PONSON du TERRAIL

PONSON du TERRAIL

NOPŢILE DE LA MAISON DORÉE

(Les nuits de la Maison Dorée)

Capitolul I.

Ploua…

Bulevardul era pustiu, magazinele erau închise.

Miezul nopţii suna la o pendulă a restaurantului Maison d'Or, unde doi bărbaţi şedeau faţă în faţă. Erau tineri amândoi, cu o înfăţişare elegantă şi cu maniere distinse.

Amândoi aminteau de profilul fiului de familie. Unul se numea Raymond, celălalt, Maxime.

Raymond era mai în vârstă, avea ochii albaştri, părul blond, picioarele mici, mâinile lungi şi fine.

Maxime era brunet, de talie mijlocie, zvelt ca o creolă din Bourbon, palid ca un moscovit.

Stăteau, şi unul, şi altul, în faţa unei mese pe care se aflau trei şerveţele. Creveţii roşii şi racii fierţi stăteau neatinşi, sticla cu vinul vechi de Médoc nu fusese desfăcută, şampania aştepta într-o frapieră3.

Maxime şi Raymond nu voiau, fără îndoială, să se atingă de furculiţele lor înainte de sosirea celui de-al treilea oaspete.

Raymond se ridica din când în când, deschidea fereastra şi se apleca în exterior, fără să ţină seama de ploaia fină şi pătrunzătoare care uda asfaltul şi trotuarele.

— Nimic! Nimic! Murmură el, cu excepţia vizitiului meu care doarme pe capra trăsurii, şi a unui lucrător care

citeşte un ziar de seară la lumina unui felinar stradal. Antonia nu va veni!

Apoi reveni, aşezându-se în faţa lui Maxime, şi îşi reaprinse trabucul de la una dintre lumânările aşezate pe masă.

— Ah! Dragă, îi spuse Maxime, după ce Raymond repetă pentru a treia oară: „Antonia nu va veni!”, ai înnebunit în seara asta?

— Eu, nebun?

— Fără îndoială.

— De ce-mi pui această întrebare?

— Eşti tânăr şi frumos, ai cincizeci de mii de franci rentă, eşti privit ca un bărbat în vogă, dar singura grijă pe care o ai este că Antonia nu vine!

— Poate că nu mă mai iubeşte?

— O, inimă naivă! Murmură Maxime. Omul care are cincizeci de mii de franci rentă este întotdeauna iubit.

— Crezi?

Şi Raymond zâmbi cu tristeţe.

— Dar, continuă Maxime, cum de ţi-a venit această idee ciudată: să ne inviţi în seara asta, pe mine – vechiul tău prieten, şi pe „ea” – femeia pe care o iubeşti, să cinăm aici, într-un loc retras, precum studenţii care şi-au primit pensia lunară şi doresc să impresioneze dansatoarele de cancan?

Raymond continuă să zâmbească şi rămase tăcut.

Maxime continuă:

— Nu deţii, în partea de sus a suburbiei Saint-Honoré, un mic hotel4 fermecător? Şi în sala ta de mese, frumos tapetată în piele, cu mobilă de stejar vechi, decorată cu un covor din Orient, nu ne-am adunat de atâtea ori, încât să-ţi vină ideea de a ne da întâlnire la cabaret? Pentru că vreau să ştii, bunul meu prieten, că nu-mi displace nici bucătăria restaurantului în care ne aflăm – este bună!

— Nici catifeaua de pe divanurile sale, nici strălucirea lumânărilor sale; dar dacă unii ar fi aşa cum suntem noi, nişte călăreţi profesionişti, dacă ar avea cai de rasă şi

amante la alegere, nu s-ar apuca să imite funcţionarii judecătoreşti care merg cu femeile de joasă speţă să ia cina, noaptea, pe bulevard!

— Opreşte-te! Spuse Raymond. Accept reproşurile tale, dar, ce vrei? Mi-am vândut hotelul în această dimineaţă.

— Visezi!

— Nu, am făcut o afacere excelentă.

— Bine. Atunci, de ce să nu cinăm acasă la Antonia? Ea are o cabană din lemn destul de drăguţă.

— E adevărat, dar…

Zgomotul unei trăsuri care se auzi îl întrerupse pe Raymond. El se ridică dintr-o dată şi, pentru a patra oară, fugi la fereastră.

Un mic cupeu opri la intrarea străzii Laffite, vizavi de mica uşă a restaurantului, şi o femeie se aruncă dintr-o săritură pe prag.

— Ea este, spuse Raymond.

Şi faţa i se lumină.

Un minut mai târziu, într-adevăr, uşa încăperii se deschise şi o femeie apăru în faţa ochilor celor doi tineri.

Ea putea să aibă douăzeci şi trei de ani, era frumoasă ca o eroină dintr-un roman – avea graţia unei castelane din cărţile lui Walter Scott! Cu părul negru ca o fiică a Andaluziei, cu pielea albă ca o englezoaică, zveltă şi suplă ca o indiancă, Antonia era una din acele femei a cărei privire avea un farmec fatal, a cărei dragoste bulversa toată viaţa unui bărbat aşa cum o furtună răvăşeşte spicele unui câmp semănat cu grâu, în ajunul recoltării.

— Ah! Dragă Antonia, murmură Raymond, luându-i mâinile, m-am temut că nu vei veni!

Ea se uită la el, cu un surâs pe jumătate batjocoritor:

— Dar, tu, care eşti sultanul inimii mele, îi spuse ea, nu ştii că nu te-am lăsat vreodată să mă aştepţi?

— E adevărat, dar…

— Ploua, nu-i aşa?

— Exact. Şi apoi… şi apoi…

— Eşti un neghiob! îi spuse ea.

Şi ea îi aruncă în jurul gâtului braţele sale albe ca de alabastru, apoi îi atinse fruntea cu buzele care erau mai roşii decât cireşele din iunie.

— Haide! Spuse ea, la cină! Bună seara, Maxime. Aşază-te lângă mine, acolo, la dreapta mea… Mi-e o foame…

Şi ea se aşează pe scaunul liber de lângă masă.

Raymond continua să zâmbească, dar era totuşi trist; parcă un nor plana asupra gândurilor sale.

— Oh! Acest Raymond! Strigă Antonia, atacând cu degetele ei trandafirii farfuria cu raci. Va rămâne toată viaţa cel mai original dintre bărbaţi.

— Crezi? Zise Maxime.

— Pe cuvânt! Această cină este o dovadă.

— Asta îi spuneam şi eu adineauri.

— Ah! Ah!

— Ssst! Dragi prieteni, spuse Raymond. Această cină are un scop misterios.

— Haide!

— Un scop filosofic, chiar.

— Atunci, nu vorbi, Raymond! Strigă Antonia. Cuvântul „filosofie” îmi dă fiori.

— De ce, dragă?

— Pentru că am avut odată un prieten care era într-o sărăcie lucie, o sărăcie de rege detronat sau de poet, şi care spunea tot timpul: „Oh! Sunt filosof!”

— Ei bine! Nu voi mai folosi acest cuvânt. Doar că…

— Sper că, spuse Maxime, ne vei explica de ce cinăm aici.

— Pentru că am o mărturisire să vă fac, ţie – prietenul meu, şi ei – femeia pe care o iubesc.

— Bine! Spuse Antonia, care zâmbi arătându-şi dinţii albi. Iată că Raymond va deveni sentimental.

Şi ea îşi turnă un pahar de şampanie.

— Poate, dar pentru orice eventualitate, înainte de destăinuirea mea, spuse Raymond, vă voi pune câte o

întrebare.

— Să auzim! Zise Maxime.

— Fie! Voi începe cu tine. Ce este prietenia?

— Este o relaţie între doi bărbaţi care au doar o pungă cu bani, doar o sabie şi o pană de scris, şi care, iubind două femei, niciodată nu s-ar certa unul cu celălalt.

— Îmi place definiţia ta, Maxime. Acum, întrebarea pentru tine, Antonia…

— Ce vrei să ştii?

— Ce este dragostea?

— Dragostea înseamnă două guri care se unesc într-un sărut, două inimi care bat în acelaşi ritm, două respiraţii care se confundă, două suflete pe care fericirea le abrutizează şi care ajung să acţioneze mai mult din instinct.

Raymond scoase un strigăt de bucurie şi îşi întinse mâinile, una spre Maxime, alta spre Antonia.

— Iertaţi-mă că v-am pus la îndoială încrederea, spuse el.

— Ai pus la îndoială…

— Da, m-am îndoit de tine, dragul meu Maxime, care, după ce mi-ai fost coleg de şcoală, ai devenit prietenul meu în faţa lumii întregi. M-am îndoit de tine, buna mea Antonia, la genunchii căreia am trăit atâtea momente de fericire timp de trei ani.

— Te iubesc, şopti ea.

— Eu sunt fratele tău, adăugă Maxime.

— Ei bine, prieteni, spuse Raymond, ascultaţi-mi destăinuirea.

— Haide! Spuseră cei doi, plini de nerăbdare.

Raymond redeveni brusc melancolic.

— Ştiţi, spuse el, că nu-mi cunosc nici numele şi nici originea.

— Da, şi?

— Numele meu este Raymond, Raymond şi atât.

— Cui îi pasă! Făcu Antonia, nu-mi pasă de prejudecăţile aristocratice.

— Fie, spuse Raymond. Nu ştiu unde m-am născut, amintirile mele din copilărie s-au pierdut într-un vechi castel, unde mă creştea o femeie încă tânără şi foarte frumoasă, căreia îi spuneam „mama mea”, dar al cărei nume nu l-am ştiut vreodată. Într-o zi, am fost separat brusc de ea şi adus la această pensiune de pe strada Clichy, unde m-ai cunoscut, Maxime.

— Şi nu ţi-ai revăzut mama?

— Niciodată!

— Totuşi…

— O mână misterioasă îmi plătea şederea la pension şi pe profesorii mei de agrement. Am fost crescut ca fiul unui rege. Scrimă, călărie, pictură, muzică, pe toate le-am învăţat. La douăzeci de ani, am devenit avocat. Odată, directorul acestei şcoli în care mi-am petrecut anii tinereţii, care era întotdeauna un intermediar între protectorii mei necunoscuţi şi mine, mi-a spus:

— Raymond, prietene, aţi devenit bărbat, iar viitorul este al dumneavoastră. Poate că nu veţi afla vreodată care este originea dumneavoastră, dar averea consolează destul de bine acest rău atunci când este folosită pentru a susţine o bună educaţie şi o inimă nobilă. Aveţi toate acestea, copilul meu, sunteţi instruit, aveţi un sufletul nobil şi aţi intrat în viaţă cu cincizeci de mii de franci rentă. La fiecare şase luni, veţi primi o scrisoare recomandată, pe baza căreia veţi primi douăzeci şi cinci de mii de franci. Duceţi-vă şi fiţi fericit!”

Am încercat în zadar să-l chestionez.

— Prietene, mi-a spus el, eu sunt deţinătorul unui secret care va muri odată cu mine…”

Raymond oftă:

— Acest om a murit, adăugă el, şi niciodată nu voi şti…

Maxime şi Antonia se priviră în tăcere.

— Îţi aminteşti, Antonia, continuă Raymond, de Trim, roibul meu?

— Oh! Într-adevăr! Spuse tânăra. Domnul de B… ţi l-a plătit cu cincisprezece mii de franci şi m-am gândit chiar că ai făcut o greşeală că l-ai vândut, deşi era puţin bolnav.

— Nu era bolnav, draga mea.

— Atunci, de ce l-ai vândut?

— Pentru că aveam nevoie de cincisprezece mii de franci. Nu ţi-ai dorit acea drăguţă cabană pe care o ai în St. James? Aveam nevoie de aceşti bani pentru a completa preţul necesar cumpărării acestei cabane.

— Dar, iubitule…

— În această dimineaţă, continuă Raymond, mi-am vândut hotelul.

— Nu se poate!

— Am avut unele datorii pe care trebuia să le plătesc.

— Dar…

— Iată că au trecut doi ani, încheie tânărul, de când sursa misterioasă a averii mele a secat. Protectorul meu necunoscut a murit, fără îndoială, şi nu a avut timp să se gândească la mine.

În timp ce vorbea astfel, Raymond o privea pe Antonia.

Antonia îşi coborî privirea spre farfurie şi luă o bucată de miez de pâine pe care începu să o cocoloşească între degete.

— Deci, spuse Maxime, eşti ruinat?

— Mi-au rămas aproape o mie de coroane5, suficient pentru a trăi un an.

— Şi… după aceea?

— Oh! Spuse Raymond. Sunt tânăr, educat, vorbesc mai multe limbi, am curaj şi voi şti cum să-mi croiesc viaţa.

Antonia continua să tacă.

— Pe cuvântul meu! Spuse Maxime pe un ton puţin sec. În locul tău, aş merge să-mi caut norocul în America.

Raymond tresări şi inima îi fu străbătută de un fior.

— Pentru că, prietene, continuă creolul, acolo, vezi tu, vei putea practica orice meserie fără a-ţi pierde titlul. Cine a fost bogat şi nu mai este, se apucă repede de treabă

pentru a redeveni bogat şi, atunci când va reuşi, îşi va putea recăpăta vechea lume, prietenii, relaţiile…

— S-ar spune, murmură Raymond cu amărăciune, că, în timpul acestei sărăcii provizorii, totul este pierdut.

— Nu, nu-i chiar aşa. Totuşi, ai înţeles, dragă prietene, că relaţiile vor deveni mult mai dificile. Astfel, să presupunem că vei rămâne la Paris. Iată-te cazat la al şaselea etaj, vei merge pe jos, te vei murdări; nu vei mai putea să te arăţi la întâlnirile noastre din pădure, să mergi la club, să trăieşti în lumea noastră. Noi vom rămâne prieteni, dar nu ne vom mai vedea şi întâlni ca în trecut.

Maxime spuse toate aceste cuvinte cu răceală, cu o perfectă indiferenţă, ca şi cum ar fi vorbit cu un străin.

Raymond oftă şi se întoarse spre Antonia:

— Maxime are dreptate, spuse el, în America averile se fac rapid. Vei veni cu mine, suflet drag, tu, care ştii atât de bine să defineşti dragostea? Dacă te voi simţi lângă mine, curajul mi se va dubla, inteligenţa îmi va deveni superioară şi mă voi grăbi să fac avere pentru a-ţi reda opulenţa din trecut.

Şi Raymond îşi întinse mâinile spre tânăra femeie, privind-o cu ochii în lacrimi, aşteptând ca aceasta să i se arunce în braţe şi să-i spună: „Să mergem!”

Dar Antonia continua să tacă.

— Nu mă mai iubeşti? O întrebă Raymond, cu un glas tremurător.

Atunci ea îşi ridică privirea spre el:

— Ştii bine că, dimpotrivă, spuse ea. Dar eşti nebun, sărmanul meu prieten, să pleci în altă ţară. Şi eşti mult mai nebun să te gândeşti să mă iei cu tine.

— De ce?

— Hei! Cum să-ţi spun? Zise ea, ridicând din umeri. Ce crezi că voi face eu în America, la vârsta mea? Am douăzeci şi trei de ani, sunt o femeie bătrână, dragă. Eu am obiceiuri costisitoare, obiceiuri care-mi încurajează lenea şi luxul, şi nu mă voi acomoda cu viaţa rătăcitoare pe care mi-o propui.

Nu-mi place să merg pe jos, urăsc munca, ador jocul bacara6, îmi place să fiu la modă. Doar nu vrei să renunţ la toate astea?

Antonia îi vorbi cu o nonşalanţă plină de răceală, trasând cu vârful cuţitului arabescuri pe masă.

Raymond îşi înăbuşi un strigăt. Îi privi pe rând, pe acest om care se considera prietenului său şi pe această femeie care-şi mărturisise dragostea pentru el. Îşi puse ambele mâini pe frunte şi se prăbuşi, murmurând:

— Oh! Tot ce am iubit.

Capitolul II.

Raymond leşinase. Dar leşinul său fu de scurtă durată.

Când îşi deschise ochii, sub impresia unei senzaţii de frig, văzu în faţa lui un străin care, după ce-l făcuse să respire nişte săruri, îl stropi cu apă rece pe faţă.

Era un om de aproximativ treizeci şi şase de ani, cu aspect distins, cu o uniformă ireproşabilă, ale cărei butoniere erau decorate cu o medalie germană.

— Domnule, i se adresă lui Raymond, iertaţi-mă. Eram în camera alăturată, când am auzit un corp căzând şi am venit în fugă.

Raymond se uită în jurul lui şi întrebă:

— Unde este Antonia? Murmură el.

Străinul zâmbi cu răutate.

— A plecat la braţul lui Maxime, răspunse el.

Şi, cum Raymond pălise:

— Haideţi, domnule, permiteţi-mi să cinez cu dumneavoastră, eu pot să vă dau un sfat bun, la nevoie. Vom sta de vorbă, fără îndoială, şi voi avea puterea de a vă consola în ceea ce priveşte pierderea prietenului dumneavoastră şi abandonului amantei dumneavoastră.

Raymond îl privi pe străin cu un fel de stupoare.

— Deci, aţi auzit? Îngăimă el.

— Tot.

— Ştiţi…

— Pereţii sunt subţiri, aşa că am fost indiscret, fără să vreau. Dar, vă asigur, domnule, că din tot ce am auzit, nu am reţinut nimic.

Aceste cuvinte îl uimiră pe Raymond, dar necunoscutul îi dădu imediat o explicaţie:

— Eu vă cunosc povestea, spuse el, o ştiu chiar mult mai bine decât dumneavoastră.

Raymond se ridică, făcu un pas înapoi şi se uită la străin cu uimire.

Necunoscutul adăugă:

— Ştiu că nu vă cunoaşteţi numele.

— Îmi cunoaşteţi numele? Strigă tânărul uitând, în acel moment, de plecarea prietenului său şi a iubitei sale.

— Pot să vă spun, continuă necunoscutul, în legătură cu acel protector misterios care vă veghea…

— Ei bine?

— L-am cunoscut. Era tatăl dumneavoastră.

— Ah! Domnule, domnule! Şopti Raymond, sugrumat de emoţie. Îmi veţi spuse numele lui, nu-i aşa? Îmi veţi spuse dacă el mai este în viaţă…

Străinul clătină din cap:

— El a murit, spuse el.

— Mort! Spuse Raymond acoperindu-şi din nou fruntea cu ambele mâini.

— A murit lăsând o avere de trei sute de mii de franci rentă, adăugă necunoscutul. Şi această avere pot să v-o încredinţez, eu…

Lui Raymond îi căzură mâinile şi-l ţintui pe acest om cu o privire arzătoare:

— Cine sunteţi?

Străinul se aşează în faţa lui Raymond care-l privea stupefiat.

Cititorii au aflat că acest ins era un bărbat înalt; înfăţişarea şi atitudinea lui arătau că era un om manierat. Dar, pe lângă toate aceste calităţi, avea ceva ciudat, sarcastic şi, putem spune, chiar ceva diabolic.

Urmă un moment de tăcere.

— Cine sunteţi? Spuse în sfârşit Raymond, dumneavoastră care ştiţi numele tatălui meu şi care îmi propuneţi să-mi încredinţaţi averea lui…

— Oh! Spuse străinul, numele meu n-o să vă spună prea mult, domnule. Eu sunt maiorul Samuel, am fost mult timp în serviciul Prusiei, dar, de zece ani, trăiesc în Franţa.

— Dar, domnule, spuse Raymond, cum aţi aflat?

— Ah, permiteţi-mi, spuse ofiţerul. Lăsaţi-mă să vă spun mai întâi ceea ce ştiu, propunându-vă un mic târg şi, dacă îl veţi accepta…

— Vă ascult, spuse Raymond.

Eroul nostru era distrus. Mai mult, singurul său prieten şi iubita lui îl părăsiseră… Acest motiv era suficient pentru a se pregăti să-l asculte pe acel străin care îi oferea o avere, altfel spus, el întrevedea deja o cale de a-şi recuceri iubita şi prietenul.

Maiorul îşi umplu un pahar cu vin de Médoc şi, înainte de a bea, îi admiră culoarea la flacăra unei lumânări.

— Domnule, spuse el atunci, tatăl dumneavoastră era duce şi pair.

Raymond tresări.

— Sunteţi fiul lui aproape legitim.

— De ce aproape?

— Pentru că ducele, tatăl dumneavoastră, voia să se căsătorească cu mama dumneavoastră atunci când o întâmplare nefericită i-a despărţit.

— Explicaţi-vă, domnule…

— Oh! Nu înainte de a vă spuse ce aştept de la dumneavoastră.

— Ei bine! Vorbiţi…

— Ducele, tatăl dumneavoastră, a lăsat 300 de mii de franci rentă.

— Mi-aţi mai spus.

— Aţi visat vreodată să aveţi o asemenea avere?

— Niciodată!

— S-ar spune că v-aţi mulţumi doar cu jumătate din ea, nu-i aşa?

— Ah! Desigur…

— Atunci! Spuse necunoscutul, văd că suntem pe cale să ne înţelegem

— Ce vreţi de la mine?

Maiorul îşi desfăcu butonii uniformei sale albastre, scoase un portofel din buzunar şi, din acest portofel, un document de formă pătratră, scris şi ştampilat, pe care îl puse în faţa lui Raymond.

Acesta citi: „La prezentarea acestui document, voi plăti, la ordinul maiorului Samuel, suma de două milioane cinci sute de mii de franci.

Raymond… duce de…”

— Vedeţi, spuse străinul, numele de familie este „în alb”. Îl voi adăuga pe această hârtie în ziua în care acesta va fi descoperit, adică atunci când veţi intra în posesia moştenirii tatălui dumneavoastră. Nu trebuie decât să semnaţi cu prenumele de „Raymond”.

— Şi dacă semnez?

— Vă voi solicita o întârziere de şase săptămâni şi, chiar în seara aceasta, vă voi pune cincizeci de mii de franci la dispoziţie.

Maiorul deschise neglijent portofelul şi-i arătă lui Raymond că era încărcat cu bancnote.

Cu toate acestea, tânărul se încruntă.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse el, permiteţi-mi să vă pun o întrebare.

— Vă rog, domnule.

— Tatăl meu s-a căsătorit cu mama mea?

— Nu.

— S-a căsătorit cu altă femeie?

— Da.

— A avut copii?

— Nu.

Raymond respiră uşurat.

— Deci, sunt singurul său moştenitor!

— Puţină răbdare, răspunse maiorul, el şi-a lăsat averea nepoatei lui, pentru că am uitat un detaliu: Ducele, tatăl dumneavoastră, a murit în urma unui accident vascular cerebral şi el nu a avut timp să-şi facă testamentul.

— Nu-i nimic, spuse Raymond cu răceală. Dar, credeţi că dacă şi-ar fi făcut testamentul, l-ar fi făcut în întregime în favoarea mea?

— Nu, doar că…

— Atunci, îl întrerupse Raymond, nu aveţi nici o modalitate, pare-mi-se, de a-mi încredinţa o avere care nu-mi era destinată.

— Îmi pare rău, dar am una.

— Care?

— O voi elimina pe nepoata ducelui, tatăl dumneavoastră, şi voi face imediat documentele care vor stabili naşterea dumneavoastră.

Maiorul răspunse cu răceala omului care nu se îndoieşte nici o clipă că propunerile sale n-ar fi acceptate.

Dar Raymond, care ascultase până la capăt, se ridică şi, privindu-l în ochi:

— Încă o întrebare, domnule, îi spuse el.

— Vă ascult, domnule.

— Tatăl meu era un gentilom adevărat, cu inima la fel de nobilă ca şi numele său?

— Cred că da, spuse maiorul.

— Sunt sigur, strigă Raymond a cărui voce căzu ca un tunet, că sângele adevărat nu poate să mintă!

Maiorul se cutremură.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă el.

— Vreau să spun că sufletul loial al acestui tată, al cărui nume nu-l cunosc, se regăseşte în sufletul meu, domnule, pentru că sunt surprins că aveţi îndrăzneala de a-mi propune o crimă! Sunteţi un mizerabil!

— Domnule…

Raymond întinse mâna spre uşă.

— Ieşiţi afară! Spuse el.

Maiorul făcu un pas înapoi, buzele i se albiră, din privirea sa ţâşni un fulger de mânie. Cu mâna căută o sabie care, de fapt, lipsea. Dar această reacţie ţinu doar o secundă, apoi râsul său diabolic se auzi din nou:

— Haida-de! Spuse el, certurile strică afacerile. Vă dau întâlnire aici peste opt zile, domnule. Veţi avea timp să reflectaţi până atunci…

Şi ieşi.

Capitolul III.

Străinul, care-şi luase numele de „maiorul Samuel”, coborî, se opri pentru un minut pe pragul uşii exterioare a restaurantului Maison Dorée şi părea că ezită.

Dar plecarea sa fusese deja hotărâtă şi, în ciuda ploii care se înteţise, se repezi afară şi traversă strada Lafitte într-un ritm alert.

Când ajunse la colţul străzii Provence, el zări o birjă ce mergea în gol.

— Hei! Birjar, strigă el.

Birja se opri şi maiorul îi spuse birjarului în timp ce urca:

— Mergi iute, plătesc bine.

— Unde vreţi să vă duc, burghezule?

— Pe strada Pépiničre.

— La ce număr?

— Mă vei lăsa înainte de pasajul Soarelui.

Vizitiul îşi struni calul care porni la mare trap.

„Domnule Raymond, şopti maiorul în timpul călătoriei, sunteţi un prost! Aţi lăsat să vă scape averea. Îmi pare rău pentru dumneavoastră! Eu nu am de gând să o las să-mi scape.”

Şi maiorul avu un zâmbet sinistru.

Birja ajunse în zece minute la pasajul Soarelui.

Maiorul coborî, îi dădu câteva monede birjarului şi-l concedie.

Birjarul se uită la el cu prudenţă şi plecă spunând:

— Este un îndrăgostit care vine să se plimbe pe sub ferestrele vreunei doamne.

Maiorul făcu câţiva paşi spre cazarmă, apoi, când birja dispăru, el se întoarse din drum şi reveni la intersecţia dintre strada Rocher şi strada Pépiničre, reflectând în ţoaptă: „Într-adevăr, toţi aceşti oameni îmi vor fi inutili. Nu am nevoie decât de micul baron, aşa că voi dizolva asociaţia.”

Hotărârea fiind luată, maiorul porni pe strada Rocher, trecu de piaţa Laborde şi se opri în faţa unei case cu numai două etaje, care avea o uşă de mărime medie.

În loc să bată la uşă, scoase o cheie din buzunar şi o introduse în broască.

Uşa se deschise fără zgomot şi se închise după maior. După ce intră în casă, maiorul rămase într-o obscuritate completă, la intrarea unui coridor îngust şi umed. Dar, fără îndoială, că acest drum îi era de multă vreme familiar, deoarece el înaintă cu un pas ferm până ce ajunse la balustrada unei scări. Scara, care urca la un etaj superior, cobora apoi, în acelaşi fel, la subsol. Acesta fu ultimul drum pe care maiorul, care mergea în întuneric, se angajă.

El coborî treizeci de trepte, apoi ajunse în faţa unei alte uşi, pe care o deschise ca şi pe prima.

Odată această uşă fiind deschisă, misteriosul personaj păşi pe pragul unei chichineţe destul de bizare.

Era un fel de pivniţă, slab luminată de flacăra unei lămpi cu abajur. În mijlocul ei se găsea o masă pe care se aflau aranjate diferite hârtii.

În jurul acestei mese stăteau şase persoane care păreau să aştepte sosirea maiorului.

Aceşti oameni, analizând înfăţişarea lor, făceau parte din clasa superioară a societăţii, şi reuniunea lor în această pivniţă ar fi părut bizară dacă scena care urmă nu ar fi dat o explicaţie.

— Iată, preşedintele! Spuseră toţi în cor, ridicându-se şi descoperindu-şi capul cu un vădit respect.

Maiorul le răspunse la salut.

— Scuzaţi-mă, domnilor, spuse el, că v-am făcut să mă aşteptaţi. Trebuia să începem sesiunea la miezul nopţii şi iată că acum este trei dimineaţa.

— Din fericire, spuse un tânăr care stătea la dreapta maiorului, nopţile sunt mai lungi în decembrie.

— E adevărat. Dar, de data aceasta, n-are importanţă, spuse maiorul, sesiunea va începe imediat.

Aceste cuvinte iscară o surpriză generală, apoi maiorul se aşeză în faţa mesei – un indiciu al funcţiei sale de preşedinte.

— Declar deschisă această sesiune, spuse el.

Cei şase bărbaţi se aşezară şi, unul dintre ei, acel tânăr care emisese acea observaţie că nopţile erau mai lungi în decembrie, etală în faţa preşedintelui documentele ce acopereau masa.

Preşedintele le împinse cu un deget:

— Toate aceste documente sunt inutile, spuse el.

— Inutile! Spuseră cei de faţă, cu o curiozitate dublată de uimire.

Preşedintele sună clopoţelul, un alt indiciu al puterii sale.

— Ascultaţi-mă, domnilor, spuse el. Asociaţia noastră pe care am numit-o Asigurarea moştenirilor, s-a înfiinţat şi funcţionează de doi ani. Suntem toţi oameni din lumea bună şi soarta, care ne-a ruinat pe fiecare în parte, este singura vinovată. De doi ani am lucrat în mod regulat, am intrat în posesia unor averi mari sau mici, am trecut prin ore critice şi am întâmpinat riscuri mari. Eu, personal, mi-am pus viaţa în joc. Dumneavoastră, conte, aţi riscat să fiţi închis; toţi am creat un fel de cursă de cai cu obstacole pe pista mare a poliţiei corecţionale. Ne-am îmbogăţit, cumva? Nu. Ei bine! Domnilor, astăzi, situaţia a devenit mult mai groaznică decât vreodată. Unul dintre noi a comis o imprudenţă sau o simplă indiscreţie… poliţia este pe urmele noastre.

Un fior de groază trecu printre cele şase personaje.

Preşedintele continuă:

— Pentru că trebuie să vă fac o mărturisire, domnilor: am avut câteva afaceri deplorabile, mai ales ultima, care a făcut puţin zgomot.

— Este adevărat, şoptiră câteva voci.

— Acum, în timp ce vă vorbesc, vedeţi, nu sunt convins că pe stradă nu se află un oarecare agent care deja ne spionează.

Urmă o agitaţie generală.

— Astfel, domnilor, consider că ar fi prudent să ne despărţim.

— Să înţelegem, spuse o voce, că asociaţia se va dizolva?

— Provizoriu.

— Ah!

— În două luni sau poate mai devreme, voi găsi o modalitate de a ne reuni. Domnilor, această întrunire s-a încheiat!

Cuvântul „poliţie” aruncă printre asociaţii misterioşi ai maiorului Samuel o astfel de nelinişte, încât niciunul dintre ei nu protestă împotriva dizolvării asociaţiei. Toţi îşi îndreptară privirile spre uşă dorindu-şi să se fi aflat, în acel moment, în cu totul altă parte.

— Haideţi, domnilor! Spuse maiorul cu răceală, vă rog. Vom ieşi de aici, unul după altul.

Şi, cum doi dintre asociaţi făcură deja doi paşi spre uşă, acesta adăugă:

— Vom proceda cu înţelepciune şi vom ieşi în ordine. Suntem şapte: cel mai tânăr va pleca primul şi eu, în calitatea mea de preşedinte, voi pleca ultimul. Sunt ca un căpitan al unui vas naufragiat care-şi părăseşte ultimul nava. E rândul dumneavoastră, baroane.

Preşedintele se uită la tânărul care stătea pe scaunul din stânga lui.

— Baroane, spuse el, veţi ieşi primul şi vă veţi duce acasă pe la piaţa Borde. După cinci minute, unul dintre ceilalţi domni vă va urma şi va ajunge la domiciliul său în acelaşi

mod, apoi ceilalţi, unul câte unul. Un om neînsoţit, care iese dintr-o casă, nu va trezi atenţia cuiva.

În timp ce vorbea astfel, maiorul ţinea o pană în mână şi se amuza trasând tot felul de hieroglife pe masă.

Acela dintre asociaţi căruia i se spuse „micul baron”, îi urmărea pana cu coada ochiului şi fiecare semn avea o anumită semnificaţie pentru el.

Maiorul îi transmise următorul mesaj: „Voi fi la tine acasă, într-o oră.”

Tânărul ieşi salutând.

Cinci minute mai târziu, un altul îl urmă, apoi, din cinci în cinci minute, fiecare dintre ceilalţi asociaţi.

Ultimul rămas, maiorul Samuel, începu să râdă:

— Proştii! Spuse el.

Capitolul IV.

Câteva momente mai târziu, tânărul căruia maiorul Samuel i se adresase cu titlul de baron mergea pe strada Taitbout, în zona dintre strada Provence şi strada Saint-Lazare. Când ajunse la numărul 71, se opri şi sună la uşă.

Uşa se deschise, tânărul intră într-un hol spaţios, încă luminat, îşi anunţă numele portarului, care deschise geamul ghişeului, şi urcă încet la primul etaj, unde se afla o uşă dublă în a cărei broască introduse cheia.

Micul baronul, cum îi spunea maiorul, ajunsese acasă. Un valet de cameră, care dormea îmbrăcat pe o banchetă, se trezi la zgomotul paşilor stăpânului său.

— Pun pariu, François, spuse acesta din urmă, că ai lăsat focul să se stingă.

— Domnul baron poate să stea liniştit, răspunse valetul. Este focul aprins la fumoar şi în dormitor.

— Asta-i bine, spuse tânărul.

Şi el traversă succesiv o frumoasă sală de mese, un salon mobilat cu mult gust, un dormitor şi intră în fumoar.

Fumoarul era, în acelaşi timp, o cameră de lucru. Mobila era din lemn de stejar, pereţii erau tapetaţi în piele cu

modele în relief, iar duşumeaua era decorată cu un covor maur.

Micul baron se aşează lângă foc şi începu să aştepte, cu un trabuc între buze.

O jumătate de oră trecu, apoi soneria apartamentului scoase un clinchet discret.

— François, spuse micul baron, îl vei introduce pe maior, apoi te vei duce imediat la culcare. Nu mai am nevoie de tine.

Era, într-adevăr, maiorul Samuel.

El intră, dădu mâna cu micul baron întinzându-i numai vârful degetelor, se debarasă de pardesiu şi se lăsă să cadă neglijent într-un fotoliu pe care i-l întinse gazda sa.

— Bună seara, dragă, îi spuse el.

— Bună seara, domnule ex-preşedinte, răspunse baronul.

— Dar! Spuse maiorul, chiar ai crezut că asociaţia s-a dizolvat?

— Cum să nu!

— Eşti nebun! Asociaţia există.

— Ah!

— Numai că…

— Oh! Spuse micul baron, bănuiam eu că mai este ceva.

— Ascultă-mă! Asociaţia va exista în continuare, doar că va avea numai doi membri: tu şi cu mine.

— Asta-i altceva.

— Tu vei fi braţul care acţionează, eu voi fi capul care decide ce e de făcut.

— Bun! Dar de ce trebuie să procedăm astfel?

Maiorul se uită fix la gazda sa.

— Tu ai douăzeci şi nouă de ani, spuse el, ai devenit un tânăr destul de frumos şi se poate face ceva din tine.

— Credeţi?

— Titlul de baron a devenit destul de vulgar, bunul meu prieten.

— Mulţumesc!

— Există baroni cu sutele.
— Şi, ce vreţi să devin? Marchiz?
— Nu, duce.
Micul baronul se ridică vioi.
— Visaţi! Spuse el.
— Mai mult chiar, continuă maiorul cu ironie, vreau să te căsătoresc cu o tânără drăguţă.
— Ah!
— Care-ţi va aduce o sută de mii de franci rentă.
Şi maiorul murmură pentru sine: „Voi păstra două sute de mii de franci pentru mine; vreau partea leului!”
Micul baron îl privea fix pe maiorul Samuel.
— Îmi pare rău, spuse el, dar n-am înţeles nimic din tot ce mi-aţi spus.
Maiorul zâmbi:
— Numele tău este, spuse el, baronul de Vaufreland.
— Da.
— Cel puţin, este numele pe care ţi l-ai luat…
Baronul făcu o grimasă.
— Prin urmare, continuă maiorul cu o ironie imperturbabilă, contează dacă ţi-l vei schimba?
— Depinde de beneficiile pe care mi le-ar oferi această înlocuire.
— În primul rând o fată drăguţă.
— Cum arată?
— Blondă.
— Cu ochii albaştri sau negri?
— Albaştri.
— Este înaltă?
— Nu.
— Ah! Mai bine!
— De ce?
— Păi, pentru că o femeie înaltă, parcă nu e femeie.
— Haida-de! Dar ce este?
— O prietenă, un camarad, răspunse baronul.
Maiorul începu să râdă.

— Şi, după aceea? Spuse gazda.

— Al doilea avantaj este o frumoasă avere.

— Începe să devină o treabă serioasă. Să trecem mai departe.

— În cele din urmă, vei fi duce.

— Autentic?

— Dar… fără îndoială…

— Şi mă voi numi?

— Ducele Raymond de…

— Haide! Spuneţi-mi numele de familie.

— Oh! Spuse maiorul cu răceală, este inutil pentru moment. Te vei numi Raymond şi asta e tot!

— Iată, spuse micul baron, un nume ciudat pentru un duce.

Maiorul ridică din umeri.

— Ascultă-mă, spuse el, şi ţine bine minte cuvintele mele.

— Spuneţi!

— Începând de astăzi, numele tău va fi Raymond.

— Fie.

— Amintirile tale din copilărie, cele mai îndepărtate, te vor purta într-un vechi castel din Bretania, unde locuiai împreună cu o femeie încă tânără şi frumoasă, mama ta.

— Este moartă?

— Nu. Vei vedea mai târziu. La zece ani, ai fost despărţit de ea şi ai fost înscris într-un pension particular.

— Foarte bine.

— Până ce ai devenit adult, ţi s-a asigurat în mod misterios, în fiecare an, o pensie de cincizeci de mii de franci.

— Şi apoi?

— Şi, asta e tot.

— Cum aşa?

— Asta e tot ce trebuie să ştii pentru moment.

— Dragul meu maior, spuse atunci baronul de Vaufreland, ar trebui să-mi explicaţi mai clar.

— Nu este necesar.

— De ce?

Maiorul avu o atitudine arogantă:

— Ei, aşa! Dragule, spuse el, dacă ceea ce îţi propun nu-ţi convine, ai face bine să-mi spui imediat. Eu îţi repet că nu este nevoie să ştii alte amănunte, pentru moment. Este clar?

Micul baron îşi înclină capul şi îngăimă:

— Voi face tot ceea ce veţi dori, domnule.

— Din fericire! Spuse maiorul.

Apoi, ţintuindu-l cu privirea pe tânăr:

— Dragul meu Raymond, spuse el, voi avea onoarea de a vă prezenta mamei dumneavoastră.

— Când?

— În această seară, poate. Spun „în această seară” pentru că iată s-a făcut ziuă, din câte mi se pare.

Şi maiorul arătă cu degetul obloanele printre care se strecurau primele lumini ale zorilor.

— Dar, dragul meu maior, spuse baronul, încă ceva.

— Spune…

— Mama mea mă va recunoaşte?

Maiorul zâmbi.

— În primul rând, spuse el, aveai doar zece ani când ai plecat. Vocea unui copil şi vocea unui bărbat nu se asemănă.

— Da, dar trăsăturile unui bărbat adesea păstrează o puternică asemănare cu cele ale copilului.

— Mama ta este oarbă, spuse maiorul cu răceală.

— Ah! Asta-i altceva.

Şi baronul îşi aprinse un alt trabuc.

Maiorul îşi luă pălăria şi bastonul.

— Te sfătuiesc să te culci, dragul meu copil, spuse el, şi să dormi cât mai bine până la amiază, în timp ce eu mă voi ocupa, în numele tău, de ceea ce spuse proverbul: „Norocul vine în timpul somnului”.

— Când vă voi revedea?

— Voi lua masa de prânz la restaurantul Verdie, între amiază şi ora unu. Vino acolo, să ne întâlnim.

— Aşa voi face. La revedere!

Maiorul Samuel plecă şi când ajunse pe scară, el emise această reflecţie în şoaptă: „Adevăratul Raymond este un naiv, un adevărat naiv, deoarece micul baron are timbrul vocii ca şi el şi este un băiat destul de drăguţ pentru a-i suci capul pretinsei sale verişoare.”

Când ajunse la stradă, maiorul îşi consultă ceasornicul de buzunar.

„Este cinci şi jumătate dimineaţa, îşi spuse el, prea târziu ca să merg la culcare, de asemenea, prea devreme pentru a merge în vizită la Jeanne-oarba. Voi face o baie, apoi îmi voi face toaleta.”

Şi misteriosul personaj parcurse pe jos bulevardul şi strada Vivienne adăugând în şoaptă: „Săraca Jeanne va fi foarte surprinsă şi emoţionată când îi voi povesti istoria măştilor negre.”

Capitolul V.

După aproape trei ore, adică puţin înainte de ora nouă, o trăsură închiriată venea în trapul calului său în josul străzii Neuilly şi se opri, chiar înainte de pod, la poarta unei căsuţe care avea în faţă o curte şi în spate o grădină.

La sunetul clopotului, pe care vizitiul îl făcu să vibreze cu mânerul biciului, o fereastră de la parter se deschise şi prin ea apăru faţa roşcată a unei servitoare ce purta o bonetă bretonă.

Această femeie, care părea să aibă patruzeci de ani, începu să analizeze cu o uimire profundă trăsura dar şi pe personajul care cobora din ea.

Acest personaj, pe care l-aţi recunoscut probabil, nu era altul decât maiorul Samuel.

Maiorul trimise înapoi trăsura şi intră în curtea casei, a cărei poartă servitoarea veni să i-o deschidă, spunând:

— Ce vreţi, domnule?

— Ştiu că aici locuieşte o doamnă care este oarbă, doamnă Blanchet.

— Da, domnule.

— Cu ea doresc să vorbesc.

— Dar, domnule, spuse servitoarea care părea că ezită, doamna nu primeşte vizite.

— Mă va primi atunci când va afla de ce am venit.

— Domnul vrea să-mi spună numele lui?

— Este inutil. Spune-i stăpânei tale doar că a venit s-o vadă un domn care a fost la balul mascat de la hotelul oraşului Bordeaux.

Aceste cuvinte n-aveau pentru servitoare nici un sens. Totuşi, îl privi pe vizitator cu o curiozitate tot mai mare. Dar el făcu un gest atât de imperios, încât ea se supuse şi îl introduse într-un mic vestibul, zicându-i:

— Vă rog să mă aşteptaţi un moment.

Ea deschise o uşă aflată în capătul vestibulului şi dispăru.

Câteva minute trecură, apoi servitoarea reveni.

— Domnule, spuse ea, cu o vădită emoţie care, fără îndoială, era o reflectare a reacţiei pe care-o dovedise stăpâna ei, doamna este bolnavă şi vă cere permisiunea de a vă primi fără ceremonia obişnuită întâmpinării unui musafir.

Casa era de o simplitate extremă. Ea dovedea un confort sărăcăcios şi, cu siguranţă, cea care trăia în această locuinţă era departe de a fi bogată.

Maiorul fu introdus într-o cameră mică de la parter, al cărei mobilier nu oferea nimic remarcabil, cu excepţia, totuşi, a unui portret mare al unui bărbat, plasat deasupra canapelei, pictat în nuanţe încă vii, care atrăgea de la început atenţia.

Era o lucrare a unui maestru, cu siguranţă, reprezentând un bărbat tânăr, îmbrăcat cu o uniformă strălucitoare de husari. Dacă portretul era o reproducere fidelă a originalului, trăsăturile bărbatului sugerau, cu

siguranţă, una dintre cele mai nobile şi mai frumoase figuri imortalizate într-o operă de artă. Nasul arcuit sugera mândrie, buzele austriece, tenul alb şi mat, ochii mari albaştri, mustaţa blondă, statura zveltă şi înaltă – era un portret în picioare – nimic nu lipsea, nici măcar o atitudine care inspira mult calm şi un zâmbet mândru care se întrezărea în colţul gurii.

Maiorul, trecând pragul salonului, privi de la început acest portret şi murmură: „Oh, ce pictură impresionantă! Oh, ce cavaler îndrăzneţ!”

Dar, aproape în acelaşi timp, o uşă se deschise în partea din spate a micului salon, şi maiorul auzi nişte paşi uşori.

El se întoarse.

O femeie tocmai intrase cu paşi lenţi, cu mâinile întinse în faţa sa. Această femeie depăşise limitele tinereţii? Era deja la o vârstă matură? Răspunsul la aceste întrebări era greu de precizat.

La vederea frunţii sale albe, frumosului său păr negru ondulat ce-i acoperea tâmplele, buzelor ei roşii pe care citeai un zâmbet trist, puteai crede că această femeie abia împlinise treizeci de ani.

Dar, câteva riduri în partea de jos a feţei, câteva cute la tâmple, şi apoi un „Nu ştiu ce”, plin de oboseală în înfăţişarea ei şi în întreaga sa persoană, contrazicea această presupunere.

Totuşi, acestei femei îi puteai da mai degrabă treizeci de ani decât cincizeci. În fine, ea avea ochii mari, limpezi, dar cu o privire fixă; erau ochi care nu mai vedeau. Era acea femeie pe care maiorul o numea „Jeanne-oarba”.

Cu acest minunat instinct pe care-l au cei care şi-au pierdut vederea şi în care natura a dezvoltat cu grijă, în compensaţie, auzul şi simţul tactil, Jeanne se îndreptă direct spre maior care, ridicându-se de pe scaunul pe care stătea, făcuse un zgomot uşor.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule, spuse ea cu o voce gravă, tristă, dar plină de o armonie pe care nu o puteai

explica în cuvinte, cel care a venit să mă viziteze?

— Da, doamnă, spuse maiorul.

Oarba căută un scaun cu mâna şi, după ce îl găsi, se aşează.

— Ah! Spuse ea suspinând, vizita dumneavoastră este foarte ciudată, domnule.

— De ce?

— Pentru că, de aproape zece ani, nu am primit pe nimeni.

— Ah!

— Nu a venit nimeni să mă vadă până acum, sfârşi ea lăsându-şi capul în jos.

— Doamnă, răspunse maiorul, care reuşi să imprime vocii sale un timbru afectuos, simpatic şi plin de respect, vizitele prietenilor sunt rare.

— Nu am prieteni, spuse femeia oarbă.

— Dar, cel puţin, există oameni care vă iubesc…

Ea clătină din cap în tăcere.

— Sau pe care îi iubiţi…

Femeia oarbă tresări şi faţa sa calmă se încruntă uşor.

— Ce vreţi să spuneţi? Întrebă ea.

— Oh! Continuă maiorul, eu ştiu destul de bine anumite lucruri, doamnă, şi nu este vorba de o curiozitate banală, odioasă, care încalcă amintirile dumneavoastră sacre. Am fost la balul mascat din Bordeaux.

Pentru a doua oară, femeia oarbă tresări în mod vizibil.

— Cine sunteţi? Spus ea, întorcându-şi faţa neliniştită spre acel necunoscut ca şi cum ea şi-ar fi recâştigat vederea şi ar fi devorat dintr-o privire faţa maiorului.

— Un om care, probabil, vă aduce fericirea.

Ea se ridică pe jumătate din scaunul său, îşi stăpâni un strigăt slab, apoi recăzu în scaun, dând mereu din cap.

— Nu mă mai aştept la fericire în această lume, spuse ea cu amărăciune; m-am resemnat…

Maiorul văzu o lacrimă ce scăpă din ochii neînsufleţiţi ai Jeannei şi care se prelingea pe obraz.

— Şi totuşi, doamnă, continuă el cu gravitate, trebuie să ştiţi motivul pentru care am venit…

— Vă ascult, spuse ea.

— Ah! Trebuie să vă fac o prezentare lungă.

— Sunt răbdătoare, murmură ea cu un zâmbet trist. Vorbiţi…

— Fie, spuse maiorul Samuel.

Dacă până atunci stătuse în picioare, maiorul se aşează, apropiindu-şi scaunul de cel al Jeannei-oarba şi spuse:

— Veţi avea răbdare, doamnă, nu-i aşa?

— Da.

— Şi, oricât de dureroase ar fi amintirile pe care voi fi obligat să vi le povestesc…

— Voi asculta până la capăt.

— Fără să mă întrerupeţi?

— Începeţi! Spuse ea. Vă promit.

Maiorul Samuel începu să povestească:

— Într-o seară de decembrie a anului 183…, în acest oraş elegant şi spiritual cu numele Bordeaux, s-a organizat un bal mascat la hotelul oraşului. Mulţimea numeroasă şi aleasă care umplea saloanele, părea să reproducă toate epocile, toate domniile din istoria Franţei.

Pajii7 lui Carol al VI-lea, ţoimarii8 lui Carol al IX-lea, muţchetarii regelui Ludovic al XIII-lea dansau cu Agnčs Sorel, Diane de Poitiers, Valentine din Milano ţi cu frumoasa marchiză de Sévigné.

Un magistrat binecunoscut era îmbrăcat destul de ciudat, cu mantaua şi pălăria împodobite cu figurine de plumb ce-l reprezentau pe regele Ludovic al XI-lea şi, într-o nişă, acest „monarh” evlavios discuta cu descendentul său, Ludovic al XV-lea-scepticul.

Totuşi, cum evenimentul era destul de aproape de tulburările politice din 1830, autoritatea municipală luase decizia să fie lăsate armele la vestiar; nici chiar Ludovic al XV-lea şi nici Ludovic al XI-lea, nici muşchetarii şi pajii, nimeni nu fu exceptat de la această măsură de precauţie.

Dar, cum sună miezul nopţii, un sprinten şi elegant călăreţ, cu o barbă inconfundabilă şi cu o pieptănătură înaltă, prinsă cu pene albe şi cu straie de catifea neagră, urcă treptele scării exterioare şi veni la uşa balului salutând cu nelipsitul Ventre saint gris! 9, spus cu hotărâre.

Era „Henric”, dar un Henric al IV-lea la douăzeci de ani, Henric bearnezul, Henric, tânărul soţ al reginei Margot.

O mască, în formă de lup, confecţionată din catifea, îi ascundea partea superioară a feţei. Cum trecu pragul sălii mari de bal, un muşchetar veni în întâmpinarea sa.

— Mii de scuze, sire, spuse el, dar nu intră nimeni înarmat.

— Da? Spuse bearnezul cu superioritate.

Muşchetarul repetă invitaţia sa.

— Nu poate fi dezarmat „regele”, spuse bearnezul cu răceală.

Făcu un pas înapoi, duse cu mândrie mâna stângă la garda săbiei lui şi, cu dreapta, îşi luă masca de pe faţă.

Atunci, muşchetarul scoase un ţipăt şi se retrase, la rândul său.

Capitolul VI.

Muşchetarul era un tânăr de aproape treizeci de ani.

Personajul îmbrăcat în Henric al IV-lea putea să aibă douăzeci şi cinci de ani.

Amândoi erau frumoşi, mândri, dar era, totuşi, o deosebire uriaşă între cele două înfăţişări.

Muşchetarul era înalt şi avea părul blond.

Modernul Henric al IV-lea era mai scund, deşi înălţimea acestuia era mai mare decât media. Avea tenul alb, barba neagră, tăiată în acel stil care amintea destul de bine de caracteristicile lui Henric bearnezul.

Aceşti bărbaţi, atât de tineri şi atât de frumoşi se priviră timp de un minut, iar ochii lor scânteiară ca lamele a două săbii în lumina soarelui.

— Ah! Nu v-aţi aşteptat să vin în seara asta, conte, nu-i aşa? Murmură bearnezul cu o voce ironică.

— Într-adevăr, domnule marchiz, răspunse muşchetarul, care devenise foarte palid. Vă credeam în Brazilia.

— Am venit, domnule, tocmai din Londra.

— Ah!

— Şi am venit în mod expres pentru dumneavoastră. M-aţi înţeles, domnule?

— Perfect.

— Cum s-ar spune, vă voi aştepta.

— În ce loc?

— Păi… jos…

Şi bearnezul, care nu trecuse pragul sălii de bal, arătă cu degetul partea de jos a scării exterioare din marmură.

— Dar… domnule…

— Unde vreţi să vă aştept?

— Nu-i vorba despre asta…

— Ce este, atunci?

Muşchetarul îşi coborî vocea.

— Ştiţi, domnule, că eu nu pot scăpa din mâinile dumneavoastră, spuse el.

— Aşa sper, cel puţin…

— Prin urmare, putem aştepta până mâine.

— Domnule, spuse cu răceală bearnezul, sunt foarte grăbit.

— Dar… ea este acolo…

Şi muşchetarul îşi întinse mâna spre o uşă.

— Ei bine! Rânji tânărul care sosise de la Londra, cui îi pasă.

— Dar, domnule… domnule… îl imploră muşchetarul, vă jur că mâine în zori voi fi la dispoziţia dumneavoastră.

— Mă grăbesc, repetă bearnezul sec.

Un fulger de furie trecu prin ochii muşchetarului.

— Ei bine! Fie, spuse el, să ne grăbim dacă nu se poate altfel.

— Mă aşteaptă în josul străzii o diligenţă10. Ne vom urca în ea, alături de martorii noştri.

— Ah! Spuse muşchetarul, avem nevoie de… martori?

— Pe Dumnezeul meu! Domnule, intenţionez să vă ucid şi nu vreau să se creadă că v-am asasinat… deşi, adăugă bearnezul cu un rânjet amar, ar fi aproape dreptul meu.

În acelaşi timp, el luă din buzunarul unei apărători de la picior, un carneţel din care rupse o foaie.

— Ţineţi, conte, spuse el, îl veţi găsi probabil la bal pe prietenul meu Raoul de Nangeal. Daţi-i acest bilet şi vă va însoţi la faţa locului.

Şi, pentru a treia oară, bearnezul repetă:

— Să ne grăbim, sunt foarte presat.

Muşchetarul intră în sala de bal şi se pierdu în mulţime.

Modernul Henric coborî, puţin îngrijorat de ceea ce se întâmpla în interiorul sălii de bal. În ceea ce priveşte adversarul său.

— Pentru că cei doi bărbaţi erau duşmani de moarte – traversă repede două saloane pe care le exploră dintr-o privire, căutând fără nici o îndoială un prieten şi, totodată, pe domnul Raoul de Nangeal.

Petrecerea era în cel mai frumos moment al său de entuziasm şi nebunie.

Dintr-o dată, muşchetarul se opri în faţa unui grup care dansa un cadril11, în mijlocul căruia o frumoasă fată atrăgea toate privirile. Ea dansa cu un tânăr îmbrăcat într-un abate galant din timpul domniei lui Ludovic al XV-lea, care avea în faţa sa un bărbat îmbrăcat ca un paj al lui Carol al VI-lea. Acesta din urmă era chiar domnul Raoul de Nangeal.

Muşchetarul lăsă să-i cadă o privire arzătoare asupra tinerei fete, o privire plină de dragoste şi disperare, şi buzele i se întredeschiseră, iar acela care era aproape de el şi care-şi ciuli urechea, îl putu asculta spunând în şoaptă:

— Dumnezeule! Dumnezeule! Dacă mă va ucide!

Tânăra care dansa, se uită un timp peste umăr perechii sale şi îl zări pe muşchetar. Atunci o roşeaţă îi aprinse obrajii şi fruntea. Dar muşchetarul deja dispăruse.

Totuşi, el avu timp să facă un semn domnului de Nangeal şi tânărului îmbrăcat în acel abate galant.

Acesta din urmă o conduse pe fată la locul ei, apoi se alătură muşchetarului.

— Ce vrei, prietene? Spuse el.

— Am nevoie de tine.

— Când?

— Imediat.

Abatele se încruntă.

— Eşti nebun? Spuse el.

— Nu, spuse tânărul cu tristeţe. Sunt nefericit, atâta tot.

Şi el se aplecă la urechea abatelui.

— El s-a întors, spuse el.

Abatele tresări.

— Marchizul Gontran?

— Da.

— Oh, ce nefericire! Ce nefericire! Murmură tânărul.

— Îl voi ucide, spuse muşchetarul.

— Eşti nebun! Dacă îl vei omorî…

— Ei bine?

— Jeanne nu va mai fi soţia ta.

Un nor trecu peste fruntea deja palidă a tânărului. Cu privirea întunecată, el încheie…

— Oh! Atunci, spuse el, va trebui să mă las ucis. Să mergem!

— Dar… unde este el?

— Acolo jos, la uşă. Caută-l pe Nangeal şi dă-i acest bilet scris în creion. Ştii că Nangeal este prietenul său.

Cei doi tineri îşi făcură drum prin mulţime şi, cum trecură din nou aproape de tânăra fată, înconjurată în acel moment de un cerc de tineri admiratori, muşchetarul simţi cum îi tremură picioarele.

— Dumnezeule! Dumnezeule! Repetă el.

În primul salon îl găsiră pe domnul Raoul de Nangeal.

Era un tânăr înalt, cu părul roşcat, foarte urât, dar cu o ţinută distinsă.

Muşchetarul îi înmânã în linişte foaia ruptã din carnet.

Domnul de Nangeal îşi aruncã ochii pe foaie, tresãri la rândul sãu şi spuse cu vioiciune muşchetarului:

— Unde este el?

— La uşã. Ne aşteaptã.

Domnul de Nangeal trecu primul şi începu sã coboare scara.

— Ştiam, şopti abatele la urechea muşchetarului, ştiam cã marchizul va reveni.

— Ştiai?

— Oh! Ar fi trebuit sã-ţi grãbeşti cãsãtoria şi sã aranjezi lucrurile în aşa fel încât sã nu aibã timp sã se întoarcã! Acum este prea târziu, trebuie sã te lupţi.

Bearnezul era în continuare în stradã, în faţa diligenţei sale a cãrei portierã era deschisã. El îşi repuse masca.

Domnul de Nangeal îl salutã prieteneşte.

— Urcaţi, domnilor, spuse bearnezul arãtând cu un gest curtenitor berlina de cãlãtorie.

— Unde mergem? Întrebã abatele.

— La o leghe de aici, la marginea regiunii Gironde se aflã o pãdurice şi, acolo, ne vom simţi minunat. Hei! Dar, spuse bearnezul, mi se pare cã dumneavoastrã sunteţi, domnule de Bique.

— Da, domnule.

— Atunci, este mai bine.

— Credeţi, domnule marchiz? Spuse abatele pe un ton uşor ironic.

— Dar, fãrã îndoialã, pentru cã ştiţi la fel de bine ca şi mine ce prãpastie ne separã, pe conte şi pe mine.

Abatele se înclinã în semn de aprobare şi cei patru tineri urcarã în berlina de cãlãtorie.

— Domnilor, adãugã bearnezul, am în acest cufãr sãbiile şi pistoalele. Şi unele, şi altele au fost achiziţionate de la Paris şi îmi sunt strãine. Dar, sã fiţi liniştiţi, domnilor, spuse el cu un surâs, sãbiile au tãişul bun şi pistoalele au o frumoasã încãrcãturã…

Berlina plecă la trap întins din Bordeaux pe drumul care se întindea de-a lungul râului, în amonte, şi merse timp de aproape douăzeci şi cinci de minute.

În acest timp, o profundă tăcere se lăsă asupra celor patru personaje atât de ciudat îmbrăcate, date fiind circumstanţele.

În cele din urmă, trăsura se opri şi primul care coborî fu cel care era îmbrăcat ca Henric al IV-lea şi căruia i se dăduse titlul de marchiz.

Era o noapte frumoasă de iarnă, luminoasă, liniştită, puţin cam răcoroasă. Solul dur scotea un zgomot sonor sub paşii personajelor noastre, nici o suflare de vânt nu îndoia ramurile copacilor; o tăcere adâncă ce cuprinsese acel loc, era tulburată doar de clipocitul confuz al apei.

Berlina se oprise la marginea acelui pâlc de copaci despre care vorbise bearnezul. Era un loc binecunoscut de tinerii din Bordeaux, foarte certăreţi la acea epocă, şi care se duelau zi de zi cu ofiţeri ai garnizoanei, din motive politice.

Copacii, destul de deşi pe margine, începeau să se răărească spre mijloc şi sfârşiră prin a descrie un fel de potcoavă în jurul unui luminiş al cărui teren era acoperit cu nisip.

În acest loc se puteau lupta cu săbiile la fel de bine ca şi într-o sală de arme.

Marchizul – acesta era titlul care i se dăduse tânărului îmbrăcat ca Henric al IV-lea, făcu un semn spre valetul care stătea pe scaunul berlinei şi acesta ridică un cufăr alungit pe care şi-l pusese la picioare. Era acel cufăr care conţinea două perechi de pistoale şi două perechi de săbii pentru luptă.

Valetul luă acest cufăr, îl încărcă pe umeri şi îl urmă pe stăpânul său, care se strecură printre copaci.

Muşchetarul mergea la trei paşi distanţă de ei. În spatele lui, tânărul îmbrăcat ca un abate şi domnul Raoul de Nangeal mergeau alături, vorbind în şoaptă.

— Deci, părerea dumneavoastră, Raoul, spuse primul, este că-i imposibilă o conciliere?

— La fel de mult ca în cazul în care ai încerca să apropii cei doi poli ai pământului.

— Dar familia nu cunoaşte ura dintre cei doi.

— Fără îndoială, din moment ce mâna domnişoarei Jeanne i-a fost acordată contelui Victor.

— Şi ei se iubesc? Murmură tânărul.

— Sigur că da.

— Acest duel, indiferent de rezultat, îi va separa pe cei doi îndrăgostiţi pentru totdeauna?

— Vai! Spuse domnul de Nangeal, este de necontestat. Dacă Victor îl va ucide pe Gontran, el nu se mai poate căsători cu Jeanne.

— Şi, spuse abatele, dacă Gontran îl va ucide pe Victor, domnişoara Jeanne va muri şi ea.

— Uite, spuse dintr-o dată domnul de Nangeal, am o teribilă remuşcare.

— Care?

— Că nu am avertizat-o pe domnişoara Jeanne înainte de a pleca de la bal.

— Ei bine! Şi dacă ai fi făcut-o?

— Ea ar fi alergat şi s-ar fi interpus între cei doi.

Abatele clătină din cap:

— Ei şi-ar fi băgat săbiile în teacă şi ar fi reluat duelul mâine.

Discutând astfel, cei doi tineri, care duceau felinarele luate din berlina de călătorie pentru a face lumină în timpul duelului, îi însoţiră pe contele Victor şi pe marchizul Gontran.

Aceştia din urmă, de asemenea, schimbară câteva cuvinte.

— Conte, îi spuse marchizul, trebuie să vă anunţ că am luat măsurile mele de precauţie.

— Ah, ah!

— Sper să vă omor, dar, cu toate acestea, m-am gândit şi la celălalt rezultat, şi atunci…

— L-aţi însărcinat, fără îndoială, pe domnul de Nangeal pentru a continua lupta? Râse contele în batjocură.

— Nu.

— Atunci, ce aţi făcut?

— Am scris o scrisoare tatălui meu şi i-am spus totul.

Contele Victor se cutremură şi paloarea sa se accentuă.

— Oh! Sunteţi implacabil! Murmură el.

— E adevărat.

— Deci, nu m-aţi iertat?

— Niciodată!

— Poate, murmură muşchetarul emoţionat, poate dacă v-aţi fi gândit la sora dumneavoastră?

— Dimpotrivă, domnule, de vreme ce am făcut două mii de mile cu singurul scop de a vă deturna planurile.

— Dar… ea mă iubeşte…

— Ştiu.

— Şi dacă eu vă omor…

— Ei bine! Ea vă va urî.

— Oh! Nu, niciodată! Strigă contele cu putere, niciodată! Pentru că ea va şti că până în ultima clipă am încercat să vă fac să auziţi vocea raţiunii, că v-am rugat, v-am implorat… că eu, mândru şi arogant, m-am umilit înaintea dumneavoastră… că… v-am… cerut iertare!

În timp ce vorbea astfel, contele tremura, iar privirea lui exprima o rugăminte fierbinte. Ţi se rupea inima văzându-l pe acest frumos şi mândru bărbat, adresând – fapt incredibil – scuze adversarului său.

Dar, marchizul ridică din umeri şi se dădu un pas înapoi:

— Uite ce-i, spuse el, nu mai adăugaţi nici o silabă, sau voi crede că sunteţi un laş!

Acest cuvânt fusese pronunţat cu un accent plin de dispreţ, încât contele îşi înăbuşi un strigăt de furie.

— Oh! Spuse el, săbiile! Săbiile, imediat!

Valetul deschise cufărul.

— Iată, răspunse marchizul, alegeţi!

Contele Victor se aplecă, luă o sabie şi se puse în gardă.

Marchizul făcu la fel.

— Vedeţi, spuse domnul de Nangeal la urechea celui de-al doilea martor, că era pierdută orice încercare de reconciliere.

Cei doi adversari îşi încrucişară săbiile şi se repeziră unul asupra altuia cu mânie.

Ambii aveau lame fine şi amândoi făcură un lung şi răbdător studiu în ceea ce priveşte metoda de distrugere a adversarului.

Timp de trei minute, domnul de Nangeal şi abatele, care se postaseră în poziţiile lor de martori, nu auziră decât scrâşnetul precipitat al celor două lame. Deodată se auzi un strigăt de furie, iar, la lumina felinarelor lor şi a razelor lunii, văzură sabia marchizului Gontran sărind în aer.

Contele lovise sabia adversarului său printr-o mişcare îndrăzneaţă, i-o aruncase cu o simplă mişcare a încheieturii mâinii şi întinse braţul, în acelaşi timp, sprijinind vârful săbiei sale de pieptul marchizului…

Şi totuşi, sabia nu-i străpunse pieptul, iar contele, cu un glas tremurător, îi spuse marchizului:

— Domnule, viaţa dumneavoastră este în mâinile mele, vreţi să mă iertaţi?

— Omorâţi-mă! Spuse furios marchizul. Vă urăsc şi vă dispreţuiesc!

Contele îşi înăbuşi un oftat şi îşi ridică arma.

— Luaţi o altă sabie, spuse el. Eu nu omor un om neînarmat.

Marchizul alergă la cufăr, luă o sabie şi, din nou, cei doi adversari se puseră în gardă.

Dar, imediat se auzi un strigăt teribil, un strigăt de disperare şi de durere, şi o femeie veni în fugă, şi se grăbi să îi separe pe combatanţi.

Capitolul VII.

În acest moment al povestirii, maiorul se opri pentru o clipă şi se uită la Jeanne-oarba. Biata femeie avea faţa scăldată în lacrimi care-i şiroiau pe tăcute.

— Doamnă, spuse atunci maiorul Samuel, luându-i mâna, ştiţi că trebuie să povestesc în continuare, este necesar, astfel încât să aflaţi de ce am îndrăznit să vin până la dumneavoastră.

— Vorbiţi, răspunse ea. Am avut tot curajul pe tot parcursul vieţii mele, voi avea curajul să vă ascult chiar dacă îmi reînnoiţi toate suferinţele.

Maiorul continuă:

— Femeia care a venit să se interpună între contele Victor şi marchizul Gontran era această frumoasă fată pe care muşchetarul o privise în urmă cu scurt timp cu atâta iubire.

— Frate! Strigă ea privindu-l pe marchiz. Victor! Repetă ea cu un accent de nedescris de disperare şi de groază, întinzând ambele mâini spre conte, dumneavoastră, care veţi fi soţul meu!

Şi, cum ei se îndepărtaseră, lăsând vârful săbiilor lor la pământ, ea îi privi şi pe unul, şi pe altul cu un fel de stupoare.

— Tu, fratele meu, spuse ea din nou, tu, pe care nu te-am văzut de trei ani, te-ai reîntors tocmai pentru a-l ucide pe bărbatul pe care-l iubesc?

Şi adresându-se contelui Victor, în timp ce marchizul păstra o tăcere de mormânt:

— Dar, spuneţi-mi, zise ea, că nu-l cunoşteaţi… că nu l-aţi recunoscut… spuneţi-mi…

Contele îşi plecă capul.

Şi dintr-o dată, marchizul aruncă sabia departe de el şi, întinzând mâna adversarului său:

— Vă voi explica totul, spuse el.

Contele luă mâna marchizului. Atunci acesta zâmbi şi, privind-o pe sora sa:

— Draga mea Jeanne, spuse el, m-am reîntors să particip la nunta ta. Dar am avut o dispută veche de lămurit cu viitorul tău soţ şi a trebuit să luptăm până la prima picătură de sânge. Ai văzut că nu era foarte periculos.

— Dumnezeule! Murmură fata tremurând.

— Dar, din moment ce ai apărut, sper ca şi contele să nu mai aibă pică pe mine.

— Oh! Într-adevăr! Spuse contele.

Şi cei doi tineri îşi strânseră mâna din nou.

Tânăra, cu faţa palidă şi tremurând, se aruncă în braţele fratelui său.

— Şi acum, adăugă acesta din urmă, să ne reîntoarcem la bal.

Jeanne îl prinse de braţ.

— Vino! Spuse ea.

Şi, peste umărul fratelui ei, ea aruncă o privire plină de tandreţe iubitului ei.

Domnul de Nangeal şi domnul de Bique, martori la această scenă ciudată, nu schimbară un singur cuvânt.

După ce marchizul îi acordă braţul surorii lui şi se îndepărtară câţiva paşi, domnul de Nangeal îi spuse abatelui:

— Credeţi în sinceritatea acestei reconcilieri?

— Vai! Nu, răspunse preotul, este o comedie groaznică.

— Şi eu mă tem că aşa este, vai!

— Sunt sigur că mâine se vor duela din nou până la moarte, de această dată.

Cei doi tineri oftară şi ieşiră din luminiş cu paşi lenţi.

Marchizul o ajută pe tânără să urce în trăsura care o adusese, iată cum:

Jeanne îl văzuse pe muşchetar plecând de la bal.

Paloarea lui subită o frapă pe tânăra fată, ea îl urmări şi îl văzu îndepărtându-se împreună cu domnul de Nangeal şi domnul de Bique.

Atunci, cu acest minunat instinct al inimii pe care numai femeile îl au, Jeanne ghici că Victor urma să se dueleze.

Ea plecă de la bal fără să anunţe pe cineva şi, cum ajunse în stradă, ea văzu berlina de călătorie care se îndepărta repede.

Sări într-o trăsură şi îi promise vizitiului un pumn de aur ca să ajungă berlina.

Acum am înţeles cum a ajuns ea pe scena luptei, fără să bănuiască, vai! Că omul cu care contele Victor şi-a încrucişat sabia era chiar fratele său.

Ştim ce a urmat.

După aproape o oră de la aceste evenimente, cel îmbrăcat în regele Henric al IV-lea îşi depuse sabia la vestiarul sălii de bal şi, cu masca pe faţă, el intră dând mâna Jeannei, îmbrăcată în regina Margot.

Muşchetarul şi abatele intrară în sală în urma lor şi, în curând, tânăra, a cărei teamă se diminuase, se întoarse să danseze.

Atunci, marchizul Gontran se apropie de contele Victor.

— Acum, doamnă, spuse maiorul, oprindu-se din nou, trebuie să vă spun ceea ce niciodată nu aţi ştiut.

— Ah! Spuse Jeanne-oarba, am ştiut atâtea lucruri, domnule.

— Probabil, dar niciodată nu aţi ştiut motivul real al acestei uri violente pe care marchizul Gontran o purta contelui Victor.

Oarba sări dintr-o dată de la locul său ca şi cum ar fi fost împinsă de un arc din oţel:

— Şi dumneavoastră îl ştiţi, deci? Spuse ea.

Lacrimile ei încetară să mai curgă, toată înfăţişarea ei exprimând o curiozitate arzătoare şi dureroasă.

— Da, doamnă, răspunse maiorul, şi astăzi, sunt, probabil, ultimul deţinător al acestui fatal şi teribil secret.

Şi maiorul continuă:

— Cu aproape doi ani înainte de evenimentele pe care vi le-am amintit, doamnă, într-o seară de iarnă, un grup de patru vânători ajunseră la marginea unei mari păduri din Poitou.

În apropierea lor, un picher12, care ţinea în lesă o mică haită de câini din Vendée, îndemna cu un băţ, un catâr ce purta nişte coşuri care conţineau un mistreţ vânat şi jupuit în timpul zilei.

Soarele dispăruse în spatele unor nori groşi şi negri, terenul era acoperit cu zăpadă. Se făcuse frig şi vânătorii noştri, cu arma pe umăr, cu cuţitul de vânătoare la centură, îmbrăcaţi în haine de catifea, purtând cizme mari specifice locuitorilor de munte, unii cu capul acoperit cu pălării mari vendéene, alţii cu caschete rotunde de sportivi, fluierau cu degetele şi mergeau într-un ritm rapid.

— Brr! Spuse unul dintre ei, ce frig este.

— Nu îmi mai simt degetele, răspunse un al doilea. Sunt amorţite.

— Din fericire, domnilor, adăugă al treilea, suntem la doar un sfert de leghe de popasul nostru de vânătoare.

— Şi, spuse al patrulea ca o concluzie, vom găsi o supă caldă, un foc în cămin şi un vin bun.

Cei patru tineri îşi dublară paşii şi se îndepărtară de pădure.

Cu toate acestea, unul dintre ei rămase în spate:

— Hei! Gontran? Îl strigă unul dintre ei, eşti amorţit de frig sau visezi la amorurile tale?

Tânărul astfel interpelat se apropie:

— Şi dacă ar fi aşa? Spuse el.

— Iubeşti pe cineva?

— Poate…

— Ah! Interesant!

Şi el avu un fel de zâmbet ironic, puţin sceptic:

— Eu credeam, spuse unul dintre vânători, că ai jurat să nu mai iubeşti vreodată.

— Jurământ de beţiv!

— Sub pretextul zadarnic că femeile ne iau mai mult decât ne dau şi ne costă mai mult lacrimile pe care le vărsăm pentru ele decât bucuriile pe care ni le aduc.

— E adevărat, domnilor. Ce vreţi? Este cineva vreodată stăpânul absolut al inimii lui?

Şi tânărul rosti aceste cuvinte pe un ton grav şi uşor emoţionat.

— Oh! Oh! Domnilor, spuse acela care mergea la dreapta lui, Gontran este, în mod incontestabil, îndrăgostit.

— Sunt de acord.

— Şi dacă îl vom include în categoria îndrăgostiţilor, vă asigur că vom avea cea mai deplorabilă cină.

— De ce?

— Pentru că un îndrăgostit este melancolic.

— Corect.

— Atunci, ce-i de făcut?

— Oh! Domnilor, spuse acela care se numea Gontran, fiţi siguri că nu vă voi deranja cu secretele mele. De altfel, adevărata fericire nu se mărturiseşte.

— Deci, eşti cu adevărat fericit?

— Oh! Spuse tânărul pe un ton pătrunzător.

— Victor este un sceptic, spuse Raoul de Nangeal…

— Pentru că, aţi ghicit, doamnă, se întrerupse maiorul, aceşti patru tineri nu erau alţii decât marchizul Gontran de L…, contele Victor de B…, domnul Raoul de Nangeal şi domnul de Bique.

Oarba dădu afirmativ din cap şi maiorul continuă:

Vorbind astfel, vânătorii ajunseră la o fermă înconjurată de un pâlc de arbori, la care ei se opriră pentru trei zile.

Când trecură pragul bucătăriei, un foc mare pâlpâia în cămin şi un picior de căprioară se termina de rumenit pe o frigare.

Într-o mică sală de lângă bucătărie, soţia fermierului acoperise o masă cu o faţă groasă şi cu farfurii, alături de care strălucea argintăria adusă pentru cei patru vânători.

— Haideţi! Domnilor, la masă! Spuse domnul de Bique. Sunt mort de foame.

— Lăsaţi-mă să mă încălzesc un moment, spuse Victor, care se aşează călare pe un scaun, lângă foc. Eu nu am ca

Gontran o iubire în inimă, eu…

Şi Victor începu să râdă.

— Oh! Tu, spuse Raoul, eşti un adevărat zeflemist.

— Sunt prea bătrân pentru a iubi…

— Chiar aşa?!

— Eu păstrez toată dragostea pe care pot s-o am în adâncul sufletului pentru femeia cu care mă voi căsători.

— Uf! Domnilor, spuse domnul de Bique, iată că Victor ne va vorbi despre căsătorie. Îţi mulţumim! Deja îi simt gustul amar!

Raoul şi domnul de Bique se aşezară la masă şi marchizul Gontran îi urmă. Victor era încă în apropierea focului, dar cum uşa micii camere rămase deschisă, conversaţia continuă:

— Gontran? Ai o iubită? Spuse Raoul.

— Da, cu siguranţă.

— O iubeşti?

— Până la moarte.

— Şi, se poate şti din ce lume face parte?

Gontran tresări.

— De ce vă interesează? Spuse el.

— Hei! Spuse Raoul de Nangeal, pentru că te-am văzut destul de atras toată iarna de o anume baroneasă…

— Te înşeli, femeia pe care o iubesc nu face parte din lumea noastră.

— Adevărat?

— Este o bayonneză13, cu fustă roşie şi fular albastru, adăugă Gontran cu răceală.

— Şi, tu o iubeşti?

— Până la moarte… Şi, dacă tatăl meu nu ar fi făcut parte din această lume, m-aş fi căsătorit cu ea.

Tânărul rosti aceste cuvinte cu o astfel de convingere, că domnul de Nangeal şi domnul de Bique se cutremurară şi tăcură.

Când contele Victor de B… veni să se aşeze la masă, spuse:

— Pe cuvânt! Domnilor, bayonnezele sunt atât de frumoase, că înţeleg dragostea lui Gontran. Uite, sunt cinci zile de când mi-a plăcut una dintre aceste fete. Oh! Nu demult. Într-o noapte, chiar dacă m-am despărţit de ea, m-am simţit cucerit de farmecul ei irezistibil.

— Ah! Ah! Spuse Raoul, şi tu? La fel ca Gontran?

— Oh! Spuse Victor, continuând să zâmbească, este o poveste destul de drăguţă.

— Povesteşte-ne şi nouă.

— Se pare că fata are un iubit, un frumos iubit misterios, care intră în casa ei luându-şi nişte precauţii ca în romane.

La aceste cuvinte ale lui Victor, Gontran făcu o mişcare bruscă, dar niciunul dintre cei trei convivi nu observară.

— Micuţa, continuă Victor, trăieşte cu părinţii ei pe o stradă îngustă din Bordeaux, strada de la Turnul Vechi. În fiecare noapte, o fereastră a casei vecine se deschidea şi o scândură era pusă, ca un fel de pod, de la acea fereastră la aceea a bayonnezei… Valetul meu de cameră a aflat toate aceste informaţii şi s-a însărcinat cu tot, încheie Victor.

Gontran se ridică dintr-o dată şi spuse:

— Pardon, spuse el privindu-l fix pe Victor, dar povestea ta mă interesează. Mi-ar plăcea să aflu mai multe detalii.

— Ei, atunci, iată. Iubitul ei misterios lipsea, se pare. Valetul meu de cameră m-a introdus în casa ei şi… scândura… aţi înţeles.

Gontran se repezi la Victor.

— Minţi sau eşti un ticălos! Strigă el.

— V-am zis adevărul, spuse Victor, care realiză dintr-o dată şi deveni palid ca un mort.

— Acest iubit misterios, continuă Gontran, acest iubit care folosea acea scândură, acest om înşelat, trădat şi a cărui viaţă a fost dată peste cap acum, sunt eu!

Şi, rapid ca un fulger, el îl pălmui pe Victor pe ambii obraji, în faţa ochilor celorlalţi doi tineri consternaţi.

— Am nevoie de sângele tău! Murmură el, în timp ce Victor scoase un strigăt de furie.

— O oră mai târziu, doamnă, spuse maiorul Samuel după un moment de tăcere, un duel sălbatic, fără precedent în analele franceze, unul dintre acele dueluri feroce pe care yankeii le-au inventat, avea loc la mică distanţă de fermă.

Gontran de L… şi Victor de B… îşi armară puştile de vânătoare mergând unul spre celălalt, cu dreptul de a trage cele două focuri, după propria voinţă.

Victor, beat de furie pentru că fusese pălmuit, trase primul şi glonţul îi atinse uşor umărul marchizului Gontran.

Gontran trase la rândul său şi Victor nu fusese atins.

Atunci, acesta din urmă ţinti din nou.

Dar, în acest timp ei continuau să meargă. Supunându-se unei mişcări instinctive, Gontran îşi coborî capul şi glonţul care trebuia să-i spargă capul, îi străpunse doar pălăria. Victor trase cele două focuri; îi mai rămăsese un glonţ lui Gontran.

Gontran continua să meargă şi atunci când nu mai erau decât trei paşi de adversarul său, el apăsă trăgaciul cu degetul.

Victor căzu fără să scoată un strigăt.

Îl transportară pe tânăr la fermă.

Domnul de Nangeal, care făcuse unele studii chirurgicale, spuse că Victor de B… va fi mort înainte de zorii zilei şi îi spuse lui Gontran:

— Salvează-te! Întoarce-te la Bordeaux… Este cel mai înţelept lucru!

Marchizul Gontran încălecă pe cal, galopă douăzeci de ore, ajunse la Bordeaux, alergă spre strada de la Turnul Vechi şi se întâlni cu convoiul funerar al unei înmormântări, al fetei pe care o iubise atât de mult.

Bayonneza murise din cauza durerii imense pe care o simţise după ce şi-a regretat greşeala.

Gontran vru să se omoare, apoi îi fu ruşine la gândul sinuciderii şi îşi spuse că era mai bine pentru el să caute moartea sub acel climat de moarte al Lumii Noi.

Şi iată, de ce, doamnă, încheie maiorul Samuel, marchizul Gontran plecă scriind familiei lui că nu voia să se întoarcă acasă.

„Am pierdut la jocul de aseară o sumă uriaşă.

Voi merge în America să-mi refac averea.”

Capitolul VIII.

Oarba ascultă toate aceste detalii cu o tristă aviditate.

Se putea spune că ea simţea un fel de bucurie crudă de a retrăi acest trecut deja îndepărtat.

— După aceea, domnule? După aceea? Întrebă ea.

— Au trecut doi ani. Domnul Raoul de Nangeal se înşelase în ceea ce priveşte previziunile sale chirurgicale. Contele Victor de B… nu murise. I-au trebuit trei luni pentru a se repune pe picioare şi o călătorie în Italia, de un an, pentru a-şi finaliza recuperarea.

El reveni la Bordeaux, unde aventura lui tragică era necunoscută.

Domnii de Bique şi de Nangeal păstrară o tăcere profundă. Dar, o tânără fată, frumoasă şi fermecătoare, o fiinţă adorabilă îi apăru pe drumul vieţii sale. El ajunse să o iubească…

Şi, atunci când inima bătea să-i spargă pieptul, atunci când sufletul său se legă pentru totdeauna de sufletul acestei fete, el află, cu stupoare, că ea era sora acestui om a cărui viaţă el o distrusese şi a cărui dragoste o călcase în picioare.

— Acum aţi înţeles, doamnă, nu-i aşa?

Contele Victor de B… ceru şi obţinu mâna domnişoarei Jeanne de L… care îl iubea şi care era iubită. Şi, cu opt zile înaintea căsătoriei, fratele său dispărut, marchizul Gontran, care plecase să-şi refacă averea în America, reveni şi se arătă în mijlocul acelei petreceri asemenea statuii unui comandor.

Contele Victor spera că va fi celebrată căsătoria înainte de întoarcerea inamicului său.

Contele se înşelase.

Ştiţi acum ce ură teribilă avea marchizul Gontran pentru acela care voia să devină soţul surorii sale.

Marchizul, în prezenţa Jeannei, se prefăcuse; el întinse mâna spre adversarul său, dar nici domnul de Nangeal, nici domnul de Bique nu fuseseră păcăliţi de această aparentă reconciliere. Amândoi îşi dădură seama că partida între contele Victor B… şi marchizul Gontran de L… încă nu se terminase; momentan era remiză… în timp ce Jeanne dansa cu inocenţa vârstei sale, crezând că fratele şi logodnicul ei erau cei mai buni prieteni din lume.

— Domnule, îi spuse marchizul contelui Victor, sper că aţi înţeles.

Contele se înclină spunând:

— Desigur.

— Mâine, nu-i aşa? Spuse marchizul.

Contele oftă şi dădu din cap afirmativ:

— Sunt la ordinele dumneavoastră, spuse el.

Marchizul părea să reflecteze:

— Uite, spuse el, am o idee mai bună, cred.

— Să vedem?

— Dacă eu vă voi omorî, va fi suficient timp să mă explic. Dacă dumneavoastră mă veţi omorî, între dumneavoastră şi sora mea se va săpa o astfel de prăpastie încât nu o veţi putea acoperi vreodată. Atunci, ascultaţi-mă cu atenţie.

— Fie, vorbiţi…

— Vă voi lăsa rolul dumneavoastră de logodnic până mâine seară. Familia mea este la castelul său de la Moreličre, ţtiţi, pe drumul spre Libourne, la cinci leghe de Bordeaux. Tatăl meu a rămas acolo. Mama mea şi sora mea sunt singure aici.

— Ştiu.

— Eu le voi conduce acasă şi vă voi invita la cină la Moreličre, mâine, pe dumneavoastră, pe Nangeal şi pe domnul de Bique.

Contele răspunse cu răceală:

— Această invitaţie se potriveşte foarte bine pentru că sunt aşteptat mâine la Moreličre.

— Ah!

— Pentru semnătura contractului.

— Înseamnă că ştiţi perfect intrările castelului.

— O, de minune!

— Noi vom ieşi prin seră şi prin poarta mică a grădinii, şi vom merge într-un loc numit Saut-du-Loup14.

— Îl cunosc.

— Acolo, încheie marchizul, putem să ne luptăm până la moarte; nimeni nu ne va deranja. La revedere, conte!

Marchizul salută şi se pierdu în mulţime.

— O, fatalitate! Murmură domnul Victor care rămase nemişcat un moment în locul unde-l lăsase Gontran de L..., tăcut, cu sudoarea şiroindu-i pe frunte.

Deodată, domnul de Bique, unul dintre cei doi martori pe care l-am văzut îmbrăcat în abate, veni să i se alăture:

— Gontran, îi spuse el, a venit să mă anunţe că mâine vom cina la Moreličre.

— Da, spuse contele.

— Îmi dau seama.

— Ah! Şopti Victor punându-şi ambele mâini pe frunte, Jeanne este pierdută pentru mine. Dacă îl voi ucide pe fratele său, nu voi putea vreodată…

— Ssst! Spuse domnul de Bique. Să ieşim… trebuie să vorbim.

Şi el îl trase afară din sala balului.

Amândoi părăsiră hotelul oraşului şi o luară pe o stradă îngustă şi pustie.

— Conte, spuse atunci domnul de Bique, totul este pierdut dacă Jeanne nu te iubeşte dincolo de toate limitele.

— Şi dacă dragostea ei este fără margini?

— Totul este salvat.

— Ce vrei să spui?

— Ascultă. Mâine vei merge la Moreličre.

— Da.

— Când toată lumea va merge la culcare, tu vei ieşi pentru a te lupta cu Gontran.

— Vai, aşa e!

— Ei bine! Trebuie ca mai înainte să o vezi pe domnişoara Jeanne.

— Şi când mă voi întâlni cu ea…

— Îi vei mărturisi adevărul sau, cel puţin, îi vei spune că între Gontran şi tine este o ură de moarte. Trebuie ca ea să înţeleagă că numai fuga poate să vă asigure fericirea.

Contele tresări:

— Dar ce-mi propui este o răpire? Spuse el.

— Hei! Fără îndoială. Jeanne compromisă, Jeanne în puterea ta, acest lucru îl va determina pe marchiz să-şi înăbuşe ura sa pentru a salva onoarea familiei sale…

— Oh! Ai dreptate, spuse contele care îl îmbrăţişă pe domnul de Bique.

— Voi avea grijă de tot, încheie acesta din urmă. Mâine seară, la ora unsprezece, voi plasa la capătul parcului o diligenţă cu caii deja înhămaţi şi îţi jur că vor fi cai foarte buni… Adio… pe mâine…

În acest punct al povestirii, maiorul se opri din nou:

— Doamnă, spuse el Jeannei-oarba, răbdarea cu care ascultaţi această dureroasă povestire va fi în curând recompensată. Credeţi-mă… nu este totul pierdut pentru dumneavoastră în această lume…

El îi sărută mâna şi îi spuse:

Capitolul IX

— A doua zi după bal, o numeroasă reuniune avea loc la castelul Moreličre.

Urma să fie semnat contractul de căsătorie dintre contele Victor de B…, fiul cel mic al ducelui de B… cu domnişoara Jeanne de L…

La ora zece seara, majoritatea oaspeţilor plecaseră şi nu mai erau în salonul mare al castelului decât cei doi logodnici, marchizul Gontran, domnul de Nangeal şi domnul de Bique.

— Dragul meu conte, spuse Gontran ridicându-se, Nangeal, Bique şi cu mine vom merge într-o plimbare nocturnă.

— Da? Spuse contele, simulând surpriza.

— Ce vrei să spui? Întrebă Jeanne surprinsă.

— Oh! Nu-ţi face griji, surioară, spuse marchizul, aceasta nu este o plimbare în genul celei de noaptea trecută.

Şi el întinse mâna cu cordialitate spre Victor care avu curajul să i-o strângă.

— Şi unde veţi merge? Întrebă tânăra.

— La Saut-du-Loup.

— Oh! Spuse Victor.

— Noi vom petrece acolo, probabil toată noaptea, adăugă marchizul. Bună seara, surioară, noapte bună, viitorule cumnat…

Cei trei tineri plecară, lăsându-i singuri pe cei doi logodnici.

Dar, marchizul şi domnul de Bique schimbară pe rând câte o privire pe furiş cu Victor.

Privirea domnului de Bique însemna: „Grăbeşte-te! Caii şi diligenţa vă aşteaptă.”

Privirea marchizului însemna: „Voi avea răbdare, vorbiţi cu logodnica dumneavoastră atâta timp cât veţi dori, dar după ce vă veţi despărţi de ea, să ştiţi că vă aştept…”

După ce ei plecară, contele Victor îşi dădu seama că nu mai era timp de pierdut. Se ridică dintr-o dată, îi luă mâinile Jeannei, îşi schimbă atitudinea şi graiul, şi zise:

— Jeanne, mă iubeşti?

Ea se sperie de accentul vocii lui:

— Oh! Spuse ea, ce-i cu această întrebare?

— Mă iubeşti mai mult decât viaţa?

— Da.

— Mai mult decât onoarea?

— Da, spuse ea panicată.

— Dacă aş fi pierdut pentru tine, ai muri?

— În clipa următoare.

— Şi dacă ar trebui să părăseşti totul pentru mine…

— Te voi urma la capătul lumii.

— Ei bine! Răspunse tânărul cu vioiciune, să ne grăbim, Jeanne, pentru că fiecare minut care trece ne apropie de moarte.

— Ce vrei să spui?

— Ştii unde a plecat fratele tău?

— Nu.

— La un sfert de milă de aici, în Saut-du-Loup unde mă aşteaptă împreună cu acei domni, care sunt martorii noştri…

— Oh.

— Fratele tău mă urăşte de moarte. El vrea să mă omoare şi mă va ucide dacă eu nu-l ucid, şi dacă eu îl voi ucide…

— Oh! Niciodată! Niciodată! Strigă înnebunită de durere tânăra.

— Vino! Să fugim! Să fugim! sau suntem pierduţi, repetă contele cu o energie sălbatică.

Şi aruncă pe umerii Jeannei un burnuz15 alb pe care ea îl purta atunci când se plimba prin parc.

Şi, cum ea încă ezita, o luă în braţe, deschise uşa care avea ieşire spre parc, în capătul căruia, trăsura pregătită de către domnul de Bique, îi aştepta…

Domnul de Bique era un om precaut.

Caii nu aveau zurgălăi şi, mai mult, picioarele lor erau învelite în cârpe!

— Domnule! Domnule, îl întrerupse la rândul său Jeanne-oarba pe maior, de la cine aţi aflat toate aceste detalii care sunt de o exactitate atât de riguroasă?

— Aveţi răbdare, doamnă, răspunse maiorul. Voi ajunge imediat la sfârşitul acestei istorisiri incitante şi veţi şti în curând de ce am avut curajul să v-o reamintesc…

Şi maiorul continuă:

Două ore mai târziu, diligenţa parcurse zece leghe. La ivirea zorilor, erau destul de departe de castelul de

Moreličre.

Jeanne şi răpitorul ei se opriră, tocmai seara, la un han mizerabil unde îşi petrecură noaptea. Ei se îndreptară spre Vendée, unde contele Victor avea prieteni de încredere…

Dar, a doua zi, la apusul soarelui, în timp ce trăsura trecu printr-o pădure deasă şi întunecoasă, se auzi o împuşcătură, un glonţ şuieră şi unul dintre cai, lovit în cap, căzu mort la pământ.

În acelaşi timp, patru bărbaţi, cu feţele acoperite cu măşti negre, se repeziră spre drum şi întoarseră caleaşca.

Contele Victor sări la pământ pentru a se apăra, dar fu lovit de un glonţ tras de aproape şi căzu lovit de moarte sub picioarele cailor.

În acelaşi timp, criminalul lui se demască şi alergă la Jeanne care leşinase, murmurând:

— L-am ucis pe seducătorul tău, dar cum trebuie ca onoarea mea să fie salvată, te condamn la închisoare veşnică. Vei fi moartă pentru întreaga lume…

Capitolul X

— Acum, doamnă, spuse în continuare maiorul, să vedem ce s-a întâmplat zece ani mai târziu.

Jeanne trăia închisă într-un conac din Bretania. Ea nu l-a mai revăzut vreodată pe contele Victor. El murise sau trăia? Răpitorii săi nu i-au spus… Dar Jeanne devenise mamă. Ea avea un fiu de zece ani pe care îl chema Raymond. Acest fiu este toată bucuria ei, toată fericirea… Era imaginea vie a tatălui său… Era contele Victor de B… la zece ani…

Ei bine! Nefericita femeie, lovită în dragostea ei, urma să-şi vadă ultima sa fericire pierdută… Un râu adânc curgea la capătul parcului acestui conac transformat într-o închisoare… Într-o dimineaţă, copilul dispăru… i se găsi haina şi cascheta plutind pe râu… Copilul se înecase!

La aceste cuvinte Jeanne-oarba scoase un strigăt teribil, strigătul mamei a cărei inimă adormită de atâta durere se trezeşte brusc. Dar, în acelaşi timp, de asemenea, maiorul îşi scutură energic mâna:

— Fiţi tare! Doamnă, spuse el. Fiţi tare în faţa bucuriei aşa cum aţi fost împotriva durerii… fiul dumneavoastră nu s-a înecat!

Şi ea se ridică tremurând, ameţită, înnebunită, cu mâinile întinse în faţă şi strigă:

— Oh! Ce vis am…

Maiorul adăugă:

— Fiul dumneavoastră trăieşte, doamnă, şi vi-l voi reda!

— Dumneavoastră! Dumneavoastră, spuse ea căzând în genunchi şi împreunându-şi mâinile.

— Eu, spuse el, îl voi aduce…

Femeia oarbă tremura din toate membrele şi izbucni în lacrimi. Căzu în genunchi, ochii îi erau îndreptaţi spre cer cu mâinile strânse… şi din când în când, murmura:

— Dumnezeule! Fă să nu mor înainte să-l văd…

Dar, dintr-o dată, o îndoială înfiorătoare îi trecu prin suflet:

— Şi cine-mi spune, adăugă ea ridicându-se dintr-o dată, că nu mă înşelaţi?

— Fiul va fi în braţele mamei chiar în seara asta, răspunse maiorul cu un accent atât de convingător, că Jeanne îşi recăpătă încrederea în el.

— Vă cred, spuse ea.

Apoi, ea continuă să plângă.

— Dar, doamnă, răspunse maiorul, nu este suficient să pot afirma existenţa fiului dumneavoastră, eu trebuie să vă mai spun cum de aţi putut crede că el a murit. Trebuie să mă ascultaţi în continuare…

— Oh! Vorbiţi, vorbiţi! Spuse ea, acum vorbiţi-mi despre fiul meu…

— Contele Victor de B…, doamnă, avea însă sufletul adânc înrădăcinat în corp. El nu murise în urma loviturii de pistol ce fusese trasă asupra lui de către fratele dumneavoastră, aşa cum nu murise din cauza glontelui care-i trecuse prin piept cu doi ani în urmă. Dar, după ce şi-a revenit, în zadar, a scotocit pământul pentru a vă regăsi.

Marchizul Gontran îşi luase precauţiuni. După zece ani, el se căsători, disperat că nu vă va găsi vreodată, căsătoria sa fiind una formală. Pentru lumea întreagă, contele Victor B… devenise cel mai fericit om de pe pământ. Moartea tatălui său şi a fratelui său mai mare l-au făcut duce şi pair; el avea o avere uriaşă şi, totuşi, un „vierme” îi rodea viaţa. El nu avea copii şi nu ar fi avut vreodată… În plus, el vă plângea ca pe o moartă.

Într-o zi, un om care dispăruse de zece ani, un om pe care-l crezuse mort, de asemenea, se prezentă acasă la el. Era marchizul Gontran.

— Ah! Strigă ducele Victor, iată-vă, în sfârşit! De data aceasta, eu voi fi cel care vă voi ucide!

— Vă înşelaţi, spuse marchizul rânjind. Nu mai am nevoie de viaţa dumneavoastră ca să mă răzbun. O durere îngrozitoare, sfâşietoare v-am rezervat… Jeanne a devenit mamă… aveţi un fiu… un fiu pe care l-am despărţit de ea… ca să nu-l mai puteţi găsi… un fiu pe care nu-l veţi vedea vreodată…

Atunci, ducele uită de ura sa, el uită că acest om pusese piedici fericirii sale alături de sora sa, şi-i nenorocise viaţa; el căzu în genunchi, îl imploră, îl rugă…

Dar marchizul era implacabil.

— Uite, îi spuse el, vreau totuşi să vă dovedesc că eu nu sunt nedrept şi orb în ura mea. Mi-aţi frânt fericirea mea de bărbat tânăr şi m-am răzbunat! Sora mea a dezonorat numele meu şi a fost pedepsită… Dar acest copil este nevinovat şi nu vreau să suporte o pedeapsă nemeritată.

Şi, cum ducele îl privea şi asculta cu lăcomie, el adăugă:

— Dacă aş fi fost încă bogat, nu m-aş fi adresat dumneavoastră. Dar m-au ruinat jocurile de noroc, iar cele patru mii de franci rentă care mi-au rămas, le-am utilizat pentru a-i asigura pâinea surorii mele. Dacă vreţi să mă luaţi ca intermediar pentru fiul dumneavoastră, îmi veţi număra cincizeci de mii de franci în fiecare an şi eu voi avea grijă de educaţia sa.

Ducele continuă să îl implore, el voia să-şi vadă fiul…

— Atenţie! Spuse marchizul, dacă veţi refuza, nu veţi mai auzi de mine…

Ducele acceptă şi, după un timp, fiul dumneavoastră, doamnă, Raymond al dumneavoastră, a devenit un tânăr înalt şi frumos, şi bine educat…

Jeanne-oarba, asculta în continuare. Cu toate acestea, gura i se întredeschise, apoi se închise din nou cu ezitare. Maiorul înţelese că ea voia să-i pună o întrebare.

— Ah! Cred, doamnă, spuse el, că vreţi să ştiţi dacă ducele…

— Da, spuse ea dând din cap.

— Vai! A murit în urmă cu doi ani, de un accident vascular cerebral, fără să aibă timp de a-şi face testamentul…

— Dumnezeule! Strigă oarba. Şi fiul meu?

— Fiul dumneavoastră se află acum în mizerie… şi acesta este motivul pentru care am venit…

— Dar, cine sunteţi? Întrebă ea din nou, dumneavoastră, care ştiţi atâtea secrete?

— Doamnă, răspunse maiorul cu gravitate, v-am minţit mai devreme spunându-vă că am fost la balul de la Bordeaux. Hazardul singur m-a făcut depozitarul acestor secrete despre care v-am vorbit. Fratele dumneavoastră, marchizul Gontran, a murit, de asemenea, şi astfel am primit mărturisirea lui şi am fost martor la ultima lui suflare. Fratele dumneavoastră a căzut în sărăcie şi dizgraţie; lui îi plăceau jocurile de noroc şi, totodată era un duelist; el a murit în urma unei lovituri de sabie, la ieşirea dintr-un tripou16.

El a mai trăit încă două ore după ce a fost lovit şi, în aceste două ore, el a avut timp să se destăinuie şi să regrete tot răul pe care vi l-a făcut; el m-a însărcinat să vin să vă văd, să vă găsesc fiul şi să depun toate eforturile ca fiul să-şi recapete averea tatălui său.

După ce vorbi astfel, maiorul se ridică:

— Adio, doamnă. La revedere, mai degrabă, spuse el. În seara asta îl voi aduce pe fiul dumneavoastră…

Două ore mai târziu, maiorul Samuel intră în casa protejatului său, baronul de Vaufreland şi spuse:

— Haide! Prietene, acum este rândul tău să-ţi joci rolul. Eşti pe punctul de a câştiga o mare avere; atenţie să nu faci vreun pas greşit…

Capitolul XI.

În timp ce aventurierul, cunoscut momentan cu numele de „maiorul Samuel”, se gândea cum să-l înlocuiască pe adevăratul Raymond cu un aventurier de speţa lui, nefericitul tânăr, pe care l-am văzut abandonat atât de prietenul lui de suflet cât şi de femeia pe care o iubea, tocmai ieşea, cu capul greu şi inima distrusă, din acel restaurant unde intrase în ziua precedentă încărcat de iluzii.

Cu toate acestea, un gând de consolare se strecură în mijlocul disperării sale.

— Am refuzat să comit o acţiune criminală! Spuse el gândindu-se la propunerea infamă a maiorului pe care o respinsese cu indignare.

Cu capul ridicat, Raymond părăsi Maison Dorée şi urcă în trăsura sa.

Eroul nostru era distrus, dar el voia să-şi păstreze rămăşiţele vieţii sale de lux până în ultimul moment.

Astfel, hotelul său din suburbia Saint-Honoré, pe care-l vânduse în dimineaţa precedentă, îi aparţinea până în seara următoare. Îşi rezervă, astfel, timpul necesar pentru a-şi face bagajele, a vinde ambele trăsuri şi ultimul său cal de călărie.

Cupeul în care se urcase traversă în trap bulevardul, apoi strada Regal şi fu nevoit să-şi continue drumul pe Champs-Élysées, deoarece suburbia Saint-Honoré era blocată de lucrători care pavau strada.

Când Raymond ajunse, după ce făcu un ocol, în faţa hotelului, primele raze de soare alunecau pe vârfurile

copacilor.

Raymond îşi scoase capul prin portieră şi începu să admire cu melancolie acel splendid bulevard Champs-Élysées pe care-l străbătuse de atâtea ori călare sau cu trăsura.

— Oh! Spuse el dintr-o dată, cu accentul disperat al muribundului care vrea să vadă pentru ultima dată, înainte de a-şi închide ochii pentru totdeauna, razele soarelui.

— Oh! Vreau să merg la plimbare prin pădure încă o dată… Pădurea, care era un refugiu tăcut dimineaţa pentru cei care doreau să-şi uite suferinţele…

Pădurea! Unde aveau întâlniri zgomotoase în fiecare seară, acel loc din Paris unde averea şi bucuria se îngemănau neobosit…

Pădurea! Cu toţi cei care o parcurgeau în toate direcţiile, fie în luna mai când era încărcată de flori parfumate şi verdeaţă, fie în decembrie când chiciura forma adevărate diamante pe copacii desfrunziţi, şi care se iubeau cu o dragoste adevărată şi profundă!

Raymond se întoarse acasă, în acest hotel pe care trebuia să-l părăsească în câteva de ore. Îşi puse şaua pe cal, ultimul pe care-l mai avea, probabil, şi merse să revadă acele mari alei tăcute, acele frumoase pâlcuri de arbori care adăpostiseră adesea atâta bucurie şi care consolaseră, uneori, atâta nenoroc… El le parcurse una câte una la pas, în trap sau la galop, admirându-le cu acea ultimă plăcere a călăreţului pe care sărăcia urma să-l împiedice de acum încolo să străbată călare aceste alei…

Şi timpul trecu, soarele se ridică la orizont şi, treptat, aleile pustii se încărcară de călăreţi…

Dintr-o dată, în timp ce se îndrepta spre o mare cascadă de pe aleea Longchamps, el auzi în spatele lui un galop rapid, voci proaspete şi sonore, o explozie de râs ce trăda tinereţea…

El se opri.

Două amazoane, care erau însoţite de un servitor, trecură în galop aproape de el. Erau tinere şi frumoase amândouă, dar Raymond nu avea ochi decât pentru una dintre ele… Era o tânără uimitoare, călare pe unul dintre cei mai mândri cai arabi pe care-i văzuse vreodată.

Şi Raymond se uită cu disperare la această femeie care trecu totuşi aproape de el ca un vis, dar pe care o privi în trecere; ea reuşise, de asemenea, să-l zărească…

Acea privire pe care i-o aruncă tânărului cu faţa palidă, avu darul de a-i tulbura acestuia adâncul sufletului, de a-l face să tremure şi să se clatine…

A fost precum steaua polară care străluceşte dintr-o dată pe cerul unei nopţi întunecate în ochii marinarului fără busolă, pierdut într-o mare cuprinsă de furtună, a cărui navă nu îşi mai regăseşte drumul spre ţărm.

Raymond era ceea ce se numeşte astăzi, la Paris, un simplu călăreţ pe Champs-Élysées, un june elegant ce se plimba pe bulevard.

Dar, el valora mai mult decât lumea în care el trăise, el era făcut pentru o dragoste mai demnă decât cea a Antoniei şi a celor asemenea ei.

Bărbat obişnuit să-şi petreacă timpul în cluburi şi în plăceri, până la momentul în care fusese ruinat, eroul nostru avusese foarte puţin timp să se ocupe de femeile din lumea adevărată.

Cum el nu se gândise vreodată să se căsătorească, el niciodată nu acordase o atenţie deosebită vreunei tinere, nu cunoscuse iubirea adevărată, iubirea castă şi pură pe care oricine şi-ar fi dorit să o simtă.

Dar amazoana îl privise în treacăt şi acea privire aruncase în sufletul său o scânteie care reuşi să aprindă un adevărat incendiu.

Mult timp, nemişcat în şa, el o urmări cu privirea pe tânăra fată care se lansă în galop şi care gonea direct spre cascadă.

A stat aşa ţintuit până ce ea dispăru în spatele copacilor, încercând să înţeleagă ceea ce simţea.

Acest sentiment îl exprimă în următoarele cuvinte:

— Ah! Dacă aş fi iubit o femeie ca aceea!

Acei ochi albaştri şi fermecători, plini de pudoare şi curiozitate, erau pentru Raymond ca o revelaţie a întregului sufletul al tinerei.

Şi, dintr-o dată, Raymond, rămas încă nemişcat, făcu în sufletul său o paralelă între această frumoasă necunoscută şi femeia pe care o iubise, între această tânără care în mod cert aparţinea lumii bune şi Antonia care era o curtezană.

Şi-o imagină pe prima intrând într-o seară, într-unul din acele saloane spaţioase, puţin cam triste, ale suburbiei Saint-Germain. Lângă foc, un bătrân căruia ea îi întinse fruntea să i-o sărute, răsfoia şi îşi citea ziarul. În jurul unei mese, alte două sau trei fete brodau sub supravegherea mamei lor. Un băiat de opt ani se juca într-un colţ şi, văzând-o intrând pe sora lui mai mare, alergă spre ea cu braţele deschise.

Şi, după ce imaginaţia lui îi oferi acest tablou liniştit, Raymond îşi aminti de Antonia. Antonia, o femeie leneşă şi sceptică, fără spirit pătrunzător, lacomă şi risipitoare fără seamăn. Antonia, pentru care, în urmă cu câteva ore, ar fi sacrificat totul; o femeie pe care el deodată o văzu cum era în realitate, egoistă şi blazată.

Atunci, Raymond avu un moment de groază gândindu-se la fosta sa iubire, iar acest sentiment, atât de puternic, îi domină disperarea şi-l făcu să uite de faptul că era ruinat.

Pentru câteva secunde, Raymond se crezu încă bogat, încă elegant, putând să ceară în faţa tuturor chiar şi mâna unei tinere din lumea bună.

— Trebuie să o revăd! Spuse el.

Şi îşi întoarse calul.

Oamenii care mergeau la pădure dimineaţa, veneau de obicei dinspre strada Împărătesei şi se plimbau până la

cascadă pentru a ajunge la lac, pe care-l ocoleau; apoi se reîntorceau în pădure prin partea de est.

Raymond era sigur că ambele amazoane vor urma acest traseu.

Deci, el îşi îndemnă calul la galop spre lac.

Odată ajuns acolo, el se opri în apropierea cabanei Frontin, încredinţă calul unui servitor şi se strecură printre copaci spre o alee rezervată călăreţilor, astfel, mergând în întâmpinarea celor două amazoane care, după calculele sale, făceau înconjurul lacului venind din cealaltă parte.

Raymond avea dreptate doar pe jumătate.

Amazoanele parcurseseră, într-adevăr, traseul pe care-l anticipase Raymond. Totuşi, ajungând în apropierea cabanei de lângă lac, ele găsiră o trăsură neacoperită la care era înhămat un singur trăpaş şi care era condusă de un vizitiu îmbrăcat în livrea.

Atunci, amândouă descălecară, apoi se urcară în trăsură, lăsând caii în grija valetului care le însoţea.

Trăsura trecu repede, la zece paşi de Raymond.

De data aceasta, frumoasa tânără nu-l văzu deoarece el se ascunse cât de bine putu în spatele unui copac, dar el o văzu şi inima începu să-i bată cu putere.

Trăsura, care ducea la Paris pe cele două amazoane, se îndepărtase deja, iar valetul celor două tinere, ocupându-se de preluarea cailor lor, încă nu părăsise cabana.

Mai mult decât atât, ca un adevărat valet care nu-şi refuză absolut nimic, el chemă pe servitorul de la cabană şi-i ceru un pahar cu rom.

În timp ce valetul golea paharul dintr-o înghiţitură, Raymond se apropie de el.

Un valet inteligent înţelege lucrurile înainte ca stăpânul să deschidă gura. Astfel, acest om recunoscu în Raymond pe acel călăreţ pe care-l depăşiseră cu o jumătate de oră înainte, şi ghici, când îl văzuse venind spre el, motivul pentru care venea să îi vorbească.

Într-adevăr, Raymond intră în vorbă cu el. Tânărul avea câţiva ludovici17 în buzunar. El puse trei monede în mâna valetului:

— Cum te numeşti? Îi spuse el.

— Jean, domnule.

— Eşti în serviciul acestor doamne! Spuse Raymond indicând trăsura care se îndepărta.

— Da, domnule.

— Atunci…

Şi Raymond fixă asupra valetului o privire pătrunzătoare.

— Domnule, răspunse acesta din urmă, tânăra fată se numeşte Blanche, are două sute de mii de franci rentă şi nu este căsătorită.

— Dar numele ei?

— Este fiica marchizei de Guérigny. Cealaltă doamnă este guvernanta ei.

— Şi, întrebă Raymond cu o voce plină de emoţie, unde locuieşte?

— Pe strada Babylone, 102, colţ cu bulevardul Invalizilor. Dacă monseniorul este bogat şi are rang înalt, el poate merge mai departe… Încă nu s-a pus problema căsătoriei domnişoarei Blanche.

Aceste ultime cuvinte ale valetului căzură pentru Raymond ca un trăsnet.

El visase dar, dintr-o dată, se trezise.

Raymond nu avea nici un nume, Raymond era ruinat.

Astfel, scoase un suspin plin de disperare, întorcând spatele valetului, care rămase stupefiat.

— Sunt blestemat! Murmură tânărul depărtându-se.

El reveni la cabana Frontin, încălecă pe calul său şi porni în galop spre Paris, gândindu-se vag la sinucidere.

Era aproape de ora nouă dimineaţa când ajunse pe strada Royale.

Balconul clubului său era plin cu o duzină de tineri care fumau şi discutau.

— Hei! Raymond? Îl strigă unul dintre ei.

Raymond îşi ridică privirea, salută şi dori să treacă mai departe.

Dar unul dintre tineri îi spuse:

— Vino aici, vei vedea un spectacol interesant.

În starea de deznădejde şi de disperare în care era, Raymond, practic, nu mai avea nimic de făcut.

Îl rugară să urce la balcon.

Să meargă acolo sau oriunde în altă parte, ce importanţă mai avea?

Un slujitor veni să-i ţină calul.

Tânărul descălecă şi urcă încet scara clubului, spunându-şi cu un zâmbet amar: „Se pare că Maxime nu le-a vorbit despre sărăcia mea. Altfel, nu m-ar fi invitat în club.”

În încheierea acestei reflecţii, trecu pragul unui fumoar în care acei domni discutau cu înflăcărare.

— Bună ziua, Raymond…

— Bună ziua, dragă… spuseră mai multe voci, în timp ce-şi strângeau mâinile.

— Cât eşti de palid, la naiba! Strigă unul dintre tineri.

Raymond tresări.

— N-am dormit toată noaptea, spuse el.

Apoi, pentru a evita orice altă întrebare şi observând agitaţia din încăpere:

— Dar care este acel lucru curios pentru care m-aţi rugat să urc? Spuse el.

— Ah! Dumnezeule! Răspunse acela care-l chemase pe Raymond de la înălţimea balconului, este vorba despre prietenul nostru, baronul Barinel; ştii, acest milionar este pe punctul de a se ruina.

— Unde este?

— Acolo, în salonul verde, şi este rândul lui să dea cărţile.

— Împotriva cui joacă?

— Împotriva unui om care ne-a jefuit toată noaptea.

— Şi acest om…

— Este un ataşat al ambasadei portugheze, don Inigo.

— Ah! Spuse Raymond, îl cunosc, este un jucător norocos şi un gentleman desăvârşit.

— Fără îndoială, dar el a câştigat mai mult de trei sute de mii de franci în această noapte şi iată-l pe Barinel care, după ce şi-a golit punga şi portofelul, a început să joace pe cuvânt de onoare. Cât despre noi, noi am renunţat.

— Fiţi liniştiţi, domnilor, spuse Raymond zâmbind, micul Barinel este prea bogat pentru a se ruina.

— Şi, adăugă altcineva, este destul de prudent.

Raymond ridică draperia care separa fumoarul de salonul verde. În mijlocul acestei camere, doi bărbaţi stăteau la o masă, aşezaţi faţă în faţă.

Capitolul XII.

Unul dintre ei, don Inigo.

— Un om cu privire pătrunzătoare, cu ten măsliniu, cu buze subţiri.

— Avea în faţa lui o grămadă de monede de aur şi bancnote. Era foarte calm.

— Hei! Hei! Spuse un membru al clubului care îl însoţise pe Raymond, se pare că norocul i se schimbă.

Într-adevăr, baronul Barinel, făcuse patru puncte şi Don Inigo numai două.

Baronul Barinel, fiul unui perceptor general care-i lăsase o mare avere, era un tânăr blond şi rozaliu care afişa în timpul jocului un minunat sânge rece.

— Este timpul, spuse el întorcându-se spre Raymond ca să-i strângă mâna, ca norocul să revină la mine.

— Cât ai putea pierde de data asta?

— Am mizat zece mii de franci pe cinci puncte. Aceasta este a zecea partidă. Pe onoarea mea, dacă pierd, mă voi retrage din joc.

— Este puţin probabil: ai deja patru puncte.

Baronul era la rând să dea cărţile.

— Ar fi bine dacă ai întoarce regele, spuse Raymond.

Dar Raymond fusese un fals profet.

Baronul luă trei şeptari, un nouă şi un valet şi dădu patru atuuri adversarului său.

Don Inigo câştigă şi de data aceasta.

— Oh! Este prea mult! Strigă baronul cu un ton plin de umor.

Dar el jurase să se oprească.

— Păcat! Continuă el. Dar lasă că nu voi muri după cât am pierdut.

Şi se ridică, într-adevăr, de la masa de joc.

— Iată, domnilor, murmură portughezul cu o curtoazie desăvârşită, mi-e ruşine că am un noroc atât de insolent.

— Păi, atunci! Spuse un membru al clubului, cum este ora zece dimineaţa şi cum ne-aţi ţinut aici de la miezul nopţii, aveţi dreptul să vă duceţi să vă culcaţi, domnule. Sunteţi cel mai bun jucător.

— Cu toate acestea, domnilor, spuse don Inigo, sunt mereu la ordinele dumneavoastră.

— Ah! Pe legea mea! Spuse unul dintre tineri, să joace cineva împotriva dumneavoastră, înseamnă o pierdere sigură. Ar trebui să găsim alţi jucători necunoscuţi care să vă învingă.

— Hei! Spuse altul, am găsit deja un astfel de jucător.

— Unde e?

— Iată-l! E Raymond.

— Domnilor… îngăimă Raymond.

— Haide! Aşază-te acolo…

Şi ei îl aşezară cu forţa în faţa lui don Inigo.

Deodată, o idee ciudată trecu la fel ca o halucinaţie prin mintea nefericitului tânăr.

Ochii lui priviră grămada de aur şi bancnote din faţa portughezului şi, în acelaşi timp, gândul i se îndreptă spre imaginea încântătoare a tinerei pe care o văzuse cu o oră înainte.

Ce se întâmplase atunci în sufletul său? Numai Dumnezeu ştie!

Dintr-o dată, în acel Raymond care era ruinat, disperat, care părea abandonat, încolţise o speranţă imensă. Omul care se gândea puţin mai devreme să moară simţi o nevoie puternică de a trăi…

— Ei bine! Fie, spuse el.

Şi îşi scutură buzunarul cu mâna tremurătoare. Raymond avea doar patruzeci de ludovici.

— Asta e tot ce am, spuse el.

Şi spunea adevărul; doar acasă mai avea douăzeci de franci.

El etală pe masă cei patruzeci de ludovici şi, privindu-l pe portughez, spuse:

— Acceptaţi provocarea mea modestă?

— Cum să nu! Spuse don Inigo făcând o plecăciune.

— Uitaţi, domnule, spuse Raymond continuând să se gândească la acea idee ciudată care-l acaparase puţin mai devreme, vă propun o singură partidă…

— Orice ar fi, sunt de acord! Spuse portughezul.

— Pregătiţi-vă!

Don Inigo zâmbi.

— Aş vrea să mizăm ca în jocul „Trente-et-quarante”18.

— Explicaţi-vă, domnule.

— Dumneavoastră sunteţi banca, eu sunt jucătorul.

— Bine.

— Dacă voi câştiga, miza următoare va fi egală cu dublul câştigului meu.

— Sunt de acord.

— Şi, de fiecare dată când voi câştiga, îmi voi dubla miza.

— Domnule, spuse portughezul râzând, jocul acesta este ciudat. Dacă veţi reuşi să câştigaţi de zece ori la rând, tot ce este pe masă va fi al dumneavoastră.

Şi el arătă spre grămada de aur şi bancnote de pe masă.

— Deja mă simt de parc-aş fi banca din oraşul Hamburg, adăugă el zâmbind. Să câştigi de zece ori la rând este un lucru rar.

— Ah! Spuse unul dintre tinerii care pierduse cel mai mult în faţa lui don Inigo, eu am fost martor la aşa ceva!

— Şi, spuse altul uitându-se cu atenţie la Raymond, prietenul nostru are ceva ciudat în privire. Sunteţi portughez, domnule; Raymond este francez. Atenţie! Va fi o luptă înverşunată.

— Sunt de acord cu lupta!

— Ura! Pentru Franţa! Spuseră cei de faţă.

Şi se grupară în jurul lui Raymond cu un entuziasm înflăcărat.

— Iată-l pe cel care ne va răzbuna, şoptiră câteva voci.

Don Inigo continua să fie calm şi impasibil.

Era rândul lui să pună o carte, întoarse un rege şi câştigă mâna.

— Ah! Domnilor, spuse o voce, entuziasmul nostru va fi de scurtă durată. Nu vei avea timp să-ţi dublezi miza, bietul meu Raymond.

Raymond puse o carte de joc, era rândul lui, şi don Inigo făcu încă un punct.

— Patru puncte sau nimic! Spuse Raymond. Iată un joc frumos pe care vreau să-l câştig.

— Aveţi suficient timp! Spuse portughezul întorcând o carte.

Era un şeptar.

— Nu-i nimic, voi câştiga pentru că am un rege, spuse el.

— Vă înşelaţi, domnule, răspunse Raymond cu răceală.

El câştigă runda pentru că avea patru atuuri – mai mult decât regele portughezului.

Susţinătorii lui Raymond prinseră curaj.

Raymond împărţi cărţile, întoarse regele şi făcu încă un punct.

El câştigă primul joc!

Un murmur de admiraţie trecu ca un fior prin galeria celor prezenţi.

— Trebuie să câştigaţi de încă nouă ori, spuse portughezul care continua să fie calm.

— Aşa voi face, răspunse Raymond, a cărui privire devenise febrilă.

Şi el câştigă a doua oară, apoi a treia oară. Don Inigo începu să pălească.

— Domnule, spuse Raymond, mai este timp. Dacă aveţi îndoieli, renunţaţi la această rundă de joc.

— Vă e teamă? Spuse portughezul ale cărui buze se albiră.

— Nu, desigur! Exclamă Raymond.

Şi, prin urmare, el jucă cu o incredibil siguranţă, cu acea certitudine a omului care simte că are noroc şi, la a noua rundă, grămada de aur şi bancnote trecu din faţa lui don Inigo în faţa lui.

Raymond câştigă zece mii de ludovici, adică, două sute de mii de franci.

— Domnule, spuse portughezul a cărui frunte era scăldată în sudoare, la rândul meu, vă propun să ne oprim aici.

— Ah! Ah! Rânji Raymond.

— Nu mă tentează să fac avere! Murmură portughezul.

— Bun! Spuse Raymond pe care febra jocului îl cucerise, acum dumneavoastră vă este teamă!

Portughezul devenise palid de furie sub pielea sa negricioasă.

— Ei bine! Spuse el, să mergem până la capăt! Văd că aurul meu se va întoarce la mine.

Cei zece sau doisprezece bărbaţi tineri care-l înconjurau pe Raymond păstrau o tăcere apăsătoare, cuprinşi de o nedescrisă emoţie.

Dar Raymond avea un incredibil sânge rece şi emana o stare de fericire care ar fi făcut să pălească pe orice rival.

El câştigă a zecea partidă cu două „tăieturi” şi don Inigo se ridică înnebunit de furie, fără să obţină un singur punct.

O mulţime de „Bravo!” izbucni în tot clubul.

— Iată, strigau ei, cea mai frumoasă martingală19 care s-a jucat vreodată!

Raymond se ridică la rândul său, uitându-se la câştigul său cu uimire.

El intrase în club, la ora nouă, cu patruzeci de ludovici, care constituiau averea sa prezentă şi viitoare.

Ora unsprezece bătuse şi el avea înaintea lui puţin peste patru sute de mii de franci!

Şi, totuşi, o remuşcare teribilă, un sentiment ciudat puse stăpânire pe el.

— Domnule, îi spuse portughezului, vreţi să vă acord revanşa?

Dar don Inigo, dacă avea pasiunea şi furia unui jucător, avea, de asemenea, instinctele delicate ale unui gentilom:

— Nu, domnule, spuse el. Nu sunt de acord.

Şi el salută, şi plecă.

— Dumnezeule! Murmură Raymond punându-şi ambele mâini pe frunte, sigur nu-i un vis?

— Desigur, îi răspunse o voce, dar e un vis… de aur.

Raymond tresări şi, din nou, începu să se gândească la acea frumoasă tânără pe care o văzuse pentru puţin timp în urmă cu o oră, şi care era acum atât de departe de el! Apoi întinse spre câştigul său o mână tremurătoare…

Capitolul XIII.

Amazoanele pe le-am văzut descălecând de pe cai şi urcând într-o trăsură neacoperită, părăsiră pădurea şi ajunseră în suburbia Saint-Germain trecând pe Champs-Élysées şi pe la docuri.

Fata stătea în dreapta, guvernanta în stânga.

Domnişoara Blanche de Guérigny putea să aibă douăzeci de ani. Avea un păr adorabil, blond roşcat, ochi mari de un albastru mai închis, o frunte înaltă, albă ca fildeşul, iar buzele ei trandafirii exprimau cel mai graţios şi mai năzdrăvan zâmbet.

Blanche era de înălţime mijlocie, avea picioarele şi mâinile unui copil.

Crescută în stilul englez, domnişoara de Guérigny călărea, utiliza arme, trăgea cu pistolul, mergea la

vânătoare în galop.

Fiică unică, ea îşi pierduse tatăl de mic copil şi n-o avea pe lume decât pe mama ei, care o idolatriza.

Guvernanta domnişoarei de Guérigny era o femeie încă tânără şi frumoasă, cu o ţinută distinsă şi ireproşabilă. Făcea parte din lumea bună şi era văduva unui ofiţer superior, ucis la Sevastopol. Numele ei era „doamna de Bertaut” şi nu avea nici un fel de avere.

Blanche şi doamna de Bertaut trăiau într-o prietenie perfectă. Tânăra o iubea pe guvernantă ca pe o soră mai în vârstă şi, aceasta din urmă, o adora pe Blanche ca pe copilul ei.

Văduva şi tânăra fată discutau în timp ce mergeau cu trăsura pe strada Babylone.

— Dragă prietenă, spuse Blanche, l-aţi remarcat pe acest tânăr călare pe care l-am depăşit pe aleea principală de la cascadă?

— Foarte puţin, spuse doamna de Bertaut.

— Avea ceva trist şi fatal în înfăţişarea şi atitudinea lui.

— Eşti nebună, micuţa mea Blanche, şi pun pariu că imaginaţia ta fantezistă…

— Ah! Buna mea prietenă, o întrerupse tânăra fată, vă jur că dacă l-aţi fi privit…

— Oh! Spuse doamna de Bertaut, el pe tine te-a privit…

— Ei bine?

— Şi, cum eşti foarte frumoasă…

Fata roşi puţin.

— Nu este vorba despre asta; totuşi, spuse ea, ce anume l-ar fi putut face atât de palid şi trist, aşa cum mi s-a părut? Vă jur că acest tânăr trebuie să aibă o durere foarte mare.

Guvernanta nu răspunse.

— Ascultaţi, dragă prietenă, continuă tânăra fată, ştiţi că sunt înconjurată de multă dragoste, adorată şi am mulţi pretendenţi. În ultimii trei ani, am fost cerută în căsătorie de foarte multe ori…

— Este atât de simplu, draga mea. Pentru că eşti frumoasă…

— Atunci, spuse fata cu amărăciune, sunt bogată, foarte bogată, mai ales de la moartea unchiului meu şi nu voi şti vreodată dacă aceşti pretendenţi la mâna mea sunt atraşi de mine sau, mai mult, de zestrea mea.

Doamna de Bertaut avu acel zâmbet al femeii care revine dintr-o visare în lumea adevărată.

— Şi de tine, şi de zestrea ta, spuse ea.

Blanche mototolea cu nerăbdare mănuşile pe care şi le trase de pe mâini:

— Ei, iată motivul, spuse ea, pentru care nu vreau să mă căsătoresc.

— Ah! Micuţă nebună…

— Nu, decât să-mi dau mâna unui om care s-ar căsători cu mine pentru averea mea, mai bine să rămân necăsătorită toată viaţa.

— Dar totuşi, copila mea, spuse doamna de Bertaut, va trebui să te căsătoreşti într-o zi sau alta.

— De ce? Sunt fericită aşa, dragă prietenă.

— Dar nu vei fi întotdeauna de douăzeci de ani. Şi, apoi, mama ta este bolnavă, firavă…

Blanche o ascultă cu atenţie şi nu răspunse.

Caleaşca ajunse pe bulevardul Invalizilor şi se opri la colţul străzii Babylone.

Hotelul de Guérigny era o construcţie mare şi modernă ce se ridica între o curte şi grădină.

Un elveţian, în livrea, veni să le deschidă poarta cu nerăbdare. Trăsura intră în curtea hotelului până la scara de la intrare.

În acel moment, o fereastră se deschise, încadrând faţa unei femei palide şi suferinde.

Domnişoara Blanche de Guérigny sări uşor pe pământ, urcă cele zece trepte de la intrare şi intră în hotel.

Pe pragul marelui salon, ea se întâlni cu femeia palidă care deschisese fereastra.

— Bună ziua, mamă, spuse fata aruncându-şi braţele în jurul gâtului marchizei. Cum ţi-ai petrecut noaptea?

— Destul de bine, copilul meu, îi răspunse marchiza invitând-o pe fată să ia loc pe o canapea, alături de ea.

Marchiza de Guérigny era o femeie de vreo patruzeci de ani, înaltă, subţire, foarte palidă şi a cărei înfăţişare obosită şi privire melancolică trădau o persoană care suferea de o boală incurabilă.

Doamna de Guérigny suferea de tuberculoză pulmonară.

— Draga mea Blanche, spuse ea, am aşteptat cu nerăbdare întoarcerea ta.

— Ah! Mamă, ştii că mă reîntorc de la pădure cam la aceeaşi oră, zi de zi.

— Este adevărat; dar, astăzi, eram nerăbdătoare să te văd…

Şi marchiza mângâie buclele cu reflexe argintii din părul lui Blanche.

— Buna mea mamă! Spuse tânăra, sărutând-o.

— Da, spuse marchiza, eram nerăbdătoare să te văd.

— Mi-ai mai spus, mamă!

— Trebuie să vorbim.

— Ei bine! Hai să vorbim…

— Cu seriozitate, copila mea.

— Dumnezeule!

— Blanche, copila mea, doctorul Postel a plecat de aici.

Fata se cutremură.

— Doctorul Postel este un doctor renumit, copila mea, şi rareori s-a înşelat.

— Oh! Taci! Spuse fata speriată. Taci, mamă…

Marchiza continuă:

— L-am întrebat despre starea mea de sănătate şi l-am implorat să-mi spună adevărul, iar doctorul mi l-a spus…

— Dumnezeule! Murmură Blanche care păli.

— Eu nu sunt pe moarte, dar sunt foarte bolnavă.

— Oh!

— Este posibil ca eu să învingboala, dar este, de asemenea, posibil ca boala să fie mai puternică. Nu mă întrerupe… Şi astfel, copila mea, dacă va trebui să te părăsesc, dacă Dumnezeu mă va chema într-o zi, trebuie să ai un protector, un ajutor, să ai pe cineva care să te iubească aşa cum te-am iubit…

— Ah! Mamă… mamă, murmură Blanche de Guérigny, ai cărui ochi se umplură cu lacrimi, mamă taci! Mă ucizi…

— Fii tare, copila mea, continuă marchiza, şi ascultă-mă până la capăt.

— Vorbeşte, mamă.

— Vreau să te căsătoresc, copila mea.

Blanche se ridică brusc ca şi cum s-ar fi speriat.

— Vreau, continuă mama, să-ţi găsesc un soţ iubitor, loial şi bun, un om de lume bună, un om inimos care să-şi pună viaţa la picioarele tale şi să te facă cea mai fericită femeie.

— Un om care se va căsători cu mine pentru zestre, spuse fata cu un ton de tristeţe ironică.

— Eşti nebună! Mulţi bărbaţi, copila mea, sunt tentaţi să cadă pradă ruşinii şi calculelor josnice.

— Oh! Cum aş putea afla?

— Ascultă, spuse în continuare marchiza. Eu cunosc un tânăr fermecător şi distins, aproape la fel de bogat ca tine şi care, sunt sigură, te-ar iubi cu pasiune.

Blanche scoase un strigăt slab.

— Spui adevărul, mamă?

Apoi îi trecu prin minte o idee ciudată şi nebunească. Ea îşi aminti de acel tânăr palid şi disperat pe care-l văzuse în acea dimineaţă.

— Şi acest tânăr, unde locuieşte? Întrebă ea…

— În provincie.

Blanche îşi plecă capul cu tristeţe.

— Ah! Spuse ea.

— Este chiar o rudă îndepărtată, continuă marchiza.

— Dar cine este, deci?

— Nu l-ai văzut niciodată. Dar eu îl cunosc, crede-mă, este fermecător…

Blanche tăcu.

— Copila mea, continuă doamna de Guérigny, ne apropiem de sfârşitul lunii aprilie şi ştii că obişnuim să plecăm din Paris.

— Vom merge la Vichy în acest an? Întrebă Blanche, care spera să devieze conversaţia.

— Nu, copila mea.

— Unde vom merge?

— Vom petrece o lună acasă la baroneasa Sauničres, veriţoara mea de-a doua ţi mama acestui tânăr despre care ţi-am vorbit. Vom pleca în seara asta.

— Dar, ca să…

Marchiza luă în mâinile sale frumosul cap blond al tinerei fete:

— Ştii, draga mea Blanche, îi spuse ea, că mai am doar un scop, doar o preocupare în această lume, fericirea ta. Dacă Raoul de Sauničres nu este omul pe care mi l-am imaginat sau dacă, probabil, adaugă ea zâmbind, tu ai visat ceva pentru viitorul tău… ei bine! Nu va mai fi o problemă.

— Dar, dacă mergem la mama lui…

— Mama lui, chiar mai mult decât el, nu cunoaşte un cuvânt despre proiectele mele.

— Ah! Asta-i altceva. Şi vrei să plecăm în seara asta?

— Da, doar dacă nu ai avea un motiv serios să te opui.

— Nu, murmură Blanche care începu să se gândească la frumosul cavaler de dimineaţă.

Marchiza adăugă:

— Proprietatea doamnei de Sauničres este situată în Burgundia, aproape de regiunea Nivernais, într-o zonă pitorească numită Morvan. Acolo vom merge.

— Fie! Spuse Blanche.

Apoi, temându-se ca mama ei să nu-i citească adâncul gândurilor, ea se ridică şi spuse:

— Acestea fiind zise, voi merge să-mi fac pregătirile pentru plecare. La revedere, mamă…

Şi părăsi salonul urcând în camera sa.

Dar, ajunsă în camera ei, Blanche de Guérigny îşi prinse capul în mâini şi spuse:

— Este ciudat! Niciodată nu am simţit ceea ce simt astăzi… Doamne! Dumnezeule…

Cine ar fi surprins-o în acel moment pe tânăra fată în această stare de izolare, ar fi văzut, probabil, o lacrimă ce se prelingea printre degetele ei trandafirii cu care-şi acoperise faţa.

Capitolul XIV.

În timp ce amiaza se anunţa, în aceeaşi zi, un tânăr elegant cobora din trăsură la uşa restaurantului Maison Dorée, de pe strada Lafitte.

Era acelaşi personaj pe care maiorul Samuel îl numea „micul baron” şi care era cunoscut în lume, cu numele de baronul de Vaufreland.

— Domnule baron, îi spuse unul dintre valeţii restaurantului, salutându-l cu o familiaritate plină de respect, vă aşteaptă cineva.

— Maiorul, fără îndoială?

— Da, domnule baron.

— Unde mă aşteaptă?

— În camera nr. 3.

Baronul fugi uşor pe scară şi, cum era un obişnuit al locului, el bătu fără ezitare la uşa camerei numărul 3…

— Intră! Spuse o voce din interiorul camerei.

Maiorul Samuel mânca în linişte un cotlet de vită; pe masă se mai afla o sticlă cu vin vechi de Médoc, o duzină de stridii şi câţiva creveţi roşii.

— Ah! Iată-te, dragă prietene, spuse el, văzându-l intrând pe micul baron, eşti punctual ca un cronometru. Ai dormit, cel puţin?

— Deloc. Mi-aţi spus atâtea lucruri ciudate în această dimineaţă…

— Ciudate, dar adevărate…

— Cu toate acestea, mărturisesc că am îndoieli în continuare…

— Asta pentru că eşti flămând. Foamea te face neîncrezător. Stai acolo şi ia masa de prânz…

— Şi după ce voi lua masa de prânz?

— Vei crede.

— Oare?

— Sau, dacă te îndoieşti, nu te vei mai îndoi pentru mult timp.

— Cum aşa?

— Pentru că, declară maiorul cu un zâmbet misterios, douăzeci de minute mai târziu vei fi în braţele mamei tale.

— Cum! Atât de repede…

— După ce vom lua masa de prânz, vom pleca. Poftă bună, baroane!

Domnul de Vaufreland se aşează în faţa maiorului şi îşi desfăcu şervetul.

Maiorul continuă:

— Mama ta este oarbă, ţi-am spus deja. Numele tău este Raymond.

— Şi îmi amintesc din copilărie de un vechi castel din Bretania.

— Exact aşa. Pe drum, îţi voi face o descriere topografică a locului şi îţi voi spune cum ai fost luat de lângă mama ta.

— Foarte bine.

Maiorul şi micul baron dejunară în grabă, sorbiră câte o ceaşcă de cafea şi fumară câte un trabuc.

— Vino, spuse maiorul, ridicându-se primul de la masă.

Amândoi coborâră ţinându-se de braţ.

Domnul de Vaufreland se uită după trăsura sa.

Era un cupeu mic care avea înhămat un trăpaş arătos; cupeul era o adevărată trăsură a unui fiu de familie bună.

— Renunţă la cupeul tău, îi spuse maiorul micului baron.

— De ce?

— Pentru că eşti ruinat.

— Chiar aşa?

— Pentru că mama ta te crede în mizerie.

— Dar…

— Şi ea trebuie să fie convinsă că aşa stau lucrurile.

— Ah, aşa! Înseamnă că vom merge pe jos?

— Nu, vom lua o birjă.

Şi maiorul solicită o trăsură care trecea la pas pe bulevard.

— Unde mergem, burghezule? Întrebă birjarul.

— Strada Neuilly, 95, răspunse maiorul.

După plecarea maiorului, Jeanne-oarba rămăsese singură pradă unui fel de prostraţie morală.

Auzise bine? Sau era jucăria unui vis?

Mult timp ea rămase cufundată în scaunul său, cu capul în mâini, ca paralizată. Apoi, nervii săi încordaţi se destinseră, lacrimile începură să-i curgă şi căzu în genunchi, murmurând cu o voce plină de emoţie:

— Fiul meu! Fiul meu!

Şi orele trecură, dar singura ei servitoare nu îndrăzni să deranjeze acest moment de reculegere şi de durere.

Dintr-o dată, urechea antrenată a sărmanei oarbe auzi un zgomot îndepărtat, acela al unei trăsuri care se oprise la uşa micuţei sale case.

Imediat, clopoţelul de la uşă anunţă sosirea unui vizitator. Şi atunci, inima începu să-i bată violent. Apoi, auzi zgomotul unor paşi în vestibul. Atunci, oarba se ridică şi, aproape în acelaşi timp, o uşă se deschise…

Un tânăr în spatele căruia mergea maiorul Samuel, alergă spre Jeanne-oarba, strigând:

— Mama mea! Mama mea!

Capitolul XV.

L-am lăsat pe eroul nostru, Raymond, la clubul din strada Royale, unde reuşise să câştige o avere imensă la un joc de cărţi.

În ciuda uralelor de „Bravo!” din partea celor prezenţi, în ciuda plecării lui don Inigo care fusese atât de nobil încât

îi refuzase revanşa, Raymond rămase mult timp într-o stare a unui om care comisese o faptă rea.

El întinse spre câştigul său o mână fierbinte şi, fiind pe punctul de a atinge acel aur care era rezultatul jocului, avu o ezitare. S-ar fi spus că acea grămadă de bancnote şi napoleoni era un foc aprins care-i frigea degetele. Reticenţa lui Raymond fu atât de lungă încât mai mulţi jucători părăsiseră deja salonul verde înainte ca el să se gândească să-şi încarce buzunarele cu câştigul său.

În cele din urmă, un tânăr, unul dintre cei care fuseseră interesaţi de partida sa, îi puse mâna pe umăr. Era cel care îl chemase mai devreme, din balcon.

— Ah, spuse el, nu cumva ai adormit, prietene?

Raymond tresări şi se uită la el.

Era un tânăr înalt, de treizeci de ani, cu fruntea înaltă şi inteligentă, cu buze groase şi cu un zâmbet plăcut. Numele lui era Olivier de Kermarieuc şi numele său ne îndreptăţeşte să adăugăm că era breton20.

— Dacă nu dormi, continuă el, înseamnă că simţi o emoţie atât de mare încât pare că este exact acelaşi lucru.

— Sunt de acord, spuse Raymond.

— Aceşti bani sunt ai tăi. Ia-i…

— Sunt bani obţinuţi din joc.

— Nu contează! Sunt ai tăi, deoarece i-ai câştigat…

Şi, cum Raymond continua să ezite:

— Dacă don Inigo ar fi câştigat, continuă Olivier de Kermarieuc, el şi-ar fi introdus în buzunar cei patruzeci de ludovici ai tăi, fără prea multe scrupule.

— Da, dar patruzeci de ludovici, spuse Raymond, nu înseamnă acelaşi lucru cu patru sute de mii de franci.

— Pentru tine, e acelaşi lucru.

— Da? Chiar, crezi?

Şi Raymond ridică spre Olivier o privire plină de neîncredere.

Olivier se aplecă la urechea lui:

— Ia-ţi banii, spuse el, şi vino cu mine, vreau să-ţi vorbesc.

Apoi, cum Raymond nu era pe punctul de a-şi lua câştigul, Olivier îşi luă pălăria şi împinse în ea aurul şi bancnotele, spunând pe un ton vesel:

— Domnilor, eu sunt trezorierul lui Raymond. Vom merge acasă la mine. Dacă cineva doreşte să ne asasineze, poate să ne urmărească.

Şi îl trase după el pe Raymond.

Olivier avea cupeul la uşa clubului, îl ajută pe Raymond să se urce deoarece mergea clătinându-se, şi îi spuse vizitiului său:

— Strada Victoire!

— Ah! Spuse în sfârşit Raymond, tu vrei… să… îmi… vorbeşti?

— Da.

— Despre ce?

— Ai răbdare… Imediat ce vom ajunge acasă la mine.

Olivier de Kermarieuc locuia pe strada Victoire, unde avea un apartament drăguţ de holtei, simplu şi elegant, situat la mezaninul unei case frumoase.

El îl conduse pe Raymond în cabinetul lui de lucru unde mai mocnea rămăşiţa unui foc aprins, îi oferi un scaun confortabil şi un trabuc, apoi trase un alt scaun şi se aşează, la rândul său, în faţa lui.

— Acum, spuse el, putem vorbi.

— Fie, spuse Raymond, din ce în ce mai surprins.

Olivier continuă:

— Nu ţi-am spus mai devreme că cei patruzeci de ludovici ai tăi valorează cât cei patru sute de mii de franci ai portughezului don Inigo?

— Da, într-adevăr…

— Ei bine! Vreau să ştiu dacă aceşti patruzeci de ludovici erau, în urmă cu o oră, toată averea ta.

Raymond sări din scaunul său.

— Dragul meu Raymond, spuse Olivier, în ziua în care vine ghinionul, omul constată un lucru ciudat. El îşi dă seama că cei mai buni prieteni îi întorc spatele…

— Acest lucru este adevărat.

— În timp ce alţii, la care nu s-a aşteptat, vin să îl susţină.

Raymond tresări din nou.

— Ne-am cunoscut oarecum, declară bretonul. Am fost simple cunoştinţe întâlnindu-ne la activităţile sportive şi, totuşi, de câteva ore, o simpatie irezistibilă m-a cuprins în ceea ce te priveşte. Ei bine, în această dimineaţă, când te-am văzut trecând pe cal pe sub fereastra clubului, ştii de ce te-am chemat?

— Cum aş putea să ştiu?

— Te-am chemat pentru a-ţi spune: Dragul meu Raymond, eu sunt breton, deci, am doar o avere ordinară; dar, din capul locului, doresc să-mi pun prietenia şi punga în serviciul tău.

Raymond întinse pe loc mâna spre Olivier, care-o prinse şi o scutură, continuând:

— Apoi, în timp ce urcai scara, mi-a venit ideea cea mai ciudată din lume, aceea de a te pune faţă în faţă cu acel jucător fericit, cu acel favorit insolent al norocului care ne-a umilit pe tot parcursul nopţii şi, vezi, am reuşit.

— Dar, îl întrerupse Raymond, cum ai ştiut că?

— Că erai ruinat?

— Da.

— M-am întâlnit aseară cu dragul tău amic Maxime la intrarea în Café Anglais; era cu metresa ta, Antonia…

— Ah! Spuse Raymond cu tristeţe.

— Ei şi-au jurat iubire veşnică, încheie Olivier cu tristeţe, şi au avut cinismul să-mi povestească aventura lor cu tine. Deci, bunul meu prieten, continuă bretonul, m-am hotărât să merg la tine şi să-ţi spun: „Nu trebuie să disperi nici pentru prezent, nici pentru viitor; viaţa este un drum lung cu multe opriri; prietenul care te părăseşte face loc altui

prieten pe care-l vei găsi mai târziu, dragostea rănită lasă câmp liber unei noi iubiri”.

— Adevărat, murmură Raymond.

— Ah! Spuse Olivier, privindu-l cu o anumită curiozitate.

— Da, continuă Raymond, pentru că de două ore nu ştiu ce revoluţie ciudată s-a petrecut în interiorul meu.

— O urăşti pe Antonia?

— Chiar mai mult, o dispreţuiesc!

— Şi…

— Şi… oftă Raymond, cred că, deja…

El se opri şi roşi.

Olivier îi luă ambele mâini.

— Haida-de! Spuse el! Vinul nou este de multe ori mai bun decât cel vechi. Sunt un prieten de dată recentă, dar vei vedea că sunt un prieten pe care poţi să te bizui.

Era atâta sinceritate şi atâta nobleţe în cuvintele bretonului încât Raymond nu ezită să-i dea crezare.

El îi povesti noului său prieten aventura sa de dimineaţă.

— Cum! Strigă Olivier, atunci când Raymond pronunţă numele amazoanei, este domnişoara de Guérigny?

— O cunoşti? Întrebă Raymond care devenise palid.

— Am întâlnit-o iarna trecută. Ştiu că este foarte bogată, este singură la părinţi, este un copil răsfăţat şi stăpână absolută a acţiunilor sale.

— Ce vrei să spui?

— Că ea se va căsători numai cu bărbatul pe care-l va iubi. Eşti tânăr şi frumos, fă-te iubit…

— O, Dumnezeule! Spuse Raymond tremurând de emoţie.

Şi îşi acoperi faţa cu ambele mâini.

— Stai puţin, răspunse Olivier. Am întâlnit-o pe marchiza de Guérigny şi pe fiica ei la una din mătuşile mele, doamna de L…, care primeşte vizite în zilele de marţi. Nu cumva astăzi este marţi?

— Da.

— Ei bine! Te voi prezenta în seara asta mătuşii mele.

Inima lui Raymond începu să bată cu putere.

— Dar, prietene, spuse el, uiţi…

— Ce?

— Că domnişoara de Guérigny este bogată.

— Fără îndoială.

— Şi că… eu sunt… sărac.

— Dar nu-i adevărat, tu ai acolo…

Şi Olivier îi arătă pălăria plină de aur şi de bancnote.

— Uff! Se revoltă Raymond, bani câştigaţi într-un joc de noroc!

Olivier zâmbi.

— Îmi place indignarea ta, spuse el; dar vreau să-ţi liniştesc conştiinţa… Ascultă-mă.

— Să vedem.

— Câţi ani ai?

— Treizeci de ani.

— Aceasta este vârsta la care oamenii fac avere. Dă-mi cele patru sute de mii de franci; îi voi investi în industrie şi voi câştiga pentru tine un milion.

— Şi atunci…

— Apoi, în fiecare an, vei dona în cutia milei pentru săraci douăzeci sau treizeci de mii de franci, până când acest gest de caritate te va obişnui cu ideea că banii au fost câştigaţi la jocuri de noroc.

Fruntea întunecată a lui Raymond se însenină.

— Sunt de acord, spuse el.

— Ei bine! Acum să ne ocupăm de dragostea ta. Dar, în primul rând, adăugă Olivier, să nu pierdem din vedere alte lucruri importante dintr-o viaţă. Ştii cât e ora? Mor de foame, hai să luăm masa de prânz!

Şi el sună.

Capitolul XVI.

Faptul că domnul Olivier de Kermarieuc era breton nu reprezenta un inconvenient. Vrem să spunem că avea o bună doză de încăpăţânare. Dimineaţa, el promisese să fie prietenul lui Raymond. Prin urmare, evenimentele cele mai

extraordinare şi mai teribile nu i-ar fi schimbat hotărârea. Odată ce devenise prietenul lui Raymond, Olivier gândea să-şi îndeplinească misiunea cu conştiinciozitate. Raymond era îndrăgostit, Olivier trebuia să servească iubirii lui Raymond cu toată energia de care era în stare un breton.

Când cei doi tineri dejunau, Olivier îi spuse lui Raymond:

— Treci în fumoar, ia o carte şi un trabuc, şi aşteaptă-mă.

— Unde te duci?

— La doamna de L..., mătuşa mea. Mă voi întoarce într-o oră. Trebuie să-i anunţ vizita ta.

Olivier urcă în trăsură şi porni spre casa doamnei de L..., care locuia pe strada Vanneau.

Doamna de L. era o văduvă de vârstă mijlocie, bogată, cu o sută de mii de franci rentă, care primea o mulţime de oameni în fiecare zi de marţi. Gândindu-se să se recăsătorească, ea îşi dorea să fie înconjurată de cât mai multă lume.

Ea era destul de ocupată cu desfacerea corespondenţei destul de voluminoase atunci când nepotul său, Olivier, intră în dormitorul său.

— Buna ziua, copilul meu, spuse ea. Cum te simţi, azi? Ai venit să cinezi la mine?

— Nu, nu chiar, mătuşă, am vin să vă cer permisiunea de a vă prezenta pe unul din prietenii mei.

— Foarte bine.

— Care este îndrăgostit...

— Ah! Spuse văduva cu o anumită curiozitate, numai să nu fie îndrăgostit de mine.

— Nu, mătuşă, niciodată nu v-a văzut.

— Acesta este un motiv convingător, spuse văduva râzând. Şi de cine este îndrăgostit?

— De o fată care vine acasă la d-ta în fiecare marţi.

— Numele ei?

— Domnişoara de Guérigny.

— Ei bine! Săracul meu prieten, spuse doamna de L..., prietenul tău este cel mai ghinionist dintre bărbaţi.

— De ce? Întrebă Olivier, devenind palid.

— Deoarece domnişoara de Guérigny nu va veni acasă la mine în seara asta.

— Ah!

Văduva apucă una din scrisorile pe care le deschisese şi o întinse lui Olivier. Olivier luă scrisoarea şi citi: „Draga mea baroană, Ne veţi scuza pentru seara asta, nu-i aşa? Când veţi afla că, atunci când veţi deschide salonul oaspeţilor dumneavoastră, eu şi fiica mea vom fi deja în trenul expres spre Burgundia.

Vom petrece câteva zile la veriţoara mea, doamna de Sauničres, la castelul de la Orgerelle, în Morvan.

Cu cele mai bune urări, Marchiza de GUÉRIGNY.”

Olivier mototoli scrisoarea cu o mânie specifică bretonilor.

— Oh! Oh! Spuse văduva, aş crede că tu eşti cel care eşti îndrăgostit de domnişoara de Guérigny.

— Nu, mătuşă, este vorba de prietenul meu; dar, pentru mine este absolut acelaşi lucru. Îl iubesc pe prietenul meu ca pe mine însumi. O cunoaşteţi pe baroana de Sauničres despre care doamna de Guérigny vorbeşte în scrisoarea ei?

— Nu.

— Ştiţi cel puţin în ce parte din Morvan se află castelul ei?

— Din păcate, nu. Dar, spuse doamna de L… dacă prietenul tău le va urmări personal pe aceste doamne?

— Le vom urmări împreună.

— Chiar?

— Îl voi însoţi pe prietenul meu.

— Eşti nebun!

— Deloc. Adio, mătuşă. Nu contaţi pe mine în seara asta.

Olivier îşi luă pălăria.

— Dar, nu ai minte! Îi spuse doamna de L… reţinându-l, cel puţin spune-mi…

— Ce?

— Cum este prietenul tău?

— Este un tânăr foarte frumos şi foarte distins.
— Sigur este bogat.
— Nu, el are o rentă de douăzeci de mii de franci.
— Dar, nefericitule, spuse doamna de L..., domnişoara de Guérigny are mai multe milioane zestre.
— Ei bine! Cui îi pasă?
— Poartă un nume de seamă?
— Numele lui este Raymond.
— Raymond şi mai cum…
— Raymond şi atât.
Văduva ridică din umeri şi se întrebă dacă nepotul său, Olivier, nu cumva înnebunise.
Dar, Olivier deja plecase.
— Haide, prietene, spuse el ajungând într-un suflet acasă la el unde îl lăsase pe Raymond, fă-ţi bagajul.
— Cum?
— Trebuie să plecăm.
— Chiar?
— În această seară, cu expresul.
— Unde mergem?
— Nu ştiu. Dar le vom urmări.
— Pe cine?
— Pe marchiză şi pe fiica ei.
— Cum! Strigă Raymond, au plecat din Paris?
— Ele vor pleca în seara asta. Dar, fii liniştit, eu nu sunt breton degeaba, completă Olivier plin de hotărâre şi de însufleţire.
Capitolul XVII.
La patru zile distanţă, într-o seară frumoasă, puţin cam răcoroasă, doi tineri, într-o cabrioletă, goneau pe un drum care trecea prin mijlocul acelor păduri care acopereau un ţinut sălbatic şi pitoresc numit Morvan.
Noaptea era liniştită, luna strălucea pe cer.
Aceşti doi tineri, aţi ghicit, nu erau alţii decât Raymond şi prietenul său, Olivier.

Ei se îndreptau spre casa unui prieten comun, domnul Charles Vulpin, un sportiv distins, membru al clubului din care făceau parte şi cei doi tineri, care era proprietarul unui teren de vânătoare, în pădurea Morvandelle.

Călătorii noştri au mers până la Auxerre pe calea ferată, apoi, de la Auxerre la Clamecy, cu trăsura.

Tocmai acolo, au aflat că acel castel de la Orgerelle, locuit de către doamna de Sauničres ţi unde se aflau marchiza de Guérigny ţi fiica sa, era situat la cinci leghe de Clamecy, pe drumul de la Avallon la Château-Chinon şi, în acelaşi timp, la aproape două leghe de locuinţa domnului Vulpin.

Raymond şi Olivier luară o cabrioletă la Clamecy, la ora zece dimineaţa, şi, de atunci, goneau la mare trap, având înhămat la trăsură, unul dintre acei cai minunaţi de statură mică din Nivernais care prind viteză şi sunt foarte rezistenţi.

Timp de aproape două ore, drumul pe care călătorii noştri îl făcură, trecea prin pădure. Dar, la un moment dat, făcu un cot, orizontul se lărgi şi un peisaj frumos se ivi la lumina blândă şi clară a lunii în faţa ochilor uluiţi ai lui Raymond şi Olivier. După pădure, urmă o vale destul drăguţă, în mijlocul căreia lucea apa unui lac. La marginea lacului, înconjurat de unii dintre cei mai înalţi copaci, se ridica un castel destul de cochet, din cărămidă roşie, ale cărui turnuleţe ascuţite erau acoperite cu ardezie.

Olivier şi Raymond se opriră pentru o clipă.

— Hei! Spuse acesta din urmă, uite!

Şi el întinse mâna spre lac.

O barcă mică, alungită şi drăguţă, aluneca pe suprafaţa apei, îndreptându-se spre castel. În barcă, două femei stăteau pe locurile din spate. Un barcagiu ţinea vâslele.

În ciuda clarităţii lunii, călătorii erau prea departe pentru a le distinge trăsăturile, dar un hohot de râs al unei femei care dovedea tinereţea, traversă liniştea nopţii, şi Raymond simţi cum tot sângele îi inundă inima.

— Dumnezeule! Murmură el, dacă este ea!

Un sunet de clopoţei se auzi pe drum. O caretă venea din sens opus.

— Hei! Prietene? Spuse Olivier adresându-se vizitiului caretei?

Acesta se opri şi îşi ridică boneta sa cu nuanţe de albastru şi alb.

— Suntem încă destul de departe de Montdidier?

— La un sfert de leghe, cel puţin, domnilor.

— Sunteţi localnic?

— Da, şi sunt gata să vă servesc.

— Deci, ştiţi unde se află casa de campanie a domnului Vulpin?

— Desigur, spuse cel care conducea careta. Dacă veţi merge repede, puteţi să ajungeţi în douăzeci şi cinci de minute. Este prima casă albă, la stânga drumului, pe care o veţi găsi în pădure, după ce veţi trece prin sat.

— Mulţumesc! Şi acest castel care este acolo jos în spatele nostru?

— La marginea lacului?

— Da.

— Acesta, spuse vizitiul, este Orgerelle, castelul doamnei de Sauničres.

Raymond avu o bătaie de inimă.

— Te-ai convins? Îi spuse Olivier.

Cei doi tineri îi spuseră „Bună seara!” vizitiului şi îşi continuară drumul.

O jumătate de oră mai târziu, ei ajunseră la poarta casei domnului Vulpin. Era o căsuţă în mijlocul pădurii, un adevărat refugiu pentru o partidă de vânătoare, construită din cărămidă roşie.

Domnul Vulpin, vânător înfocat, mergea acolo şi-şi petrecea o parte din toamnă şi, de multe ori, revenea în primăvara anului următor.

În Morvan, se vâna aproape orice în timpul anului, datorită unei legi recente care autorizase decimarea

fiarelor sălbatice şi iepurilor.

Olivier, care nu-l mai văzuse pe domnul Vulpin de câteva săptămâni, ajunsese la concluzia că acesta trebuia să fie la Bois-Lambert – acesta era numele proprietăţii sale din Morvan.

Cu toate acestea, atunci când fu în faţa porţii, Olivier observă, cu îngrijorare, că toate ferestrele locuinţei erau închise.

Una singură, la parter, lăsa să se întrevadă printre obloane un fascicul de lumină.

Olivier sună. O uşă se deschise şi un servitor veni în fugă.

— Domnul Vulpin? Întrebă Olivier.

— Stăpânul este la Paris, spuse valetul.

— E imposibil!

— Domnul a plecat în această dimineaţă. Dar, spuse valetul, dacă nu mă înşel, sunteţi domnul de Kermarieuc.

— Ah! Tu eşti, Joseph?

— Da, domnule.

— Atunci, deschide-ne şi dă-ne câte un pat şi o cină.

Valetul se grăbi să ia calul de hăţuri şi să conducă micuţa trăsură în curticică. Apoi, el o chemă pe soţia grădinarului care, împreună cu soţul ei şi cu el, alcătuiau toţi servitorii casei, şi îi dădu câteva comenzi în grabă.

Olivier şi Raymond fură introduşi în sala de mese şi, acolo, ei se priviră cu o oarecare dezamăgire.

— Oh! Spuse în sfârşit Olivier, Vulpin ne-ar fi fost de mare folos, deoarece el cunoaşte toate împrejurimile, dar ne vom descurca.

— Cu toate acestea, observă Raymond, noi nu putem să rămânem aici pe termen nelimitat, în absenţa lui.

— Lasă că aranjez eu lucrurile.

Şi, cum Joseph se străduia să ducă o masă în sala de mese, scuzându-se pentru cina destul de proastă pe care urma să le-o servească, Olivier îi spuse:

— Stăpânul tău va lipsi pentru un timp îndelungat?

— Domnul va reveni în opt zile.

— Ei bine! Îl vom aştepta…

Aceste cuvinte ale lui Olivier îl uimiră pe valet, dar el nu spuse nici un cuvânt şi continuă să aşeze masa.

Câteva minute mai târziu, Raymond şi noul său prieten erau la masă.

Apoi, Olivier îl privi pe valet cu un aer de complicitate şi-i spuse:

— Poţi să fii discret?

— Dar, domnule…

— Noi am venit aici pentru o chestiune foarte importantă, continuă Olivier. Tu ştii că sunt un prieten al stăpânului tău.

— Da, domnule.

— Prin urmare, poţi să mă serveşti.

Joseph se înclină.

— Plătesc bine, încheie Olivier.

— Sunt la ordinele dumneavoastră, domnule.

Şi valetul se apropie şi păru că ascultă o confidenţă.

— Ştii cine deţine castelul Orgerelle?

— Baroneasa de Sauničres.

— Stăpânul tău o cunoaşte?

— Da, domnule. El chiar a mers la vânătoare, de multe ori, cu fiul ei.

La aceste cuvinte, Raymond tresări.

— Ah! Spuse Olivier, are un fiu.

— Da, domnule.

— Câţi ani are el?

— Douăzeci şi opt sau treizeci de ani.

— Este căsătorit?

— Nu, domnule.

— Pe naiba! Murmură Olivier încruntându-şi sprâncenele, avem cumva un rival?

Apoi adăugă:

— Domnul Vulpin şi-a lăsat caii aici?

— Da, domnule, cei doi cai de vânătoare.

— Foarte bine! Noi îi vom călări mâine şi, spuse Olivier, vom face o plimbare de recunoaştere prin Orgerelle.

Raymond şi Olivier terminară liniştiţi cina, apoi, Joseph îi conduse în apartamentul pe care domnul Vulpin îl rezervase prietenilor săi, o cameră cu două paturi care se numea la Bois-Lambert, „camera vânătorilor”.

— Dragul meu prieten, spuse Olivier, ştiu bine că îndrăgostiţii nu dorm, în romane, dar în viaţa reală, este altceva.

— Crezi?

— Pe legea mea! Sunt destul de sigur că te vei duce la culcare. Eu sunt deja rupt de oboseală.

Olivier merse la culcare şi nu întârzie să adoarmă.

Raymond se gândi o lungă perioadă de timp la frumoasa domnişoară de Guérigny, dar, în cele din urmă, adormi.

A doua zi, când soarele lumină camera, el se trezi.

Capitolul XVIII.

Olivier era deja în picioare, îmbrăcat şi cu capul acoperit cu o caschetă rotundă cu un cozoroc lung, cum se purta la vânătoare.

— Haide, prietene, ridică-te, ridică-te! Îi spuse el lui Raymond, să plecăm.

— Dar… unde mergem?

— Vei afla.

— Da?

— Te-am lăsat să dormi în voie, continuă Olivier şi, în acest timp, am încercat să caut câteva informaţii.

— Ah!

— Am aflat mai multe lucruri.

— Serios!

— Domnişoara de Guérigny şi mama sa sunt la Orgerelle pentru două zile. Este vorba despre nişte proiecte secrete între baroneasa Sauničres ţi marchiza de Guérigny.

— Ce vrei să spui?

Şi Raymond se cutremură.

— Dar noi ne vom opune cu eroism acestor proiecte.

— Olivier!

— Nu te nelinişti! Îţi voi explica mai târziu. Acum, să ne pregătim să plecăm.

— Presupun, spuse Raymond îngrijorat, că nu vrei să mă prezinţi la castelul Orgerelle.

— Nu, nu, astăzi.

— Atunci…

— Poate ne vom întâlni „întâmplător” cu aceste doamne şi, cine ştie? Poate vom face cunoştinţă?

— Nu înţeleg…

— Vei vedea. Ah! În primul rând, să ştii că Joseph este confidentul nostru.

— Imprudentule!

Olivier ridică din umeri!

— Joseph este un om inteligent… şi îi plac bacşişurile mari. I-am promis o sută de ludovici în ziua în care te vei căsători…

— Ah! Taci, murmură Raymond, speranţele false fac mult rău…

— Să reiau. Vom încăleca pe cai şi, cu cuţitul de vânătoare la cingătoare, cu cornul de vânătoare pe umăr, cu puşca prinsă la şa, vom alerga după cerb.

— Unde?

— În pădurea prietenului meu Vulpin. Joseph deja a plecat cu un echipaj format din opt câini frumoşi din Vendée. El mi-a descris perfect drumul până la locul de întâlnire. Ar fi o distanţă de o leghe de aici până la castelul Orgerelle.

— Ah!

— Cu siguranţă, tânărul baron de Sauničres vânează astăzi. Pădurile lui şi cele ale lui Vulpin sunt alăturate.

— Bine. Dar…

— Tu crezi că o leoaică, aşa ca domnişoara de Guérigny, va lipsi de la vânătoare? Vom avea ghinion dacă nu ne vom întâlni.

În timp ce Olivier vorbea astfel, Raymond, care purta un costum de vânătoare împrumutat din garderoba domnului Vulpin, îl asculta în tăcere.

La ora opt fix, cei doi prieteni încălecară pe cai şi o luară la galop pe drumul indicat de către Joseph.

Valetul domnului Vulpin, un adevărat Frontin21, un lacheu inteligent şi viclean, născut pentru intrigi şi interesat de iubirile celor pe care îi servea, aşa cum era interesat de ale sale.

— Joseph îi indicase lui Olivier, ca loc de întâlnire, o răspântie în mijlocul pădurii.

Aici el aştepta cu câinii legaţi.

Când cei doi tineri sosiră, Joseph puse un deget la buze:

— Ssst! Spuse el, ascultaţi.

Şi el întinse mâna stângă spre vest. Un zgomot îndepărtat, confuz, o rumoare vagă se făcu auzită.

— Ce este? Întrebă Olivier.

— Aceasta este haita câinilor domnului de Sauničres.

— Deja?

— Oh! Domnule, spuse Joseph, baronul este matinal. Ascultaţi bine ce vă voi spune.

— Să auzim! Spuse Olivier.

— Baronul hăituieşte un mistreţ. Nu trebuie să dăm greş. Ascultaţi, haita se apropie.

Într-adevăr, lătratul devenise mult mai clar.

Joseph continuă:

— Ne vom despărţi; pe câinii noştri îi vom lăsa să urmărească un cerb.

— Bun!

— Cerbul îşi va lua avânt şi va coborî în această vale, acolo jos, unde se aude haita baronului. Câinii noştri se vor întâlni cu câinii domnului de Sauničres ţi ei vor renunţa să urmărească cerbul pentru mistreţ. Domnul mă înţelege?

— Perfect.

— Şi, în acest mod, adăugă Joseph, vom asista toţi la strigătul victoriei atunci când mistreţul va fi doborât.

— Dar, observă Raymond, unde vom găsi un cerb?

— Oh! Acolo, în acest desiş, acesta va fi pe picioare în câteva minute…

Şi Joseph îşi dezlegă câinii şi împinse calul spre tufişuri strigând:

— Oh! Acolo, acolo! Micuţii mei câini, oh, acolo, acolo, acolo!

— Acest caraghios este un vrăjitor! Îi spunea, o oră mai târziu, Olivier lui Raymond, vorbind despre Joseph. Lucrurile merg conform previziunilor sale.

Într-adevăr, cei doi tineri galopau în urma micii haite, care adulmeca urmele unui cerb superb, un mascul de mai mult de un an, pe care-l zăriseră deja de două ori. Cerbul ţâşnise direct spre valea indicată de Joseph, acolo unde câini domnului de Sauničres făceau o gălăgie infernală. Mistreţul se agita într-un tufiş din care nu voia să iasă.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare, a fost ceea ce Joseph anticipase: câinii domnului Vulpin abandonară urmărirea cerbului şi se amestecară cu cei ai baronului.

Această mişcare neaşteptată forţă mistreţul să părăsească tufişul şi ieşi la loc deschis.

Dar, imediat el se întoarse în pădure şi Olivier, care sună puternic din cornul său de vânătoare, îi spuse lui Raymond:

— Pe cuvântul meu! Avem un singur lucru de făcut, să urmărim şi noi câinii de vânătoare.

Apoi el îşi îndemnă calul la galop şi Raymond îi urmă exemplul. Se îndreptară spre locul unde erau câinii.

Mistreţul părea să se apropie de ei, judecând după zgomot infernal pe care-l scoteau câinii celor două haite reunite.

Raymond era îndrăgostit, dar fiind totodată un vânător pasionat, văzând mistreţul cum trece la o sută cincizeci de metri de el printr-un luminiş al pădurii, urmat de treizeci de câini angajaţi în urmărirea lui, îşi reintră în pielea de vânător.

O privire aruncată spre acel mistreţ îl făcu să înţeleagă că fiara avea de gând să se întoarcă şi să treacă foarte aproape el.

Atunci se opri, descălecă şi îşi armă puşca, după ce îşi legă calul de un copac.

Cornul de vânătoare al domnului de Sauničres continua să se audă la oarecare distanţă.

Raymond făcu câţiva paşi înainte şi ajunse la ceea ce se numeşte o răspântie de drumuri dar, imediat, se opri din nou şi inima începu să-i bată violent pentru cu totul alt motiv.

El văzu trecând în galop prin pădure, un cal călărit de o amazoană.

Era ea!

Ea urmărise mistreţul atât de aproape încât Raymond văzu că fiara încolţită se afla la nici treizeci de paşi în faţa ei; şi ceea ce prevăzuse se întâmplă.

Animalul epuizat, părăsi tufişurile şi începu să urmeze una din cele două poteci. Amazoana galopa în spatele lui; haita, mistreţul, amazoana veneau direct să se încrucişeze în locul unde Raymond îi aştepta.

Dar, dintr-o dată, mistreţul furios şi cu respiraţia tăiată, se întoarse, îşi repezi capul spre câini, îi răni pe doi sau trei vrând să scape de urmăritori.

În acel moment calul amazoanei se sperie şi se cabră22.

Fata scoase un strigăt de groază…

Dar, în acel moment Raymond se repezi, îşi ridică arma, ţinti mistreţul şi trase…

Capitolul XIX.

Dacă vrem să ştim ce s-a mai petrecut în pădure, trebuie să ne întoarcem la castelul Orgerelle, a doua zi după cea în care domnişoara de Guérigny fusese salvată de eroul nostru, Raymond.

Era seara, după cină.

La o masă de lucru, Blanche de Guérigny şi doamna ei de companie, doamna de Bertaut, vorbeau în şoaptă.

În celălalt capăt al salonului, lângă cămin, doamna de Guérigny şi doamna de Sauničres discutau în acelaţi mod.

Şi, în sfârşit, în spatele lor, sprijinindu-se de marmura căminului, tânărul baron de Sauničres, tăcut, stătea într-o atitudine meditativă.

Din timp în timp, tânărul arunca o privire pe furiş spre masa de lucru, dar era dificil să se stabilească dacă acea privire îi era adresată domnişoarei Blanche de Guérigny sau doamnei de Bertaut, dacă era o privire ghidată de curiozitate sau de iubire.

Blanche îi şopti doamnei sale de companie:

— Consider că doamna de Sauničres putea să-i invite ieri pe aceşti domni să cineze.

— Mai ales, răspunse doamna de Bertaut, că amândoi locuiesc acasă la domnul Vulpin, care obişnuieşte să vâneze destul de des cu fiul său, dar baroneasa este o femeie prudentă.

Aceste cuvinte simple o făcură să tresară pe domnişoara de Guérigny. O nuanţă rozalie îi coloră obrajii şi-i urcă până la frunte.

— Pentru că nu pot să îţi ascund, continuă doamna de Bertaut care se apropie de Blanche coborându-şi şi mai mult vocea, că doamna de Sauničres ţine foarte mult să devii fiica sa.

Blanche avu o palpitaţie, totuşi, ea încercă să răspundă pe un ton vesel:

— Oh! Încă n-am ajuns acolo, mulţumesc lui Dumnezeu!

— Dar, dragă copilă, noi am venit la Orgerelle pentru…

— Ssst! Prietenă… tăceţi…

Blanche, la rândul său, aruncă o privire rapidă şi furişă tânărului baron de Sauničres.

— Nu pare prea interesat de mine, aşa mi se pare.

— Ah! Nu vezi ce trist şi melancolic este?

— Dar eu cred că aşa este tot timpul.

— Ce ştii tu?

Blanche nu răspunse la această ultimă întrebare, dar ea se uită pentru a doua oară la domnul de Sauničres ţi-i surprinse ochii fixaţi asupra doamnei de Bertaut.

— Câţi ani aveţi, prietenă? O întrebă ea destul de brusc.

— Treizeci şi patru de ani abia împliniţi, copila mea.

— Ah!

— De ce mă întrebi?

— Oh! Mi-a venit o idee, spuse Blanche cu neglijenţă. Ştiţi că sunteţi foarte frumoasă?

— Degeaba, răspunse văduva cu tristeţe.

Şi, cum voia să evite să vorbească despre ea însăşi, ea se grăbi să spună:

— Ştii bine că frumosul necunoscut din pădurea din Boulogne ţi-a salvat viaţa ieri?

— Oh! Ştiu… fără el aş fi fost pierdută!

— Şi sunt de acord că totul s-a întâmplat ca într-un roman… s-a întâmplat să fie acolo exact la ţanc.

— Ah! Dragă… spuse Blanche care roşi, când mă gândesc la toate acestea, cred că visez… şi este imposibil ca hazardul singur…

Doamna de Bertaut zâmbi.

— Hazardul, spuse ea, nu se amestecă decât în afacerile celor pe care îi protejează şi, dacă l-ai reîntâlnit pe frumosul necunoscut şi în pădurea din Morvan, este pentru că…

Blanche o întrerupse repede pe doamna ei de companie:

— Deci, spuse ea, credeţi că m-a urmărit?

— Cine? Hazardul?

— Nu, el.

— Oh! Eu nu pot să spun că… este numai hazardul… Iată, asta-i tot…

Şi doamna de Bertaut continuă să zâmbească…

Dar domnişoara de Guérigny, încercând să-şi domine tulburarea, îi spuse cu vioiciune:

— Ei bine! Să presupunem că m-a urmărit… pentru că asta susţineţi. Ieri, când a tras în mistreţ… el era atât de

mişcat…

— Fie, spuse doamna de Bertaut, să presupunem că te-a urmat… pentru că… te iubeşte…

Blanche se făcu purpurie.

— El este tânăr, este frumos, trebuie să fie bogat, continuă doamna de Bertaut… dar ai atâta neîncredere, copila mea, faţă de toţi cei care îţi fac curte fiindcă te temi că atracţia este doar pentru zestrea ta…

— Oh! O întrerupse Blanche, acesta nu… Am citit în ochii lui…

— Ai citit în ochii lui? Întrebă doamna de companie zâmbind; dar atunci eşti mult mai avansată decât mine şi nu ai nevoie de experienţa mea.

— Dar dacă… dimpotrivă…

— Cum?

— Doamne! Spuse fata cu naivitate, eu nu mai ştiu ce să fac.

— Ai răbdare! Răspunse văduva.

Aceste cuvinte erau pline de înţelepciune.

— Este un lucru bun, murmură Blanche, dar domnul de Sauničres?

— Ah! E adevărat!

— Şi mama lui…

În acel moment, doamna de Bertaut ridică ochii spre baroneasă, care continua să discute cu doamna de Guérigny. Privirea sa o întâlni pe cea a tânărului baron de Sauničres ţi, deodată, ea tresări, ca şi cum, la încrucişarea acestor două priviri, se produsese o scânteie electrică.

Baroneasa şi marchiza continuau să discute cu voce scăzută.

— Verişoară dragă, spunea prima, fiul meu are treizeci şi doi de ani împliniţi şi el a ajuns la această vârstă fără ca pasiunile şi furtunile tinereşti să-i atingă sufletul. El va fi un soţ model pentru fiica dumneavoastră.

— Prietenă bună, răspunse marchiza, aşa cum v-am spus deja, doresc cu ardoare această uniune care ar apropia atât de bine gradele noastre de rudenie şi prietenie, şi venirea mea acasă la dumneavoastră este cea mai bună dovadă; dar trebuie, de asemenea, să vă spun că îi voi lăsa fiicei mele liberul arbitru în alegerea destinului său… şi dacă ea nu-l iubeşte… pe fiul dumneavoastră…

— Oh! Spuse baroneasa cu un accent de orgoliu matern… dacă ar fi altfel… ar fi foarte dificil s-o convingem.

Marchiza nu răspunse dar, la rândul său, ea îl privi pe Raoul de Sauničres.

Tânărul baron era un foarte frumos cavaler, în adevăratul sens al cuvântului. Era înalt, bine proporţionat, de o distincţie perfectă şi înfăţişarea lui avea un farmec melancolic şi cuceritor.

Marchiza era de aceeaşi părere cu castelana de la Orgerelle, verişoara sa.

„Dacă fiica mea, gândea ea, nu-l găseşte pe Raoul pe gustul ei, va fi dificil, într-adevăr.”

Raoul de Sauničres era atât de aproape de mama sa încât el putea auzi conversaţia sa cu doamna de Guérigny. Dar el era complet absorbit de altceva şi, astfel, nu înţelesese nici un cuvânt.

Dintr-o dată, el plecă de lângă cămin şi se apropie de masa de lucru, în faţa căreia Blanche şi doamna de Bertaut stăteau aşezate.

Pe această masă se aflau câteva cărţi şi câteva ziare.

Tânărul baron se aşează lângă Blanche şi luă un ziar de pe masă, spunând pe un ton cât mai vesel:

— Să vedem puţin cum stau afacerile italiene. Voi încerca să prind gustul pentru politică.

Doamna de Bertaut se ridică. Făcu acest gest din discreţie, pentru a-i permite domnului de Sauničres să-i facă în mod liber curte verişoarei lui mai tinere sau fusese stimulată sub impulsul unui alt sentiment? Era greu de spus.

Totuşi, ea se ridică şi se îndreptă cu indiferenţă spre cămin, apropiindu-se, astfel, de marchiză şi de doamna de Sauničres.

Masa de lucru, v-am mai spus, era la capătul opus al salonului, şi salonul castelului Orgerelle era imens.

Blanche nu se ridică de pe scaun şi nu părea să observe prezenţa vărului său. Deşi făcură cunoştinţă în urmă cu două zile, Blanche de Guérigny şi Raoul de Sauničres se comportau ca nişte veri.

Ori, lui Blanche, mai ales după ziua de ieri, după ce îl revăzu pe acel necunoscut chipeş din pădure, nu-i trebuia un tęte-ŕ-tęte cu baronul Sauničres, mai ales că acest tęte-ŕ-tęte putea fi considerat o declaraţie de dragoste.

Pentru câteva minute, Raoul citi în fugă ziarul pe care-l avea în mână; apoi el îl repuse pe masă şi se aplecă spre domnişoarei de Guérigny.

— Verişoară? Spuse el cu voce foarte scăzută.

Blanche îşi ridică privirea şi îl privi cu îngrijorare.

— Vorbiţi engleza?

Această întrebare n-avea nimic incendiar şi Blanche respiră uşurată.

— Aproape la fel de bine ca franceza, răspunse ea.

— Şi eu, la fel.

— Ah!

— Şi mama dumneavoastră, de asemenea, poate?

— Oh! Mama nu ştie un cuvânt în engleză.

— Mama mea, nu mai mult. Şi doamna de Bertaut?

— Din păcate. Dar de ce îmi puneţi această întrebare, vărule?

Raoul răspunse în limba engleză:

— Pentru că vreau să vă vorbesc despre lucruri care ar trebui să rămână între noi.

De data aceasta Blanche tresări mai mult decât înainte.

„Să vedem ce va urma!” gândi ea.

Totuşi ea răspunse în aceeaşi limbă:

— Fie, să vorbim în engleză.

Atunci, domnul de Sauničres coborî puţin abajurul lămpii, astfel încât să plaseze în penumbră chipul său şi al lui Blanche, apoi, o privi:

— Verişoară, continuă el, vreau să vă vorbesc despre lucruri serioase şi vă implor să mă ascultaţi…

— Vorbiţi, vere.

— Când aţi ajuns aici, în urmă cu trei zile, cu mama dumneavoastră, eu ignoram, vă jur, proiectele sale şi pe cele ale mamei mele.

Blanche nu scoase un cuvânt.

— Eu cunosc aceste proiecte din această dimineaţă, continuă Raoul, şi vreau să vă vorbesc… cu inima deschisă…

Domnişoara de Guérigny ridică privirea spre Raoul.

Raoul era calm, serios şi în continuare trist.

Şi, cum Blanche continua să-l privească în tăcere:

— Mama mea şi a dumneavoastră mi se pare că se cam grăbesc. Ce credeţi, verişoară?

— Dar… într-adevăr… îngăimă Blanche.

— Şi, pun pariu că niciuna, nici alta nu este nerăbdătoare să afle dacă… la Paris… un altul decât mine…

Raoul se opri. Blanche deja pălise.

A fost un moment de tăcere între cei doi tineri – tăcere pe care Raoul o rupse primul.

— Uite, verişoară, spuse el, iertaţi-mi francheţea, ceea ce vă voi spune depinde de sentimentele dumneavoastră.

— Sentimentele mele! Spuse ea cu o vădită teamă.

— Aţi refuzat douăzeci de pretendenţi strălucitori în timpul iernii trecute. Este adevărat?

— E adevărat.

— Şi i-aţi refuzat pentru că nu eraţi sigură dacă aceşti pretendenţi nu cumva vă cereau mâna pentru a intra în posesia averii dumneavoastră.

— Aşa este! Făcu tânăra cu naivitate, dacă sunt atât de bogată! Este dezolant, într-adevăr! Îmi daţi dreptate, vere?

— Fie. Dar acesta este singurul motiv?

— Da.

Şi accentul lui Blanche era plin de francheţe.

— Deci, poate; dar… dacă astăzi… vi se va cere din nou mâna.

— Vere! spuse domnişoara de Guérigny, a cărei voce începu să tremure brusc.

— Ssst, spuse tânărul, eu nu sunt pe punctul de a deveni un logodnic… ci… un prieten…

— Dumneavoastră?

— Un frate, dacă vreţi…

— Ce spuneţi?

— Uite, verişoară, continuă tânărul cu emoţie, să presupunem pentru o clipă că inima dumneavoastră nu vă mai aparţine…

— Oh!

— Şi că proiectul mamelor noastre nu s-ar realiza decât cu preţul nefericirii dumneavoastră…

— Dar, vere…

— Şi că, în aceste condiţii, eu vin la dumneavoastră să vă spun: Draga mea verişoară, sunt foarte vinovat pentru că m-am găsit pe drumul dumneavoastră atunci când eraţi stăpâna inimii dumneavoastră. Ei bine! Pentru că am comis o greşeală, vin să o repar…

Şi Raoul se uită cu drag la Blanche de Guérigny şi continuă:

— Vin să repar această greşeală, draga mea verişoară, spunându-vă: Nu numai că nu ar trebui să am mândria de a aspira la iubirea dumneavoastră şi de a vă cere mâna, dar vin să mă pun la ordinele dumneavoastră… şi îmi doresc să vă servesc cu toată puterea mea.

Blanche simţi tot sângele cum îi inundă inima şi deveni palidă.

Raoul avea secretul lui.

Tânărul îi luă mâna cu respect:

— Vreau să fiu prietenul dumneavoastră, fratele dumneavoastră, confidentul dumneavoastră… spuse el…

— Dar, spuse tânăra, care se revoltă împotriva voinţei sale la gândul că un altul îi ghicise secretul din inima ei, nu ştiu, vere, ce vreţi să spuneţi…

— Vă amintiţi de vânătoarea dumneavoastră de ieri?

— Ei bine?

— Şi de… acest tânăr… care?

Raoul se opri. Blanche nu mai era palidă; o culoare roşie strălucitoare îi reapăru pe obraji.

— Am ghicit, încheie domnul Sauničres… acest tânăr vă iubeşte…

— Vere!

— Şi vă place…

— Oh…

— Iertaţi-mă că am aflat astfel micile dumneavoastră secrete, adăugă Raoul, dar nu este într-adevăr din vina mea şi fără întâlnirea pe care am avut-o în această dimineaţă…

— O întâlnire! Spuse Blanche din ce în ce mai emoţionată.

— Da, şi vă voi povesti despre ce e vorba.

Inima fetei bătea cu putere.

Raoul continuă:

Capitolul XX.

Iată cam ce i-a povestit domnul Raoul de Sauničres domniţoarei Blanche de Guérigny, veriţoara sa.

Domnul de Sauničres obiţnuia să vâneze în fiecare zi, uneori călare pe cal, uneori pe jos.

În dimineaţa acelei zile, el ieşise din castelul Orgerelle însoţit de un câine de vânătoare, având o puşcă de vânătoare, cu intenţia să atragă potârnichile roşii în zona viilor, de cealaltă parte a lacului. El trase cu puşca pentru aproape o oră, timp în care auzi o împuşcătură.

— Oh! Oh! Îşi spuse el, cu acea primă izbucnire a temperamentului natural specific vânătorilor, cine, prin urmare, îşi permite să vină să braconeze pe pământul meu?

El intră în zona viilor şi nu întârzie să vadă un vânător, îmbrăcat ca şi el cu o vestă din catifea, în faţa căruia

mergea cu nasul în vânt, un frumos spaniel23 scoţian.

Raoul Sauničres recunoscu câinele. Era setterul domnului Vulpin. Vânătorul care-l urma nu era domnul Vulpin, ci domnul Olivier de Kermarieuc.

Cu o zi înainte, atunci când fusese hăituit mistreţul pe care Raymond îl ucise instantaneu atunci când el se repezi în faţa calului speriat al domnişoarei de Guérigny, cei doi tineri făcură cunoştinţă cu baronul de Sauničres. Aceţtia îi spuseră câteva cuvinte despre ei. Raoul află că aceşti domni locuiau acasă la vecinul său, domnul Vulpin. El insistă ca aceşti domni să ia mistreţul ucis. Dar ei refuzară cu multă hotărâre. Ei salutară şi plecară fără a arăta nici o dorinţă de a se reîntâlni. Cu toate acestea, recunoscându-l pe Olivier, domnul de Sauničres merse direct la el.

Olivier, la rândul său, văzând cu cine avea de-a face, merse în întâmpinarea domnului de Sauničres. Ţi, când era la nu mai mult de zece paţi distanţă, tânărul breton îşi luă cascheta de pe cap şi îi spuse baronului:

— Iată-mă prins, domnule, în flagrant delict de braconaj şi aş vrea în mod cert să-mi acceptaţi scuzele pentru ignoranţa mea legată de limitele terenurilor dumneavoastră, pentru că sunt pe pământurile dumneavoastră de aproape o oră.

Raoul se înclină şi zâmbi.

— Să presupunem, domnule, îi răspunse el, că vă duceaţi la Orgerelle.

— Ah! Spuse Olivier.

— Cu scopul de a-mi cere să luaţi prânzul, adăugă Raoul cu o curtoazie rafinată.

— Sunteţi foarte amabil, domnule, răspunse Olivier, şi nu sunteţi departe de adevăr în presupunerea voastră.

— Ah! Cu atât mai bine, atunci!

— Permiteţi-mi să vă explic. Eu nu am mers direct la Orgerelle, nu m-am gândit din păcate să vă rog să iau masa de prânz la dumneavoastră, dar…

— Dar? Spuse Raoul.

— Am mers în direcţia castelului dumneavoastră, în speranţa de a vă întâlni.

— Credeţi-mă, domnule, spuse baronul cu francheţe, ceea ce aţi făcut astăzi, probabil, m-ar fi tentat şi pe mine mâine.

— Ah!

— Sunteţi un prieten de-al domnului Vulpin, cu care am excelente legături de vânătoare şi de vecinătate, şi chiar am vrut să vă fac o vizită.

Olivier se înclină.

— Domnule, spuse el, aţi fi fost binevenit, totuşi, mă bucur de o mie de ori mai mult că vă întâlnesc astăzi.

— De ce, domnule?

— Pentru că vreau să discut cu dumneavoastră câteva minute.

— Cu mine?

Şi Raoul, uimit, se uită la Olivier.

— Cu dumneavoastră, repetă acesta din urmă.

— Atunci, domnule, dacă vreţi să mă urmaţi la Orgerelle…

— E inutil. Uitaţi, să ne aşezăm acolo, lângă trunchiul acestui copac.

— Fie.

Olivier îşi puse puşca între genunchi şi domnul de Sauničres se aţează lângă el, puternic intrigat de ceea ce urma să-i spună.

Olivier continuă:

— Imaginaţi-vă, domnule, că prietenul meu, pe care l-aţi văzut ieri, şi cu mine, am venit special de la Paris pentru a vedea turnuleţele conacului dumneavoastră. Acest lucru vă surprinde, nu-i aşa?

— Puţin, într-adevăr.

— Ah! Dar scuzaţi-mă, am uitat să vă spun cine suntem.

— Oameni cu o educaţie aleasă, mi se pare, spuse Raoul cu un zâmbet.

— Nu-i de ajuns. Numele meu este Olivier de Kermarieuc şi sunt un gentilom breton.

— Sunteţi cumva fiul sau nepotul colonelului cu acelaşi nume, întrebă Raoul, pe care unchiul meu matern, domnul de Rochenoire, l-a servit pentru mult timp?

— Era tatăl meu, răspunse Olivier, şi din moment ce sunteţi nepotul domnului Rochenoire, care m-a ţinut adesea, copil fiind, pe genunchii lui, trag concluzia că vom deveni prieteni imediat.

— E ca şi făcut, spuse Raoul.

Şi el întinse mâna cu multă graţie spre Olivier.

Olivier continuă:

— Imaginaţi-vă, domnule, că suntem, prietenul meu şi cu mine, adevărate personaje ale unui roman.

— Cum aşa?

— Noi alergăm prin lume ca urmare a unei aventuri; trebuie să vă spun că prietenul meu Raymond este îndrăgostit nebuneşte.

— Ah!

— De o persoană care trăieşte momentan la castelul Orgerelle.

— Şi pe care ieri a salvat-o de la un pericol iminent, adăugă Raoul.

Fizionomia baronului de Sauničres rămase calmă şi nimic din interiorul său nu trăda nici cea mai mică emoţie, astfel că ideea că domnişoara de Guérigny putea să-i fie destinată nici nu-i veni lui Olivier.

Bretonul reluă:

— Îmi place să trecem direct la subiect. L-am văzut pe prietenul meu atât de nefericit şi atât de îndrăgostit, încât n-am ezitat o clipă să vin să vă fac această confidenţă, pentru unicul scop de a şti dacă puteţi face ceva pentru noi.

— Credeţi-mă, domnule, spuse Raoul, aveţi o astfel de francheţe cavalerească încât nu se poate să rezist. Am puţină influenţă asupra marchizei de Guérigny, mătuşa

mea, dar voi face tot ce depinde de mine pentru a fi de folos prietenului dumneavoastră. Numai că…

— Cred că ghicesc ce vreţi să spuneţi, îl întrerupse Olivier, doriţi unele informaţii despre prietenul meu, Raymond?

— În nici un caz, răspunse Raoul. Un om cu numele dumneavoastră, domnule, nu ar putea prezenta un aventurier drept prietenul său, am vrut doar să vă pun o întrebare.

— Spuneţi.

— Mi-aţi spus că domnul Raymond este îndrăgostit nebuneşte de domnişoara de Guérigny, nu-i aşa?

— Da.

— Dar nu mi-aţi spus…

— Dacă domnişoara de Guérigny îl iubeşte pe prietenul meu Raymond?

— Exact.

— Ei bine! Vorbindu-vă cu sinceritate, vă spun ceea ce cred, deşi ei s-au întâlnit doar de două ori. Vă asigur că ieri…

— Da, ieri, într-adevăr, îl întrerupse domnul de Sauničres, mi s-a părut că verişoara mea a roşit destul de tare atunci când a schimbat unele cuvinte cu prietenul dumneavoastră…

— Ah! Aţi observat?

— Şi, spuse baronul în continuare, Blanche a fost îngândurată toată seara. Ce-mi rămâne de făcut, domnule, încheie el, este să vă invit mâine, dacă doriţi, să ne întâlnim aici, la aceeaşi oră…

— De acord.

Cei doi tineri vorbiră prieteneşte pentru câteva minute în plus, apoi se despărţiră cu o puternică strângere de mână.

Ori, aceasta era întâlnirea şi discuţia despre care îi povestise domnul de Sauničres verişoarei sale, care roşise în întregime.

Blanche ascultase fără să spună un cuvânt, ţinându-şi tot timpul ochii în pământ.

Atunci când baronul termină relatarea sa, ea îi luă mâna la rândul ei şi i-o strânse cu delicateţe.

— Sunteţi nobil şi bun, spuse ea.

— Şi, spuse el zâmbind, încă nu ştiţi totul.

Apoi se întoarse spre mama sa şi îi zise cu voce tare:

— Apropo, mamă, am uitat să-ţi spun ceva astăzi.

— Ce anume, fiule?

— Nu te-am anunţat despre o vizită de mâine.

— O vizită?

— Da, i-am invitat pe acei domni pe care i-am întâlnit ieri, dintre care unul a venit la timp pentru a o ajuta pe verişoara mea de a nu fi dată jos de pe calul său.

— Ah! Aceşti domni trebuie să vină să ne vadă? Spuse baroneasa.

— Dar, fără îndoială.

— Şi, de unde ştii asta?

— I-am văzut în această dimineaţă.

— La vânătoare?

— Da. Ei mi-au mărturisit dorinţa de a se prezenta la castel şi mi-am permis să-i invit la cină.

La aceste ultime cuvinte, Blanche de Guérigny îl învălui pe vărul său cu o privire plină de recunoştinţă.

Capitolul XXI.

În timp ce oaspeţii veniţi la Orgerelle erau adunaţi în salonul conacului, în timp ce la Bois-Lambert, domnul Olivier de Kermarieuc îi spunea prietenului său Raymond că, din moment ce domnul Raoul de Sauničres era de partea lor, totul urma să decurgă foarte bine, o scenă ciudată se petrecea în împrejurimi.

Morvanul este o zonă muntoasă, tăiată de văi adânci acoperite cu păduri întinse. Am putea da, cu plăcere, acestei zone pitoreşti, numele de Mica Scoţie. Nimic nu-i lipseşte, cu excepţia unui Walter Scott.

Despre acest ţinut se cunoşteau legende din vremuri îndepărtate, povestiri fantastice care spuneau că noaptea, deasupra lacurilor, frumoasele nopţii se zbenguiau la lumina lunii, şi, în nopţile furtunoase, zburau vulturii ţipând deasupra ruinelor sale feudale.

Ori, la aproape două leghe, în partea de nord a castelului Orgerelle, în mijlocul pădurii, se înălţa o ridicătură acoperită cu stejari piperniciţi, în vârful căreia se găsea încă un turn vechi, care purta un nume ciudat: turnul Cigogne24.

Turnul Cigogne era ultima rămăşiţă a unei vaste construcţii feudale care, în timpul războiului cu englezii, fusese dărâmată bucată cu bucată, mai întâi de către locuitorii regiunii Bourgogne şi de contele de Chastellux, apoi de trupele oraşului Buch sub îndrumarea conducătorului lor.

Acesta din urmă, care fusese ultimul cuceritor, îi dăduse foc şi totul arsese, cu excepţia acestui turn, numit Turnul Cigogne.

Dar, ce n-a făcut acel conducător de trupe şi nici focul, urma să facă timpul.

De mai mult de un secol, turnul Cigogne nu mai era decât o ruină deschisă, bătută de toate vânturile, atinsă de fulgere din când în când, pe care lichenii o invadaseră, al cărui acoperiş şi ale cărui planşee se prăbuşiră şi care nu formau decât o centură alcătuită dintr-o grămadă de pietre acoperite cu muşchi şi tufişuri.

Ori, în acea noapte, pe la ora zece sau unsprezece, vechiul turn proiecta din depărtare, prin crăpăturile sale, câteva lumini fantastice şi roşiatice.

Un superstiţios ar fi crezut că diavolul în persoană era acolo la o întâlnire misterioasă cu vrăjitoarele din vecinătate.

Dar, în realitate, nu putea fi vorba de aşa ceva.

Luminile roşiatice proveneau de la un foc aprins în mijlocul ruinelor.

De data aceasta, diavolul era reprezentat de doi bărbaţi îmbrăcaţi ca doi negustori de cărbune sau negustori de lemn din Morvan.

Cei doi bărbaţi se încălzeau la foc, discutau şi fumau.

Cu toate acestea, cine s-ar fi uitat cu atenţie la cele două personaje, ar fi observat un lucru destul de ciudat, pe care nu s-ar fi aşteptat să-l vadă ţinând cont de costumul lor sărăcăcios, anume, în loc să-i vadă cu modeste pipe populare în gură, ei fumau trabucuri excelente de Havana; iar cine ar fi rămas surprins observând acest detaliu, ar fi văzut, de asemenea, că cei doi aveau mâinile prea albe pentru a fi negustori de buşteni sau de cărbune.

— Ah, aşa! Dragul meu maior, spuse cel mai tânăr dintre ei, sunteţi de acord că mi-aţi încredinţat un rol ciudat?

— Haida-de! Chiar crezi?

— Păi! Să acţionez fără să ştiu de ce şi să vă respect toate dorinţele fără să-mi permiteţi-mi să le discutăm…

— Bunul meu prieten, spuse maiorul Samuel, pentru că el era în compania acelui tânăr care se numea „micul baron”, bunul meu prieten, ţi-am spus deja că eu sunt capul şi tu, braţul…

— Bine!

— Ori, capul doar gândeşte… şi dacă braţul ar avea dreptul de a gândi…

— Ei bine?

— Imaginează-ţi că, atât braţul cât şi capul ar gândi, atunci toată lumea ar vorbi şi nimeni nu ar mai face ceva util!

— Frumoasă frază! Murmură micul baron cu ironie.

— Totuşi, spuse maiorul, vreau să-ţi fac o concesie.

— Ah!

— Şi să-ţi spun de ce suntem aici în această noapte.

— Să vedem?

— Îţi aminteşti de mica noastră asociaţie pe care am dizolvat-o în urmă cu opt zile?

— Pe legea mea! Doar am fost secretar.

— Ei bine! Unul dintre membri se află chiar aici, la ţară.

— Adevărat?

— Ştii că aveam tot soiul de oameni în asociaţie, gentlemeni şi servitori…

— Da. Este un servitor?

— Exact. Este valetul de cameră al unui un om pe care l-am pus pe fugă, domnul Vulpin.

— Şi el este aici?

— La o leghe depărtare, într-o casă de campanie, care aparţine stăpânului său.

— Şi acest om ne poate fi util?

— Dar, fără îndoială. Acesta este legat de secretele noastre şi ne va servi.

— Şi, îl aşteptaţi?

— Trebui să apară. I-am trimis un bilet ce purta semnul masonic al asociaţiei noastre.

În timp ce maiorul vorbea astfel, se auzi în apropierea ruinelor zgomotul unor paşi care călcau frunzele moarte şi vreascurile.

— Iată-l! Spuse maiorul.

Amândoi se întoarseră şi văzură un bărbat care intră printr-una dintre spărturile turnului, cu o puşcă de vânătoare în bandulieră25.

Capitolul XXII.

Omul care intră, cu o puşcă pe umăr, era maestrul Baptiste – valetul de cameră al domnului Vulpin.

La început, el se opri, surprins la vederea acestor două personaje atât de ciudat îmbrăcate şi crezu că se află în prezenţa unor veritabili ţărani.

Dar, lumina focului căzu pe faţa maiorului şi Baptiste recunoscu cu cine avea de-a face.

— Bună seara, Baptiste, spuse maiorul Samuel.

— Bună seara, Baptiste, repetă micul baron.

— Bună seara, domnilor, răspunse valetul care îi salută cu familiaritate. Nu m-aşteptam să vă găsesc aici.

Şi, îşi sprijini puşca de zidul turnului, apoi veni să se aşeze lângă maior.

— Cum naiba, spuse el, de vă găsesc aici?

— Am venit să te vedem, dragul meu Baptiste.

— Pe mine?

— Da, pe tine.

Şi maiorul îl privi fix adăugând:

— Avem puţină nevoie de tine.

— Haide! Haide! Făcu Baptiste cu ironie, într-adevăr?

— Dar, fără îndoială.

— Am crezut totuşi că… asociaţia a fost dizolvată…

— Este adevărat, totuşi am venit pentru o reconstituire a acestei asociaţii.

— Ah!

— Ea se compune din trei membri.

— Ah! Ah!

— Domnul, tu şi cu mine.

— Este foarte bine. Dar… ea are acelaşi scop?

— Aproape… cu toate acestea, există o mică deosebire.

— Să vedem?

— Noi ne ocupăm nu numai de recuperarea unor moşteniri dar şi de căsătorii.

Baptiste tresări şi avu o vagă intuiţie a adevărului.

— Şi pe cine vreţi să căsătoriţi? Întrebă el.

— Pe domnul.

Şi maiorul îl arătă pe micul baron.

Baptiste îl salută. Totuşi, salutul lui avea ceva ce putea trece drept ironie, ceea ce putea da de înţeles că valetul ştia multe despre caracterul personajului desemnat.

— Cu cine?

— Oh! Ai răbdare! Spuse maiorul, înainte de a merge mai departe, trebuie să ne asculţi.

Baptiste tresări din nou.

— Mai bine ne-ai asculta… insistă maiorul.

— Fie, spuse valetul.

— Dacă vom avea succes, partea ta este de cincizeci de mii de franci.

— Nu-i rău. Şi dacă nu vom reuşi…

— Nimic, desigur!

— Apoi?

— Şi, dacă ne vei trăda, atunci unele documente false pe care le-ai scris în urmă cu ceva timp…

— Oh! Făcu maiorul cu naivitate, acest lucru nu este o critică! Erai atât de tânăr, atunci…

— Aceste documente ar putea apărea într-o dimineaţă pe masa unui procuror imperial.

Baptiste se cutremură, dar el continuă:

— De ce credeţi că vă voi trăda?

— Suntem precauţi!

— Cum puteţi să vă imaginaţi aşa ceva când aş putea câştiga cincizeci de mii de franci?

— E adevărat.

— Atunci, dacă aveţi nevoie de mine, să vedem despre ce este vorba?

— Domnul, spuse maiorul arătându-l pe micul baron, şi-a pus în minte să facă o afacere frumoasă căsătorindu-se.

— Ideea este bună.

— Vrea să se căsătorească cu domnişoara de Guérigny, care se află acum la castelul Orgerelle.

Baptiste făcu o mişcare uşoară pe care nici maiorul, nici micul baron nu o observară.

— Ah! Într-adevăr! Spuse el. Prin urmare, această domnişoară este bogată?

— Destul, spuse maiorul cu o indiferenţă care în orice altă situaţie l-ar fi păcălit pe Baptiste.

— Ei bine! Care va fi rolul meu în această acţiune?

— Tu eşti în serviciul permanent al domnului Vulpin?

— Da.

— Desigur că stăpânul tău cunoaşte pe stăpânul de la Orgerelle?

— Ei vânează împreună.

— Ştiu că ai imaginaţie, maestre Baptiste, aşa că trebuie să găseşti o oportunitate de a ne introduce la Orgerelle.

— Este greu.

— Întotdeauna este dificil, spuse maiorul, să câştigi cincizeci de mii de franci.

— Aveţi dreptate.

— Dar am putea, de exemplu, să facem cunoştinţă cu domnul Vulpin.

— Este imposibil.

— De ce?

— Pentru că nu-i aici. Lipseşte.

— Cum? Spuse maiorul, noi am auzit câinii care vânau ieri dimineaţă şi un ţăran ne-a spus că erau câinii domnului Vulpin. Nu era el?

— Nu, erau doi dintre prietenii săi.

— Ei bine! Fă-ne cunoştinţă cu prietenii lui.

— Vom vedea.

— Ce ştii despre ei?

— Sunt doi tineri din Paris.

La rândul său, maiorul avu o mişcare plină de îngrijorare.

— Şi ei trăiesc la ţară?

— Nu, spuse Baptiste. Ei au venit să vâneze şi sunt cazaţi la Bois-Lambert… acasă la noi.

— Dar, domnul Vulpin va reveni?

— Da, în opt zile.

„E prea mult timp, gândi maiorul. Trebuie să dăm primul asalt cât mai repede.”

— Dar, spuse la rândul său Baptiste, unde sunteţi cazaţi?

— La Cerizay, satul care se află de cealaltă parte a pădurii.

— În casa cui?

— La han. Noi am pretins că suntem negustori de lemn.

— Ei bine! Spuse Baptiste, voi veni să vă văd mâine dimineaţă. Se spune că noaptea este un sfetnic bun. Am

nevoie să reflectez în această noapte la modul de a vă introduce la castelul Orgerelle.

Baptiste îşi luă arma şi o puse înapoi pe umăr.

Apoi, luă o postură ca şi Frederick Lemaâtre26 în Don Cesar de Bazan27:

— Bună seara, domnilor, spuse el.

Şi plecă, fără ca maiorul să apuce să facă un gest pentru a-l reţine.

— Ah, aşa! Am văzut, spuse micul baron, că v-aţi lăsat tratat destul de familiar de către acest caraghios, dragul meu maior.

— Avem nevoie de el, răspunse maiorul.

Baptiste ieşi dintre ruinele de la Cigogne şi, în timp ce mergea, el îşi adresă următoarele cuvinte:

— Noaptea, într-adevăr, este un sfetnic bun. Trebuie să reflectez şi să văd dacă nu aş putea profita mai mult dacă aş servi pe domnul Raymond, prietenul domnului Olivier, pe care l-am amestecat în afacerile acestui caraghios numit „micul baron”. Domnul Olivier de Kermarieuc este un adevărat gentilom; prietenul său nu este un aventurier, prin urmare. Şi, sunt de trei ori mai multe şanse ca domnul Raymond să reuşească să se căsătorească cu domnişoara de Guérigny. Pe de altă parte, trebuie să mă gândesc că domnul Olivier, în cazul în care căsătoria cu domnul Raymond va avea loc, nu-mi va da cincizeci de mii de franci. Şi apoi, indivizii au acele documente false!

Baptiste oftă, adăugând:

— Maiorul este un tip foarte dur, el îşi respectă promisiunile. Dacă mă voi purta urât cu el, el se va răzbuna… Pe de altă parte, mi pare improbabil ca micul baron să-şi poată atinge scopul. Pentru a se căsători, trebuie să aibă documente… şi documentele micului baron, dacă nu conţin şi o recomandare, pe cuvânt! Este lucru serios, foarte serios…

Baptiste reveni singur la Bois-Lambert.

Prin pădure, nu avea să facă decât o oră pe drumul de la ruine la domiciliul domnului Vulpin.

Valetul îşi mări paşii, repetând până la saturaţie reflecţiile lui, cântărind argumentele pro şi contra şi, când ajunse acasă, tot nu ştia ce alegere să facă.

În ciuda orei târzii, Baptiste văzu lumină printre obloanele de la fereastra celor doi tineri. Olivier şi Raymond nu se culcaseră încă.

Baptiste deschise poarta fără zgomot şi intră prin grădină. Clădirea de la Bois-Lambert avea o mică scară de serviciu în spirală care urca de la parter până la mansardă. La fiecare etaj al casei se găsea câte un dormitor şi câte o cameră de toaletă care avea ieşirea spre acea scară.

În timp ce valetul urca treptele, avu o idee şi, trecând prin faţa uşii camerei de toaletă a acestor domni, ciocăni uşor.

— Intră! Se auzi vocea lui Olivier.

Valetul intră şi-i găsi pe Raymond şi pe prietenul său, fiecare în patul lui, fumând şi discutând.

— Domnii au nevoie de ceva? Întrebă Baptiste cu o voce prietenoasă.

— De absolut nimic.

Baptiste se înclină şi plecă. El închise uşa camerei şi lăsă deschisă pe aceea care dădea spre scară. Apoi, urcă cu un pas apăsat la etajul superior.

Odată ajuns acolo, el îşi scoase pantofii, stinse lampa şi coborî în vârful picioarelor, spunând:

— S-a făcut! Eu trebuie să ştiu cât mai multe amănunte despre acest domn Raymond, cât mai repede.

Baptiste intră în camera de toaletă, se ghemui acolo, puse urechea la uşă şi ascultă conversaţia dintre Raymond şi Olivier care credeau că sunt singuri.

Capitolul XXIII.

Raymond şi Olivier discutau.

Cu o oră înainte şi în timp ce Baptiste era plecat la Cigogne, răspunzând apelului misterios al maiorului, cei doi

prieteni auziră galopul unui cal.

Calul se opri la poarta Bois-Lambert şi un slujitor, îmbrăcat în livreaua domnului baron de Sauničres, coborî de pe cal.

Raoul trimisese biletul următor lui Olivier de Kermarieuc: „Domnule şi prietene, Dacă vreţi să dormiţi mai mult mâine dimineaţă, aceste câteva cuvinte vă vor scuti de a mai veni la întâlnirea despre care am discutat în această dimineaţă.

Eu am anunţat vizita dumneavoastră şi a prietenului dumneavoastră la Orgerelle pentru mâine, sâmbătă, la ora cinci, altfel spus, între cinci şi şase.

Mama mea va fi fericită să vă primească, Vă salut cu prietenie, RAUL DE SAUNIČRES”

Olivier, aşa cum am presupus, îi povesti lui Raymond despre întâlnirea de dimineaţă cu tânărul baron.

Pe toată durata zilei, Raymond căzu pradă unei nelinişti care nu-i dădea pace. Acest bilet îi spori această nelinişte.

Când intră Baptiste în camera de toaletă, Olivier spunea:

— Ah! Eşti nebun, într-adevăr, de ce te chinui astfel? Dacă ţi se deschide o uşă, nu trebuie să eziţi să intri!

— Dragul meu, răspunse Raymond, uiţi că această uşă este aceea a unui salon.

— N-am uitat.

— Uşa unui salon din cartierul Saint-Germain, chiar.

— Ei şi?

— Şi că, atunci când uşa se va deschide, este obligatoriu ca vizitatorul să-şi spună numele unui valet care-l va anunţa stăpânului casei.

— Serios, nu înţeleg.

— Numele meu este Raymond… Raymond şi atât.

— E adevărat, spuse Olivier, dar dacă nu eşti un gentilom recunoscut, eşti cel puţin un om cu un comportament desăvârşit şi cu o educaţie aleasă, ceea ce înseamnă un om din lumea bună.

— Fie, m-ai convins.

— Şi, în afară de asta, spuse Olivier, ca un adevărat breton căruia nu-i păsa decât foarte puţin de titluri, crezi că dragostea se învaţă la şcoală şi că trebuie să-ţi dovedeşti nobleţea pentru ca o fată drăguţă să te placă atât de mult încât să te însori cu ea?

— Dar, dragă prietene, ea este fiica marchizei de Guérigny şi nu va consimţi de bunăvoie să se numească doamna Raymond.

— Chiar crezi?

— Dumnezeule! Spuse Raymond, cu toate acestea, sunt fiul unui gentilom.

— Serios?

— Se pare că tatăl meu era duce şi pair.

— Oh! Oh! Spuse Olivier.

— Şi totuşi, eu sunt condamnat să nu aflu vreodată numele lui.

— Ce tot îndrugi acolo?

— Adevărul.

— Cum aşa?

— În urmă cu opt zile, un străin a venit să îmi propună un pact infam. El s-a oferit să-mi redea averea tatălui meu, prin jefuirea sau poate chiar prin uciderea celei care l-a moştenit.

— Să vedem, spuse Olivier, explică-te, dragă prietene, pentru că nu mai înţeleg nimic.

— Fie, spuse Raymond.

Şi el povesti în cele mai mici detalii întâlnirea cu acel personaj misterios de la Maison d'Or.

Baptiste, cu urechea lipită de uşă, nu pierdu nici un cuvânt din această conversaţie.

El auzi povestea ciudată a lui Raymond până la sfârşit: „Oh! Oh! Îşi spuse el, am făcut bine că am venit aici. Pe cine să aleg dintre cei doi aventurieri? Îmi place chiar mai mult micul baron. Mai ales că voi primi cincizeci de mii de franci la sfârşit!”

Apoi, Baptiste plecă în vârful picioarelor şi se duse la culcare.

El aflase ce voia să ştie.

A doua zi, înainte ca Olivier şi Raymond să se ridice din pat, Baptiste plecă.

— Unde este Baptiste? Întrebă Olivier pe grădinar.

— A plecat la vânătoare, domnule.

— Nu ştii în ce parte?

— Nu, domnule. Dar el mi-a spus că se va întoarce repede. Le-am dat mâncare câinilor şi, dacă vreţi să mergeţi la vânătoare…

— Nu, nu, astăzi.

Olivier şi Raymond făcură o plimbare pe jos şi reveniră tocmai la masa de prânz.

Baptiste se întorsese.

— Să ştii că nu vom cina aici în această seară, îi spuse Raymond.

— Ah! Spuse valetul care se prefăcu surprins.

— Vom cina la Orgerelle.

— Atunci voi spăla faetonul28 care este acoperit cu praf.

— Nu este nevoie. Vom merge călare.

— Dacă veţi merge călare la Orgerelle, spuse valetul, permiteţi-mi să vă dau câteva sfaturi.

— Vorbeşte!

— Ar fi bine să mergeţi pe la Cigogne pentru că, în primul rând, este drumul mai scurt.

— Ce este acest Cigogne?

— Un turn în ruină. Domnul Vulpin, care este un arheolog, îl consideră un loc foarte frumos.

— Ah!

— În plus, drumul de la Bois-Lambert la Orgerelle pe la Cigogne este foarte pitoresc. Totuşi, este o potecă abruptă.

— Putem merge călare?

— Da, desigur. Este o cărare care se desfăşoară în zig-zag pe o parte a unui munte şi care conduce la o râpă peste

care trece un pod foarte vechi. Să fiţi atenţi! Completă Baptiste, pentru că există un loc periculos.

— Chiar aşa?

— Chiar înainte de pod, drumul face o cotitură bruscă şi, dacă treci pe acolo noaptea, pe un cal în fugă, el ar putea, în loc să meargă pe punte, să cadă în râpă.

— Pe naiba! Spuse Raymond râzând.

— Ei bine! Vom merge pe acolo, spuse Olivier. Mai ales că puţin pericol nu strică; s-ar putea să fie distractiv.

— Oh! Domnilor, spuse Baptiste, presupun că vom trece pe acolo în plină zi.

— Da, să mergem…

— Şi, când vă veţi întoarce, veţi merge pe drumul obişnuit?

— Poate că nu. Dacă lumina lunii este intensă, ne vom întoarce pe aceeaşi cărare, spuse Raymond. Ruinele sunt frumoase la lumina lunii.

Baptiste plecă fără să spună vreun cuvânt.

Seara, pe la ora şase, Raymond şi Olivier cinau la castelul Orgerelle; cu paharul în mână, tânărul baron de Sauničres bău împreună cu noii săi prieteni…

Dar, înainte de a afla ce s-a întâmplat la Orgerelle în acea seară, ar fi bine să vedem ce a făcut Baptiste în plimbarea sa matinală din aceeaşi zi.

Baptiste, aşa cum aţi ghicit, după ce se hotărâse să-l trădeze pe Raymond în favoarea micului baron, se trezi înainte de zorii zilei şi plecă spre Cerizay, decis să-l avertizeze pe maior despre proiectele lui Raymond, referitoare la domnişoara de Guérigny, şi convins să-l informeze despre o parte a conversaţiei pe care o auzise noaptea precedentă.

Capitolul XXIV.

Cu puţin timp înainte ca Baptiste să ajungă la Cerizay, maiorul Samuel şi elevul său, micul baron, erau aşezaţi în faţa unui foc din bucătărie, în unicul han din sat.

Ei stăteau de vorbă.

— În fine, spuse micul baron, totul este foarte bine până acum, şi dumneavoastră deja mi-aţi găsit o mamă. Totuşi…

— Nu eşti foarte sigur că-i vei plăcea domnişoarei de Guérigny, nepoata pretinsului tău tată, duce şi pair, şi legatara sa permanentă, nu-i aşa?

— Aşa este!

— Eşti, totuşi, un băiat destul de drăguţ…

Micul baron avu o reacţie plină de vanitate.

— Tu eşti un om din lumea bună…

— Oare! Dar…

— Ce vrei să spui? Explică-te…

— Este posibil ca ea să iubească deja pe cineva.

— Am prevăzut această situaţie…

— Ei bine?

— Ce n-ar face din dragoste, ea va face din obligaţie.

— Nu înţeleg.

— E inutil.

Se auzi un pas afară şi Baptiste intră. Maiorul şi micul baron erau în continuare îmbrăcaţi ca negustori, aşa cum se prezentaseră hangiului, la sosire, dimineaţa precedentă.

Când Baptiste intră, erau singuri în bucătărie.

Proprietarul hanului era pe câmp, soţia lui era în grădină şi servitoarea jumulea un pui pe pragul grajdului.

— Putem discuta, spuse maiorul.

Baptiste se aşează şi se uită la maior cu un surâs dispreţuitor, care îl intrigă destul de mult.

— Ai o veste bună să ne dai? Întrebă micul baron.

— Da şi nu.

— Cum aşa?

— Nu”, dacă vă e teamă, pentru că vreau să vă avertizez în legătură cu un mare pericol.

— Cum? Spuse maiorul.

— Da”, dacă sunteţi gata să faceţi faţă acestui pericol.

— Pe legea mea!

— Dar vorbeşte odată! Spuse micul baron cu îngrijorare.

Baptiste renunţă la menajamente şi la tactul său parlamentar şi spuse cu brutalitate:

— Domnişoara de Guérigny are un iubit!

Micul baron exclamă:

— Eram sigur!

— Vărul său, fără îndoială, baronul de Sauničres… spuse maiorul.

— Nu este el.

— Dar cine e?

— Unul dintre cei doi tineri care stau la domnul Vulpin, în Bois-Lambert.

— Şi… îi ştii numele?

— Raymond.

La acest nume maiorul îşi înăbuşi un strigăt şi făcu un astfel de salt de pe scaunul său, încât aproape căzu pe spate.

— Da, repetă Baptiste, el se numeşte Raymond… şi este, se pare, fiul unui duce şi pair.

— El este, strigă maiorul devenind palid.

— Care el? Spuse Baptiste… îl cunoaşteţi?

— Poate… cel puţin eu cunosc un bărbat care se numeşte Raymond… Cum arată acela despre care ne-ai vorbit?

— Este înalt, subţire…

— Blond sau brunet?

— Blond. Un băiat destul de drăguţ, pe cuvântul meu! şi domnişoara de Guérigny… Doamne, cum le-ai potrivit…

— Dar termină odată, nefericitule…

— Domnişoara de Guérigny îl iubeşte, se pare…

Atunci Baptiste, care nu putea să-şi explice încă emoţia resimţită de maior şi de protejatul său, Baptiste începu să le povestească ce aflase cu o noapte înainte.

Maiorul se stăpâni şi ascultă până la capăt.

Dar când Baptiste spuse că cei doi tineri vor lua cina în aceeaşi seară la castelul Orgerelle, atunci maiorul prinse braţul valetului, îl strânse cu putere şi îi spuse:

— Îţi voi da mai mult de cincizeci de mii de franci pe care ţi i-am promis.

— Da?

— Vei primi o sută de mii, numai dacă, va trebui, poate…

Maiorul îşi coborî vocea.

Expresia feţei lui Baptiste arăta că el ghicise despre ce era vorba.

— Să vedem? Vorbiţi… spuse el.

— Va trebui, poate…

Maiorul se opri din nou, dar el făcu un gest elocvent, gestul unui om care încarcă o puşcă şi se pregăteşte să apese pe trăgaci…

Baptiste păstră apoi o tăcere maiestuoasă.

Maiorul părea că vrea să-i lase timp de reflecţie şi se întoarse către micul baron.

— Ai înţeles, spuse el, că dacă adevăratul Raymond va avea timp de a-şi spune istoria sa, falsul Raymond nu va avea decât să dispară.

— Asta este şi părerea mea.

Ultimele cuvinte ale micului baron îl frapară pe Baptiste.

„Oh! Oh! Gândi el, aceşti domni mi se pare că deţin un secret destul de drăguţ în mâinile lor. Vreau să aflu care este acest secret.”

Şi el îi zise cu răceală maiorului:

— Vreau să vă servesc, vreau să-mi pun în joc pielea, dar vreau să ştiu totul… totul!

Şi el sublinie acest cuvânt cu un ton atât de autoritar, că maiorul pricepu că acesta n-ar fi acceptat altfel rolul de instrument al acţiunilor lor mârşave.

— Ascultaţi, continuă Baptiste, domnişoara de Guérigny are peste două milioane zestre. Vreau o cotă parte din această zestre.

— Cum! Caraghiosule!

— Să vă explic, domnii mei. Întotdeauna am visat să am avere, să am atât cât să-mi permit să trăiesc după bunul meu plac. Dacă micul baron se va căsători cu domnişoara

de Guérigny, vreau să am cincisprezece mii de franci pe an; şi, în acest caz, voi lua totul asupra mea. Numai că vreau să ştiu totul... şi cred că am ghicit deja...

— Ce?

— Că micul baron va juca rolul altcuiva... „Haide! Îşi spuse maiorul, văd că trebuie să am încredere în el şi să-i destăinuiesc secretul. Este inteligent şi ne va fi util."

Şi, întorcându-se spre Baptiste:

— Dacă această căsătorie se va face, vei obţine cincisprezece mii de franci pe an.

— Să fie într-un ceas bun!

— Acum ascultă...

Şi maiorul, pe un ton tăios, dar cu o mare claritate, explică valetului situaţia în care se aflau. Copilul jefuit, era Raymond; moştenitoarea ducelui şi pair-ului era domnişoara de Guérigny.

Ei îl substituiseră pe Raymond cu micul baron în ochii mamei sale, Jeanne-oarba; iar acum, voiau să facă acelaşi lucru şi în ochii domnişoarei de Guérigny.

Era ca şi făcut; tânăra fată, cu delicateţea sa cavalerească, n-avea decât un singur lucru de făcut: să se căsătorească cu falsul Raymond ca să-i restituie averea tatălui său.

— Acum am înţeles pe deplin totul, spuse Baptiste, şi am înţeles mai ales că trebuie, cu orice preţ, să o îndepărtez pe domnişoara de Guérigny de adevăratul Raymond.

— Morţii nu vorbesc, spuse maiorul.

Baptiste şi micul baron tresăriră.

— Ah! Spuse maiorul, sper că înţelegi, omule, că nu poţi să obţii cincisprezece mii de franci pe an fără muncă...

— Asta-i drept!

Şi Baptiste deveni atent, apoi adăugă:

— Ştiu că la vânătoare se pot întâmpla accidente...

— Ah! Ah!

— Un glonţ destinat unui mistreţ...

— Poate să atingă din greşeală un om, nu-i aşa?

— Exact, dar aceşti domni nu vor vâna astăzi… M-au avertizat aseară.

— Cu toate acestea, nu trebuie ca Raymond să cineze în această seară la Orgerelle.

— De ce? Întrebă Baptiste, eu nu văd nici un inconvenient.

— Eşti nebun?

— În nici un caz. Imaginaţi-vă că tânărul Raymond nu se grăbeşte să recunoască că este, de fapt, un om sărman.

— Hei! Este adevărat ceea ce spune, observă micul baron.

— El îi va face curte fetei de la început. Apoi… atunci când va fi sigur că este iubit…

Baptiste se întrerupse brusc şi se lovi pe frunte:

— Ah! Pe legea mea, strigă el, am o idee.

— Care?

— Ştiţi că este o prăpastie adâncă în apropierea ruinelor, unde ne-am întâlnit noaptea trecută. Deasupra râpei, pe fundul căreia curge un torent, se află un pod vechi. Eu voi aranja ca aceşti domni să treacă pe acest pod.

— Şi apoi?

— Apoi, spuse Baptiste, restul mă priveşte. Mergeţi în această seară, pe la ora nouă, la ruinele Cigogne, voi fi şi eu acolo… şi vă voi explica planul meu. La revedere…

Valetul îşi luă arma şi plecă spunând: „Este un tip foarte gentil, domnul Raymond, şi îmi pare rău că trebuie să-l trimit pe lumea cealaltă. Dar… trebuie! Necesitatea nu cunoaşte compasiune… Păcat!”

Capitolul XXV.

Seara, la ora indicată, maiorul şi complicele său îl aşteptau pe Baptiste printre ruinele de la Cigogne. Maiorul, uitându-se la ceasornicul său de buzunar, constată că era ora nouă şi un sfert.

— Baptiste întârzie, murmură el, şi noaptea este întunecoasă ca una din cele şapte guri ale iadului.

— În plus, adăugă micul baron, deja am simţit pe pălăria mea câteva picături mari de ploaie şi cred că va urma una din acele furtuni cu fulgere şi trăsnete, cum am văzut numai în munţi…

Ca şi cum natura ar fi vrut să confirme cele spuse de micul baron, un fulger se contură pe cer şi lumina sa se proiectă asupra ruinelor într-un mod sinistru.

Aproape în acelaşi timp, se auzi un zgomot groaznic, părea că este un tunet…

Şi, totuşi, nu era tunet…

S-ar fi spus că o parte a muntelui pe care se afla turnul, s-ar fi cutremurat şi că turnul urma să se prăbuşească.

Maiorul şi complicele său, făcându-li-se teamă, se repeziră afară dintre ruine. Dar, dintr-o dată, o explozie de râs răsună în apropierea lor şi un bărbat apăru din mijlocul unor tufişuri.

Era Baptiste.

— Recunoaşteţi, spuse el, că v-a fost frică.

— Dar ce s-a auzit? Ce e cu zgomotul acela? Întrebară amândoi deodată.

— Acesta este podul care s-a prăbuşit, răspunse liniştit Baptiste. Veniţi, veniţi, veţi vedea ce-am făcut, la lumina unui fulger…

Şi el îi conduse la râpă.

— Cum de s-a prăbuşit? Întrebă maiorul continuând să-l urmeze pe Baptiste pe o cale îngustă care şerpuia pe flancul muntelui.

— Ascultaţi-mă! Veţi înţelege… Imaginaţi-vă că aceşti domni au trecut în partea de sus a muntelui, la ora cinci, spre Orgerelle. Este drumul cel mai scurt şi, mai mult, le-am lăudat celor doi prieteni frumuseţea ruinelor…

Apoi, Baptiste avu un zâmbet răutăcios.

— I-am însoţit, continuă el şi, când eram pe punte, m-am uitat spre cer şi le-am spus:

— Anul trecut, când mă întorceam de la vânătoare cu domnul Vulpin, am fost surprinşi de furtuna din Cigogne.

Ah! Pot să vă spun că este un lucru frumos…”

— Pe legea mea, strigă domnul Raymond, aş vrea să mă aflu şi eu într-o astfel de împrejurare.”

— Dar, nu este imposibil, i-am răspuns; văd acolo, în depărtare, un nor întunecat.”

— Ei bine! Răspunse domnul Raymond, vom merge pe acelaşi drum, în seara asta, la întoarcerea de la Orgerelle.”

— Atunci, domnii ar face bine să se bazeze pe instinctul cailor lor. Noaptea, drumul nu este bun.”

— Haida-de! Exclamă domnul Raymond, există un Dumnezeu pentru îndrăgostiţi ca şi pentru beţivi! Poţi să te întorci, Baptiste. De aici încolo, ştim drumul spre Orgerelle.”

— Oh! Aşa este. De aici încolo, drumul este drept. Bună seara, domnilor şi poftă bună.”

— Apoi, încheie Baptiste, am traversat înapoi podul.

— Dar tot ce ne-ai zis, spuse maiorul, nu explică…

— Cum s-a prăbuşit podul?

Maiorul dădu din cap.

— Aşteptaţi. Într-o seară ploioasă, m-am adăpostit sub pod şi ochii mei au zărit o piatră mare, care era ca o cheie de boltă29. „Hei! Hei! M-am gândit, dacă această piatră se va desprinde, cred că podul va ceda.” Mi-am amintit de această reflecţie.

— Şi apoi…

— Apoi am făcut o gaură în mijlocul podului, deasupra acelei pietre mari. Am avut grijă să pun melcul30 unui pietrar în sacul meu de vânătoare. Cimentul era dur, dar melcul l-a spart destul de bine, apoi gaura a fost gata după puţin timp. După aceea, am turnat în acea gaură praf de puşcă, aproape o jumătate de kilogram, şi am astupat-o cu un dop de lemn care avea grosimea melcului. Am străpuns dopul, în mijloc, şi prin acea deschidere am introdus un fitil. Am ascuns fitilul între două pietricele, astfel încât, dacă cineva ar fi trecut pe acolo, ar fi păşit peste el fără să-l observe. Toate acestea mi-au luat o bună perioadă de timp,

iar când am dat foc fitilului era deja ora nouă. Apoi m-am salvat luând-o la fugă. Cinci minute mai târziu, praful de puşcă a luat foc, piatra de boltă a sărit ca un glonţ tras dintr-o puşcă şi podul s-a prăbuşit…

— Ei bine, spuse maiorul… şi tu crezi că domnul Raymond se va întoarce de la Orgerelle pe acelaşi drum?

— Ce să spun! Sunt aproape sigur… În plus, nu strică faptul că am încercat…

Un alt fulger scânteie pe cer, iar la lumina lui, maiorul şi micul baron văzură, pentru o clipă, râpa pe fundul căreia se afla podul prăbuşit.

Era un spectacol impresionant.

Râpa era profundă, cu pereţi verticali tăiaţi în stâncă, iar pe fundul ei crescuse un stejar pipernicit cu smocuri de frunziş de un verde închis.

În locul în care podul se prăbuşise, râpa avea o adâncime de treizeci-patruzeci de picioare.

Noaptea era întunecoasă, aşa că fulgerul care luminează această privelişte îi arătă maiorului pericolul teribil în care s-ar afla călăreţul care ar veni de la castelul Orgerelle.

— Hei? Spuse Baptiste, aţi văzut?

— Oh! Spuse maiorul, dacă va sări în prăpastie, nu va mai putea ieşi singur.

— Este şi părerea mea, chicoti valetul de cameră al domnului Vulpin.

— Dar…

— Ah! Ah! Aveţi să-mi faceţi o obiecţie?

— Da.

— Să vedem?

— Sunt, de fapt, două.

— Da, domnul Olivier de Kermarieuc este cu domnul Raymond.

— Foarte bine. Prin urmare, se poate ca amândoi să cadă şi să-şi rupă şalele, acolo jos.

Şi maiorul ieşi din râpă.

— Doamne fereşte! Spuse Baptiste, asta mă va face să-mi pară rău pentru domnul Olivier, care este cel mai bun băiat de pe pământ.

— Dar, spuse maiorul, se poate întâmpla ca, galopând unul în spatele celuilalt, cel care va ajunge primul şi va cădea, în cădere, să scoată un ţipăt.

— Este posibil. Atunci, domnul Olivier va avea timp să se oprească. Pe cuvântul meu! Eu nu voi fi supărat... este un băiat atât de bun!

— Şi, dacă Olivier va fi cel care va merge în faţă?

— Oh, pe naiba! Nu m-am gândit la această posibilitate.

— Dar, ce vrei? Trebuie să ai încredere oarecum şi în hazard.

— Aveţi dreptate. Şi acum, dacă doriţi să participaţi la eveniment...

— Pe legea mea! Spuse micul baron.

— Staţi acolo jos, în spatele acelei tufe. Dacă nu veţi vedea, măcar veţi auzi. Bună seara...

— Cum! Pleci? Întrebă maiorul.

— Da, am motivele mele.

Baptiste o apucă pe cărarea spre turn şi sunetul paşilor săi se stinseră la scurt timp după plecarea sa.

Maiorul şi complicele său se ascunseră după un pâlc de copaci, la doar câţiva paşi de podul rupt, aşteptând cu nerăbdare încă aproape un sfert de oră.

Deodată, un zgomot îndepărtat se făcu auzit.

— Ssst! Spuse maiorul, ascultă...

Era galopul unui cal. Un galop rapid, un galop întins, cum se spune, iar zgomotul care, la început, se auzea de la distanţă, se apropia foarte repede.

— Ascultă cu atenţie, repetă maiorul.

— Oh! Aud, răspunse micul baron.

— Oare este un cal sau sunt doi?

— Cred că este doar unul.

— Şi eu.

Ei aşteptară încă cinci minute.

Apoi, ei nu mai avură nici o îndoială: se auzea un călăreţ pe drumul care venea de la castelul Orgerelle.

Era Olivier? Era Raymond?

Noaptea era întunecoasă. Calul galopa cu îndârjire.

În curând el veni atât de aproape de prăpastie încât emoţia îi cuprinse pe maior şi pe complicele său.

Încă un minut şi totul se va termina…

Dar, în acel moment, un fulger scânteie în întuneric şi acea lumină învălui într-o aureolă calul şi călăreţul.

Calul se cabră la marginea prăpastiei!

Capitolul XXVI.

Călăreţul care, la lumina fulgerului şi bazându-se pe instinctul calului său, se salvase de la moarte sigură, nu era Raymond, aşa cum speraseră Baptiste şi cei doi mizerabili pe care îi slujea, ci domnul Olivier de Kermarieuc.

De ce Olivier era singur? Pentru a vă explica, trebuie să facem un pas înapoi în timp.

Olivier şi Raymond, aşa cum Baptiste îl anunţase câteva ore mai târziu pe maior, traversară podul în jurul orei cinci şi se îndreptară, părăsindu-l pe valetul de cameră al domnului Vulpin, direct spre castelul Orgerelle.

Olivier era fermecător şi într-o dispoziţie bună, pe când Raymond era îngrijorat.

— Ah! Dragă prietene, spuse Raymond, pe măsură ce obstacolele se înlătură din faţa mea, îmi simt inima din ce în ce mai slăbită.

— Oh! Oh! Răspunse Olivier, jur că te iubeşte…

— Taci, te rog! Aceste profeţii mă vor omorî dacă nu se vor adeveri.

— A mea se va realiza! Spuse el.

Raymond clătină din cap.

— Dar eu nu am nici un nume, spuse el.

— Ei bine! Când ea îţi va spune că te iubeşte, vom găsi unul.

— Ce vrei să spui?

— Îl voi căuta pe acel om care se numeşte, după cum mi-ai spus, „maiorul Samuel”.

— Şi apoi?

— Şi îi vom da o sută de mii de franci ca să-l facem să vorbească!

— Dar… unde-l vei găsi?

— Haida-de! Spuse Olivier cu o fanfaronadă cavalerească, pământul nu este atât de mare!

Apoi, cum Raymond continua să fie visător:

— Dă-i un imbold calului tău, continuă Olivier. Nu trebuie să-i lăsăm să ne aştepte. Aceasta ar fi o greşeală de neiertat.

Cei doi tineri o luară la galop.

Drumul pe care mergeau era o lungă potecă ce străbătea pădurea. De la capătul acestei poteci puteai vedea cupolele şi turnuleţele de ardezie ale castelului Orgerelle.

Deodată, un călăreţ apăru pe acea potecă, la o sută de metri de Raymond şi Olivier.

— Hei! Spuse acesta din urmă, iată-l pe domnul de Sauničres care vine în întâmpinarea noastră. Nu este prea politicos din partea lui.

Era, într-adevăr, tânărul baron.

El îi salută pe cei doi tineri şi le spuse râzând:

— Vedeţi că am o poliţie bună, deoarece am aflat că veţi veni la Orgerelle pe drumul ce vine de la ruine.

— Într-adevăr, spuse Olivier, sunteţi foarte bine informat, domnule.

— Şi, ştiţi care este spionul meu?

— Pe cuvânt, nu.

— Un telescop pe care l-am instalat într-un turn al castelului Orgerelle. Astfel, am văzut când aţi traversat vechiul pod.

— Ah!

— Şi am venit în întâmpinarea voastră, adăugă baronul cu multă curtoazie şi cu un anume interes.

Olivier îl privi pe baron cu o oarecare curiozitate. Acesta din urmă continuă:

— Dragul meu ambasador, presupun că-mi veţi permite să am o discuţie cu domnul Raymond, prietenul dumneavoastră.

— Oh! Desigur! Spuse Olivier, vreţi să galopez puţin înaintea dumneavoastră?

— Cum doriţi. Totuşi, aşteptaţi-ne la poartă.

— De acord! Spuse Olivier care-şi îndemnă calul, în timp ce domnul de Sauničres se apropie de Raymond.

Raymond era puţin uimit de această propunere de a sta de vorbă cu el, venită din senin. Dar domnul de Sauničres se grăbi să-i spună:

— Vă asigur, domnule, că ceea ce vreau să vorbesc cu dumneavoastră nu trebuie să vă alarmeze.

Raymond se aplecă peste şaua lui şi deveni atent.

— Domnule, continuă baronul, domnişoara Blanche de Guérigny, pe care dumneavoastră o iubiţi, este verişoara mea a doua.

— Ştiu, domnule.

— Mama ei, sunt sigur, nu ştie că o iubiţi…

— Domnule, îl întrerupse Raymond, permiteţi-mi să vă adresez câteva cuvinte. Când am întâlnit-o pe Blanche de Guérigny, eram un om disperat; aveam de gând să părăsesc Franţa, Europa, să plec în străinătate pentru totdeauna. Eu nu am plecat, am revenit la viaţă dintr-o dată. Vreau să vă spun că dragostea mea pentru ea este imensă.

— Am ghicit acest lucru din accentul dumneavoastră plin de emoţie, spuse baronul cu simplitate.

Apoi continuă.

— Vă spuneam că Blanche este verişoara mea şi mama ei nu ştie…

— După cum nici ea nu ştie, îl întrerupse Raymond.

— Vă înşelaţi, domnule.

Raymond deveni palid şi inima începu să-i bată foarte repede.

— Blanche ştie că o iubiţi… şi ea vă iubeşte, încheie baronul zâmbitor.

Raymond se clătină în şa.

— Ei bine! Domnule, continuă domnul de Sauničres, credeţi-mă că lucrurile sunt într-un stadiu avansat pentru că Blanche vă iubeşte, iar eu, vărul ei, m-am dedicat rolului activ de confident.

— Dar, domnule… îngăimă Raymond tremurând.

— Nu este nimic, domnule, chiar dacă sunt prăpăstii care vă separă, cel puţin temporar, de domnişoara de Guérigny.

Lui Raymond îi îngheţă inima. El credea că baronul făcea aluzie la naşterea sa misterioasă.

Baronul continuă:

— Imaginaţi-vă că averea verişoarei mele şi a mea sunt aproape egale şi că cele două familii ale noastre s-au gândit să le unească.

— Ah! Şopti Raymond pălind.

— Nu vă faceţi griji, domnule. Blanche şi cu mine ne iubim ca frate şi soră. Blanche este prea bogată pentru mine, eu sunt prea bogat pentru ea. Blanche vă iubeşte… şi eu, şopti tânărul, nu mai sunt stăpânul inimii mele…

Raymond tresări.

Raoul continuă:

— Proiectul celor două familii ale noastre nu mai există, domnule, din punctul meu de vedere. De la început, a fost pregătită această uniune de către marchiza de Guérigny care a adus-o pe fiica sa la Orgerelle, după ce s-a consultat cu mama mea. Nici marchiza, nici doamna de Sauničres nu bănuiesc adevărul şi va veni ziua în care noi vom fi capabili să le pregătim pentru a le spune acest adevăr. Aşa că, am venit în întâmpinarea dumneavoastră, domnule, să vă rog ca în seara aceasta să fiţi cât mai rezervat şi foarte precaut.

— Ah! Domnule… spuse Raymond, să nu aveţi vreo îndoială…

— I-am făcut aceleaşi recomandări verişoarei mele… Cu toate acestea, adăugă domnul de Sauničres zâmbind, v-am pregătit, pentru seara aceasta, câteva momente în care să fiţi numai amândoi.

Raymond se uită la tânăr cu o privire plină de recunoştinţă.

— Hei! Domnule Olivier? Strigă baronul tânărului breton care cânta la treizeci sau patruzeci de paşi înainte.

Olivier se întoarse în şa şi reveni lângă cei doi tineri.

— Pe ce drum vă veţi întoarce în seara asta? Îi întrebă Raoul.

— Ca să revenim la Bois-Lambert?

— Da.

— Pe drumul de la Cigogne, pe legea mea! Ruinele sunt frumoase la lumina lunii.

Raoul începu să râdă.

— În primul rând, spuse el, priviţi cerul, acolo spre apus.

— Ei bine?

— Este deja înnorat. Aşa că luna nu va apărea.

— Bun! Deci, voi vedea ruinele la lumina fulgerelor.

— Fie. Dar le veţi vedea singur.

— Cum aşa?

— Domnul Raymond, prietenul dumneavoastră, în seara asta, are ceva mai bun de făcut.

— Serios?

— Şi vedeţi, spuse baronul, ideea dumneavoastră de a vă întoarce la Bois-Lambert pe la ruine, îmi place.

— De ce?

— Este ceea ce veţi vizita în seara asta… Bazaţi-vă pe înţelepciunea mea.

Spunând aceasta, baronul, care sosise deja la poarta parcului castelului Orgerelle, strigă:

— Antoine? Antoine?

Bărbatul astfel chemat, un ajutor de grădinar care tăia arborii din parc, se grăbi să deschidă poarta.

— Intraţi, domnilor, spuse baronul de Sauničres cu amabilitate.

Capitolul XXVII.

Domnul baron Raoul de Sauničres îi făcuse probabil domnişoarei de Guérigny aceleaşi recomandări ca şi lui Raymond pentru că întrevederea fusese caracterizată de o rezervă aproape glacială.

Nici marchiza, nici doamna de Sauničres, nu putură vreo clipă să presupună cea mai neînsemnată apropiere între Blanche şi Raymond.

Cina fusese cordială, fără prea multă intimitate.

După cafea, trecură în salon şi Olivier jucă un whist cu doamna de Sauničres ţi cu marchiza.

Raoul profită de această ocazie pentru a se apropia de verişoara sa, lăsând-o pe doamna de Bertaut să discute cu Raymond.

Ei schimbară câteva cuvinte cu voce scăzută, apoi Raoul merse şi se plasă în spatele mamei sale şi urmări din priviri, pentru o clipă, partida sa.

— Vere, îi spuse apoi Blanche de Guérigny, vreţi să ne conduceţi la lac pentru o plimbare pe apă?

— Cu multă plăcere, răspunse Raoul.

Şi el se întoarse spre Raymond.

— Domnule, îi spuse el, mi-aţi spus că vă plac peisajele pitoreşti, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Dacă doriţi să ne însoţiţi, vă voi arăta lacul pe timp de noapte.

— Cu plăcere, domnule, spuse Raymond, care începuse să înţeleagă planul lui Raoul de Sauničres.

— Eu, spuse Olivier întorcându-se spre baron, vă cer permisiunea de a merge să vizitez ruinele de la Cigogne.

— Cum doriţi, răspunse Raoul oferindu-i braţul verişoarei sale.

Raymond se îndepărtă de doamna de Sauničres ţi de marchiză şi-i dădu, la ieşire, mâna doamnei Bertaut.

Baronul trase barca în faţa pontonului din grădină.

— Domnule, îi spuse el lui Raymond, voi trimite calul dumneavoastră de cealaltă parte a lacului, la locul unde trece drumul ce duce la Bois-Lambert. Lacul are aproape o jumătate de leghe lungime şi, de cealaltă parte, veţi vedea satul.

Barca avea o cârmă şi două vâsle. Doamna de Bertaut se aşează în spate şi Raoul apucă cele două vâsle. Blanche şi Raymond şedeau aproape unul de altul. Cei doi îndrăgostiţi ocupau partea de mijloc a bărcii. Barca era destul de lungă; ea avea dimensiunile acelui tip de ambarcaţiune numit „şlep”. Doamna de Bertaut în spate şi Raoul de Sauničres în faţă, erau destul de departe de domnişoara de Guérigny şi de Raymond, astfel că, dacă aceştia din urmă ar fi vorbit în şoaptă, le-ar fi fost imposibil să înţeleagă vreun cuvânt.

Blanche şi Raymond înţeleseseră perfect.

Astfel, atunci când barca se puse în mişcare şi începu să alunece pe suprafaţa lacului, Raymond, care prinsese curaj, se aplecă asupra domnişoarei Blanche şi îi şopti.

— Mă iertaţi pentru îndrăzneala mea, domnişoară?

Blanche tresări. Cu toate acestea, cum ea se aştepta, fără îndoială, la aceste cuvinte, ea răspunse:

— Sunt sigură, domnule, că nu veţi spune că numai hazardul a făcut ca, după ce aţi apărut în calea mea în pădurea din Boulogne, să apăreţi în această pădure şi să-mi salvaţi viaţa, apoi în acest castel în care aţi fost primit, în această seară, cu atâta ospitalitate.

— Aveţi dreptate, domnişoară, continuă Raymond, am îndrăznit să ajut hazardul care nu era pe gustul meu.

— Ah! Îmi daţi dreptate?

— Da, desigur.

— Ei bine! Spuse tânăra cu o francheţe fermecătoare, îmi place că aţi recunoscut şi că nu umblaţi cu ocolişuri; de aceea, şi eu voi proceda la fel.

Aceste cuvinte merseră direct la inima lui Raymond.

— Sunteţi un înger, murmură el.

Blanche continuă:

— Nu ştiu cine sunteţi, domnule, şi nici nu vreau să aflu astăzi.

— Dar, domnişoară…

— Ssst! Ascultaţi-mă…

— Aştept, spuse Raymond cu umilinţă.

— Nu vreau să aflu, repetă ea, astăzi, cel puţin, cine sunteţi. Îmi veţi spune mai târziu… Dar vreau să ştiu un singur lucru. Răspundeţi-mi cu sinceritate.

— Vorbiţi, domnişoară.

— Când m-aţi întâlnit în pădure, mă cunoşteaţi?

— Nu.

— Nu ştiaţi cine sunt?

— Vă jur.

— Şi, de atunci…

— De atunci, şopti Raymond pe un ton a cărui emoţie dovedea sinceritatea sa, de atunci… vă iubesc!

— Ssst! Spuse ea. Avansaţi prea repede, domnule Raymond… Iată! Aveţi un prenume foarte frumos, acela de „Raymond”.

Tânărul tresări şi un nor trecu pe fruntea lui.

Blanche continuă:

— Dar ştiţi că mama mea şi baroneasa de Sauničres ţi-au făcut un plan.

— Domnul Raoul mi-a vorbit despre el.

— Ori, pentru a le face să renunţe la acest proiect şi pentru ca vărul meu şi cu mine să ajungem cu bine la îndeplinirea scopurile noastre, este nevoie de multă dibăcie şi precauţie. Aţi văzut, domnule, spuse tânăra cu tristeţe, că mama mea este foarte bolnavă. Emoţiile prea puternice i-ar putea agrava situaţia… Mă înţelegeţi?

— Oh! Da, domnişoară…

— Atunci, nu veţi reveni aici, decât după trei zile.

— Este foarte mult timp!

Blanche zâmbi fermecător privindu-l pe tânăr.

— Răbdarea, spuse ea, este virtutea adevăraţilor cavaleri.

În acel moment, barca ajunse pe malul opus al lacului.

— Peste trei zile, repetă Blanche în şoaptă. La revedere, domnule…

Raymond îşi depăşi starea de fericire, sări din barcă după ce o salută pe doamna de Bertaut şi îi strânse mâna domnului de Sauničres.

Un slujitor al castelului era la câţiva paşi, ţinând de hăţuri calul lui Raymond. Tânărul sări în şa şi porni la galop.

Barca rămase pentru un timp nemişcată. Blanche asculta tremurând galopul calului, al cărui zgomot se răspândea în spaţiu…

Apoi, domnul de Sauničres începu să vâslească, şlepul vină şi începu să alunece înapoi spre castelul Orgerelle.

În dimineaţa următoare, Blanche de Guérigny şi doamna de Bertaut coborâră în parc.

Blanche era puţin palidă; ea nu dormise bine. Doamna de Bertaut o privi zâmbind spunându-şi: „Biata copilă, arde de nerăbdare să-mi facă nişte confidenţe.”

Şi, într-adevăr, Blanche se trezise foarte devreme de dimineaţă, ea îi propusese doamnei sale de companie această plimbare liberă în parc pentru a discuta despre Raymond.

Şi, desigur, ora confidenţelor se apropia, atunci când o a treia persoană se ivi la capătul aleii. Era un bărbat îmbrăcat în haină preoţească ce înainta încet spre cele două femei tinere şi le salută cu respect.

Capitolul XXVIII.

Acolo, în Morvan, nu departe de Chastellux şi foarte aproape de palatul Orgerelle, se afla o mănăstire renumită, care purta numele de Pierre-qui-vire. Aceasta era o comunitate de călugări-cerşetori. Ori, personajul care înainta pentru a se întâlni cu domnişoara de Guérigny pe marea alee a parcului, împrumutase îmbrăcămintea pe care

o purta. El veni direct spre cele două tinere femei şi se înclină cu respect, zicând:

— Care dintre dumneavoastră, doamnelor, se numeşte marchiza de Guérigny?

— Părinte, spuse Blanche, eu sunt domnişoara de Guérigny şi dânsa este doamna de Bertaut. Dacă doriţi să o vedeţi pe mama mea…

— Sunteţi domnişoara de Guérigny? Spuse călugărul, care manifestă un sentiment vădit de bucurie.

— Da, părinte.

— Oh! Atunci, spuse călugărul, nu mai este nevoie să o văd pe doamna marchiză.

— Mai ales, spuse Blanche zâmbind, că intră în atribuţiunile mele departamentul faptelor bune.

Şi Blanche apucă trăistuţa sa printre toartele căreia străluceau câteva monede de aur.

Dar călugărul o opri cu un gest hotărât.

— Vă înşelaţi, domnişoară, spuse el, nu am venit la dumneavoastră pentru a cere o donaţie pentru mănăstirea mea.

— Ah! Spuse Blanche cu surprindere.

— Am fost însărcinat cu o misiune foarte importantă, continuă călugărul, care luă un aer serios.

— Vă ascult, părinte, spuse tânăra.

Dar călugărul părea că ezită.

— Este un secret pe care aş vrea să vi-l încredinţez.

— Vreţi să plec? Întrebă doamna de Bertaut.

— Nu pot, continuă călugărul, să vorbesc cu altă persoană în afară de domnişoara sau de mama sa.

— Ei bine! Răspunse tânăra văduvă, te las cu acest părinte, Blanche. Mă vei găsi în camera mea.

— Fie, spuse Blanche, care îl privi pe călugăr cu un sentiment de curiozitate şi nelinişte.

Era un bărbat cu părul cărunt, înalt, cu o faţă lungă, austeră şi mai degrabă militărească decât monahală.

Blanche nu voia s-o mai lungească mult cu el. Ea se aşeză pe o bancă aflată cam la o sută de metri de castel, cu scopul de a fi văzută din castel.

Apoi, ea spuse călugărului:

— Acum, părinte, puteţi vorbi, vă ascult…

Între timp, doamna de Bertaut, nu mai puţin intrigată, se întoarse în camera ei. Nu era nici măcar ora opt dimineaţa. Doamna de Sauničres şi marchiza de Guérigny erau încă în pat. Nu-l văzuse pe Raoul. Fără îndoială, el era la vânătoare. Doamna de Bertaut se închise în camera sa, dar se aşeză aproape de fereastră, trase la o parte draperia doar pe jumătate şi privi în parc. Călugărul stătea în picioare în faţa domnişoarei de Guérigny, care părea să-l asculte cu mare atenţie.

„Ce ar putea să-i spună?” gândi doamna de Bertaut, care o văzu la un moment dat pe Blanche cum se ridică pe jumătate lăsând să-i scape un gest de surpriză.

Dar atenţia doamnei de Bertaut fu dintr-o dată deturnată de la acea privelişte de două bătăi uşoare la uşa ei.

— Intră! Spuse ea.

Uţa se deschise şi Raoul de Sauničres intră în camera văduvei. Raoul era puţin palid şi părea pradă unei emoţii puternice.

— Cum! Domnule baron, spuse văduva, nu sunteţi la vânătoare?

— Nu, doamnă.

— Dar, e uimitor!

— Poate…

— Şi, spuse văduva pe un ton jucăuş, cărui motiv îi datorez onoarea vizitei dumneavoastră?

— Motivului care m-a împiedicat să merg la vânătoare în această dimineaţă, doamnă.

— Într-adevăr! Puteţi să-mi spuneţi care este acest motiv, fără îndoială?

— Desigur. Vreau să discut câteva momente cu dumneavoastră.

— Ah! Spuse doamna de Bertaut zâmbind, cred că ghicesc care va fi subiectul nostru de conversaţie, domnule. Vreţi să-mi vorbiţi despre verişoara dumneavoastră şi de frumosul său iubit…

— La început, da.

— Ştiţi, continuă văduva, că jucăm, dumneavoastră şi cu mine, un rol care ar putea să le supere destul de serios pe marchiza de Guérigny şi pe doamna baroană, mama dumneavoastră?

— De ce? Spuse Raoul.

— Pentru că aceste doamne sunt departe de a intui adevărul.

— Aceasta se va întâmpla, spuse Raoul, într-o zi.

— Oare va fi o dezamăgire completă?

— Pentru doamna de Guérigny, este posibil.

— Cum! Credeţi că mama dumneavoastră?

— Mama mea va fi de acord cu tot ceea ce voi face, fiţi sigură… şi femeia pe care o voi iubi, va fi o noră pe placul ei.

— Dar, spuse doamna de Bertaut, care simţi o vagă nelinişte, mi se pare că nu aţi găsit încă această noră…

— Cine ştie? Spuse tânărul cu emoţie.

Şi se aşeză lângă văduvă, deoarece până atunci el rămase în picioare, cu pălăria în mână.

— Sunt ca şi verişoara mea, continuă el, am propriile idei despre căsătorie.

— Adevărat? Spuse doamna de Bertaut.

— Sunt bogat. Nu vreau să mă căsătoresc decât cu femeia care, de la prima vedere, va face ca inima să-mi bată.

— Dar, domnule, spuse doamna de Bertaut, acest lucru se găseşte doar în romane.

— Credeţi?

— Oh, sunt sigură…

— Totuşi, priviţi la verişoara mea…

— Pentru Blanche, este o mică nebunie…

Domnul de Sauničres dădu din cap, apoi, cu un zâmbet melancolic, continuă:

— Cunosc o văduvă săracă, la fel de virtuoasă pe cât de frumoasă, la fel de bună pe cât este de inteligentă…

Doamna de Bertaut tresări.

— Şi, după cum mi-a bătut inima, continuă Raoul cu emoţie, din ziua în care am văzut-o pentru prima dată…

Doamna de Bertaut tresări din nou.

— Am început să-mi făuresc un vis, continuă Raoul cu emoţie, un vis de fericire şi de viitor. Am visat că mă voi pune la genunchii ei şi-i voi spune: „Îmi permiteţi să-mi pun viaţa la picioarele dumneavoastră? Să vă dau numele meu şi să împărţiţi cu mine de aici înainte, această avere pe care nu aş vrea să o stăpânesc singur?”

Şi, după ce spuse acele cuvinte, Raoul alunecă de pe locul său, îndoi un genunchi, luă mâna văduvei în mâinile sale, o duse la buze şi şopti:

— Dar, nu v-aţi dat seama, doamnă, că vă iubesc?

Doamna de Bertaut scoase un ţipăt şi îşi ascunse faţa îmbujorată cu ambele mâini.

Capitolul XXIX.

Cine era, de fapt, acest călugăr de la Pierre-qui-vire şi ce avea să-i spună atât de important domnişoarei de Guérigny?

Pentru a afla, trebuie să mergem în satul Cerizay şi să dăm timpul înapoi cu câteva ore.

Stăpânul singurului han din sat, tocmai se trezise. Era ora patru dimineaţa; nu se făcuse încă ziuă. Hangiul era un ţăran harnic; el se ocupa mai mult de podgoriile sale şi de lanurile de grâu de pe câmpiile sale decât de oamenii care locuiau în hanul său.

Maiorul şi micul baron se dădură drept nişte negustori de lemn. Plătiră bine şi îi cerură hangiului să le aducă

băutură; cum ei nu mai aveau nevoie de altceva, hangiul nu se mai ocupă de ei.

Dar, după ce se trezi, el aprinse focul, apoi plecă să dea de mâncare cailor, în timp ce maiorul şi micul baron se ridicară din paturile lor şi veniră să se încălzească.

— Ştii, spuse maiorul, că nu am avansat faţă de prima zi?

— Pe naiba!

— Acest imbecil de Baptiste şi-a folosit toată inteligenţa să arunce în aer podul de peste râpă, dar, în zadar. Nu a fost Raymond cel care a venit primul, în galop…

— Şi, imediat după aceea, spuse micul baron, călăreţul a fugit de teamă. Calul s-a cabrat, s-a întors brusc şi a pornit în goană pe drumul pe care venise. Domnul Olivier nu avea de făcut decât să meargă pe celălalt drum pentru a reveni la Bois-Lambert. Apoi, Baptiste nu a putut găsi un nou mod de a scăpa de Raymond…

— Totul este pierdut, spuse cu răceală maiorul, cel puţin voi încerca s-o văd pe domnişoara de Guérigny, astăzi.

— De ce?

— Am o idee, spuse maiorul lovindu-şi fruntea. Oh! Spuse el, aş da orice pentru o deghizare convenabilă…

În timp ce maiorul vorbea despre deghizare, se auzi pe stradă pasul unui catâr şi, în spatele catârului, se auzi o voce nazală care spunea:

— Nu uitaţi să faceţi donaţii pentru mănăstirea Pierre-qui-vire.

Maiorul merse şi se postă pe pragul uşii şi, cum zorii zilei începură să se ivească, el observă un călugăr-cerşetor de la mănăstire.

— Aţi început turul dumneavoastră dis-de-dimineaţă, părinte, îi spuse maiorul salutându-l, în timp ce catârul care, fără îndoială, era obişnuit cu acel drum, se oprise în faţa hanului.

Călugărul îi răspunse la salut.

— Vă înşelaţi, domnule, spuse el, eu nu încep turul meu, ci, dimpotrivă, l-am terminat.

— Cum! Faceţi colectă noaptea?

— Nu chiar, dar vin de la Auxerre, am călătorit toată noaptea pe jos, în spatele catârului meu. Suntem obosiţi şi unul şi celălalt.

— Iată pentru mănăstirea dumneavoastră, spuse maiorul oferindu-i o sută de franci.

Călugărul îi puse în punga sa şi răspunse:

— Dumnezeu să vă binecuvânteze!

— Intraţi, părinte! Spuse maiorul, să vă încălziţi puţin la foc şi să beţi o înghiţitură.

— Nu refuz, spuse călugărul.

El legă catârul său de un inel de fier prins în perete, apoi intră în bucătărie şi se aşează lângă colţul căminului, nu fără să se uite cu o anumită curiozitate la maior şi la însoţitorul său.

— Sunteţi drumeţi, domnilor? Spuse el.

— Am venit să cumpărăm lemn şi cărbune, spuse maiorul.

Călugărul îl salută din nou.

— Mănăstirea dumneavoastră este departe? Spuse maiorul.

— La trei leghe de aici, pe un drum foarte prost.

— Săracul animal! Spuse maiorul, aruncând prin uşa întredeschisă o privire spre catâr, puţin ovăz i-ar face mult bine…

— E adevărat, spuse călugărul.

— Şi dumneavoastră, părinte, dacă veţi dormi o oră sau două după ce veţi bea o înghiţitură şi veţi mânca ceva?

— Ah! Doamne! spuse călugărul.

— Noi vom plăti, adăugă maiorul.

Şi, cum hangiul revenise:

— Hei! Burghezule, continuă el, serveşte-ne cu o bucată de slănină, un vin bun şi un strop de rachiu. Între timp, să duci catârul în grajd.

Hangiul, care abia dădea din când în când câte o coajă de pâine pentru mănăstire, înţelese că negustorii plăteau şi,

prin urmare, nu avu nici o obiecţie să facă ce-i spuse maiorul. El duse catârul în grajd, aşează masa, încălzi o supă făcută cu carne de porc gătită în ajun, şi ieşi să aducă vinul său cel mai bun.

În timpul acestor pregătiri, maiorul îşi spuse: „Iată un tip care e de talia mea. Sutana sa mi se potriveşte ca o mănuşă! Dar va fi dificil să o am; în orice alte circumstanţe… dar eu sunt un om prevăzător şi nu călătoresc niciodată fără mica mea farmacie.”

Ceea ce maiorul numea astfel, era o casetă pătrată în care erau diferite flacoane şi, printre altele, era unul care conţinea laudanum31.

Maiorul se întoarse în camera lui pentru un minut, luă flaconul şi se întoarse la locul său de lângă călugăr. Focul pâlpâia, masa era pusă. Sărmanul călugăr, care era în trecere, se reîncălzea puţin câte puţin; îi era foame şi mâncă cu multă poftă, îi era sete şi bău câteva înghiţituri.

Hangiul plecă la arat, lăsându-i pe pretinşii negustori de lemn stăpâni în casă.

— Acum, spuse maiorul călugărului după ce termină să mănânce, întindeţi-vă pe patul meu, părinte, şi dormiţi câteva ore.

Călugărul se ridică spunând:

— Ce ciudat! Spuse el, acest vin pe care l-am băut m-a cam ameţit… aşa e când nu eşti obişnuit.

Imediat el se aruncă îmbrăcat pe patul maiorului şi, după câteva minute, el căzu într-un somn profund.

— Haide! Repede, spuse maiorul micului baron, să ne grăbim.

— Cum?

— Să-l dezbrăcăm pe acest diavol sărman.

— De ce?

— Vei afla mai târziu.

— Dar, dacă se trezeşte?

— Oh! Nu-i nici un pericol. Atunci când şi-a întors capul, i-am turnat trei picături de laudanum în băutură. Nici tunul

unei citadele nu-l va trezi…

Maiorul îl dezbrăcă pe călugăr de sutana lui, apoi se îmbrăcă cu ea.

— Dar, ce faceţi? Strigă micul baron.

— Mă deghizez în călugăr.

— Cu ce scop?

— Voi face o vizită.

— Cui?

— Domnişoarei de Guérigny.

După ce maiorul se deghiză astfel, fără să dea mai multe explicaţii, ieşi prin grădina hanului pentru a nu trece prin sat, şi se îndreptă spre pădure urmând drumul spre Orgerelle. După puţin timp, ajunse în parcul castelului, unde l-am văzut abordând-o pe Blanche de Guérigny.

Maiorul, căruia Blanche nu-i pusese nici un moment la îndoială apartenenţa sa religioasă, era, după cum spusese deja, însărcinat pentru a apela la loialitatea tinerei fete pentru a repara o nedreptate. Şi, îi povesti succesiv domnişoarei de Guérigny istoria Jeannei-oarba şi aceea a lui Raymond; doar că, în povestirea sa, el omisese numele acestuia din urmă, pretinzând că nu-l cunoaşte. Îi spuse că Jeanne locuia cu fiul ei, la Paris, într-o mizerie cumplită.

Şi, când maiorul termină, Blanche exclamă:

— Dar, fiul Jeannei-oarba este fiul unchiului meu, ducele de C…?

— Da, domnişoară.

— Înseamnă că averea de care mă bucur… este a lui!

— Nu chiar, spuse maiorul cu ipocrizie. Unchiul dumneavoastră nu s-a căsătorit cu Jeanne-oarba.

— Oh! Cui îi pasă! Spuse ea. Este fiul lui… şi îi voi reda această avere! Aşteptaţi-mă acolo, părinte, aşteptaţi-mă o clipă… trebuie să se facă dreptate!

Şi, Blanche de Guérigny, foarte bulversată, plecă în grabă spre camera mamei ei, murmurând:

— În această seară chiar, voi pleca la Paris!

Capitolul XXX.

A doua zi, după seara în care luară cina la castelul Orgerelle, Olivier de Kermarieuc şi prietenul său Raymond, vorbeau foarte liniştiţi. Raymond, beat de fericire, îi povestea prietenului său despre scurta întâlnire pe care o avusese cu Blanche de Guérigny.

— Ah! Prietene, spuse el, cât de mult am întinerit de ieri! cât sunt de fericit! Şi acel trecut hidos, care m-a făcut să mă îndoiesc pentru un moment de prietenie şi de dragoste, se află acum departe de mine!

— Hei! Desigur! Prietene, răspunse Olivier, nu ştii că viaţa este un lanţ făurit dintr-o zală a fatalităţii şi una a fericirii? Tu ai început cu una şi-i adevărat că ai ajuns la cealaltă.

Însă Raymond clătină din cap cu îndoială:

— Ei! Cine ştie? Spuse el, dacă nu cumva există o a treia zală a acestui lanţ despre care-mi vorbeşti?

— Oare?

— Ştii bine că sentimentul opus fericirii este frica.

— Aşa o fi. Deja am început să tremur şi voi tremura atât cât doreşti, spuse Olivier râzând, dar am motive să cred că tu eşti norocos…

— Chiar aşa? Spuse Raymond surprins.

— Haide! Mai ai mintea întreagă încât să fii în stare să mă asculţi fără să mă întrerupi la fiecare minut şoptind numele domnişoarei Blanche?

— Da… vorbeşte…

— Ei bine! Ai scăpat ieri dintr-o nenorocire.

— Eu?

— Tu, dragă prietene.

— Cum aşa?

— Baronul, aranjându-ţi o întâlnire tęte-ŕ-tęte în barcă cu domnişoara de Guérigny, te-a protejat fără să vrea de o moarte aproape sigură.

Raymond se uită la prietenul său cu o uimire profundă.

— Ştii că am plecat călare în această dimineaţă?

— Fără îndoială şi mi s-a părut oarecum ciudat că nu mi-ai cerut să te însoţesc.

— Am avut motivele mele.

— Ah!

— În primul rând, tu dormeai. Somnul unui îndrăgostit este sacru ca somnul unui rege. Dragostea este un regat ferit de revolte. Apoi, am vrut să iau seama la aventura mea de ieri seară…

— Ce aventură?

— Ah! Vei vedea… Îţi aminteşti că am plecat de la Orgerelle pe drumul spre ruine?

— Da. Ei bine!

— Îţi aduci aminte de un pod pe care am trecut când ne-am dus la castel?

— Da, cu siguranţă.

— Ei bine! Noaptea era întunecoasă, calul galopa; nu mai aveam decât doi paşi până la pod, când cerul se lumină dintr-o dată. Calul meu s-a cabrat, nu din cauza sperieturii aşa cum ai putea crede, ci pentru că nu voia să sară în prăpastie.

— Cum adică, prăpastie?

— Ei! Da… În timp ce noi am luat cina în linişte la castelul de Orgerelle, podul s-a prăbuşit în prăpastie.

— Dar acest lucru este imposibil, strigă Raymond.

— Este imposibil, dar adevărat. Evenimentele care par adevărate sunt, în general, false.

— Dar un pod nu se prăbuşeşte aşa, din senin…

— Ascultă şi vei afla cum au stat lucrurile! Calul meu s-a întors brusc şi, graţie acestei manevre, suntem în viaţă şi în siguranţă, el şi cu mine. Aşa că m-am dus înapoi până la locul în care drumul ce duce la Orgerelle se încrucişează cu drumul spre casă şi, astfel, m-am întors la Bois-Lambert.

— Eu am fost foarte surprins, observă Raymond, să te văd că mi te alături la întoarcere!

— Da! Şi ţi-am răspuns că am fumat un trabuc printre ruine… nu am vrut să-ţi tulbur fericirea.

— În această dimineaţă, te-ai dus să vezi podul prăbuşit?

— Da. Îţi jur că dacă aş fi căzut în hău, n-aş fi scăpat cu viaţă.

— Bine! Spuse Raymond tremurând cu gândul la pericolul prin care trecuse prietenul său; dar, din moment ce calul tău s-a cabrat, al meu s-ar fi comportat la fel, aşa că nu văd de unde tragi concluzia că sunt atât de norocos…

— Calului tău, Baptiste mi-a mărturisit în această dimineaţă, îi este frică de fulgere.

— Ah! E adevărat! El a devenit foarte furios ieri seară în pădure.

— Ei bine! Presupune că aceasta s-ar fi întâmplat lângă pod…

— E adevărat, spuse Raymond cu un surâs melancolic. Sunt un om fericit… cu condiţia să dureze cât mai mult.

Cei doi tineri mergeau pe jos discutând pe marginea drumului care, în acel loc, trecea prin pădure. Dintr-o dată auziră zgomotul unei trăsuri şi se întoarseră.

Ei văzură un brec32 tras de doi cai ce venea spre ei în plină viteză dinspre Orgerelle.

— Ei! Este domnul de Sauničres! Spuse Olivier care avea privirea mai ageră.

Era, într-adevăr, Raoul, care conducea el însuşi brecul, venind în trapul întins al celor doi cai arabi.

Rândaşul era alături de el, pe capră, cu braţele încrucişate.

— Hei! Dumnezeule! Baroane, strigă Olivier, în timp ce domnul de Sauničres îţi opri caii, sunteţi cel mai amabil dintre noi toţi.

— Am venit să vă văd, răspunse domnul de Sauničres. Uite, urcaţi aici, lângă mine, şi veţi vedea de ce sunt în stare trăpaşii mei.

Raymond urcă lângă domnul de Sauničres luând locul rândaţului care, la un semn al stăpânului său, coborî.

Olivier sări în brec, apoi baronul îndemnă caii, spunând:

— Este complet inutil de a-i însărcina pe alţii să transmită un secret, atunci când poţi să faci singur acest lucru.

— Înseamnă că vreţi să ne faceţi o confidenţă? Întrebă Olivier făcând cu ochiul.

— Da, spuse domnul de Sauničres, o confidenţă destul de ciudată.

Raymond tresări.

— Ştiţi şi dacă aţi uitat, eu vă voi reaminti, că buna mea verişoară Blanche de Guérigny este fata cea mai excentrică şi mai răsfăţată din toată Franţa.

Raymond şi Olivier îl priviră pe baron care-i spuse lui Raymond:

— Nu ne-aţi spus noaptea trecută: „Mă întorc peste trei zile”?

— Da.

— Ei bine! Am fost însărcinat să schimb această întâlnire.

Raymond avu o tresărire.

— Nu va mai fi Orgerelle locul de întâlnire.

— Cum? Spuse Olivier.

— Vă veţi întâlni la Paris, spuse baronul.

— La Paris!

— Da, verişoara mea a plecat în această dimineaţă cu mama ei şi cu doamna de Bertaut.

Raymond scoase un ţipăt. Olivier rămase uimit.

— Ea a plecat, spuse domnul de Sauničres, ţi nici mama mea, nici eu, nici doamna de Bertaut, nici marchiza nu ştiau motivul plecării.

— Dar este ciudat! Exclamă Raymond care deveni foarte palid.

Baronul îi luă mâna zâmbind.

— Nu vă faceţi griji, spuse el, am fost însărcinat cu un mesaj pentru dumneavoastră. Atunci când urca în trăsură, ea mi-a spus la ureche: „Veţi merge la Bois-Lambert, chiar

astăzi, şi-i veţi spune lui că nu am uitat ce-am stabilit şi că noi ne vom întâlni din nou la Paris.”

— Dar nimic, spuse Olivier, nu prevestea ieri această bruscă plecare.

— Absolut nimic.

— Şi… în această dimineaţă…

— Oh! În această dimineaţă, am văzut intrând în parc un călugăr al mănăstirii din apropiere. Acest călugăr a solicitat o întrevedere cu verişoara mea şi, în urma acestei întrevederi, ea a decis să plece.

— Nu aţi alergat după călugăr?

— Credeţi-mă! Nu. Nici nu m-am gândit.

— Şi deci, aceste doamne au plecat?

— Aşa cum noi vom pleca mâine.

— Ah! Spuse Olivier, vă duceţi la Paris, baroane?

— Mă gândesc foarte serios la acest lucru.

Apoi baronul adăugă zâmbind:

— Şi eu am afaceri la Paris.

Raymond deveni melancolic.

— Ţi apoi, spuse domnul de Sauničres aplecându-se spre el, vă puteţi imagina că eu nu vă voi abandona…

Ei îşi întoarseră caii şi o luară pe drumul spre Bois-Lambert.

Servitorul şedea în faţa casei. Domnul de Sauničres se opri lângă poartă:

— Dacă doriţi să plecaţi mâine dimineaţă, spuse el, vă ofer un loc în trăsura mea până la Auxerre, de unde puteţi să luaţi expresul de două şi jumătate după-amiază.

— De acord, răspunse Olivier.

A doua zi, într-adevăr, domnul de Sauničres, Raymond ţi Olivier părăsiră Morvanul şi o luară pe drumul spre Paris.

Capitolul XXXI.

Trei zile mai târziu, Olivier şi Raymond fumau câte un trabuc plimbându-se pe asfaltul bulevardului Italian. Era ora cinci şi jumătate după-amiază, ora absintului[33], aşa cum spuneau epicurienii[34] moderni.

— Să nu uităm, spuse Olivier, că baronul ne-a dat întâlnire la cafeneaua Tortoni.

— Uite-l, spuse Raymond.

Domnul de Sauničres coborî, într-adevăr, dintr-o trăsură, şi veni spre ei cu mâinile deschide. Toţi trei se aşezară la o mică masă din faţa cafenelei.

— Dragul meu prieten, spuse baronul adresându-i-se lui Raymond, vă aduc o veste bună. Ascultaţi! Sper să fiţi rezonabil… am văzut că sunteţi de o laşitate extremă în prezenţa fericirii. Nu păliţi… nu tremuraţi…

— Dragă baroane, spuse Olivier, Raymond are o inimă de pui de găină, aşa că trebuie să fie tratat în consecinţă, nu-l faceţi să moară de bucurie şi de incertitudine.

— Ei bine! Spuse domnul de Sauničres, iată: verişoara mea vă aşteaptă mâine pe amândoi.

— Cum! Şi pe mine? Spuse Olivier.

— Cu condiţia să jucaţi un whist cu marchiza şi cu mine.

— Am înţeles.

— Mâine, dacă doriţi, vom cina împreună la Maison d'Or şi vă voi conduce pe strada Babylone la ora nouă.

— Este perfect, spuse Olivier.

Şi, privindu-l pe Raymond.

— Vezi bine că niciodată nu ar trebui să disperi.

Raymond zâmbi şi inima începu să-i bată tare.

— Apropo, spuse Olivier, aţi ajuns să cunoaşteţi motivul pentru această plecare precipitată?

— Este în continuare o enigmă pentru mine. Totuşi, ştiu că verişoara mea a făcut mai multe curse de la sosirea ei şi că, printre altele, ea l-a văzut pe notarul său de două ori. Dar sper că, până la urmă, vom afla. În plus, ea mi-a spus în această dimineaţă, la micul dejun: „Vere, veniţi să luaţi cina în seara asta. Trebuie să vă fac o importantă confidenţă.”

— Ah! Spuse Olivier.

— Şi, cum este ora şase, domnilor şi dragi prieteni, adăugă baronul, permiteţi-mi să urc în trăsura mea şi să mă îndrept spre strada Babylone.

Cei trei tineri discutau şi nu observară un tânăr de douăzeci şi şapte sau douăzeci şi opt de ani, blond, de înălţime medie, care asculta conversaţia lor.

— Mergem să cinăm? Spuse Olivier.

— Fie! Răspunse Raymond, care avea obiceiul de a fi de acord cu tot ceea ce dorea prietenul său.

Olivier îl luă de braţ şi îl conduse la Maison d'Or. Ei intrară în salonul galben şi se aşezară la singura masă rămasă liberă. Abia se instalară că tânărul bărbat blond de la cafeneaua Tortoni intră la rândul lui.

— Domnule, spuse băiatul care servea, dacă doriţi să mai aşteptaţi două minute, veţi avea o masă. Sunt acolo nişte domni care mi-au cerut nota de plată.

Bărbatul blond se rezemă în linişte de cămin, luă o atitudine destul de insolentă şi începu să se uite la Olivier şi la Raymond, care, de altfel, nu-i dădură nici o atenţie.

— Pun pariu, spuse Olivier, că este prima dată când vii la Maison d'Or după despărţirea de Maxime şi Antonia.

— E adevărat.

— N-ai avut câteva bătăi de inimă când ai intrat?

— Niciuna.

— Deci, nu regreţi?

— Pe cine? Pe Antonia?

Şi Raymond zâmbi cu dispreţ.

— Oh! Spuse Olivier râzând, ţi-am pus această întrebare numai de formă.

— Sper că da. Ah! Prietene spuse Raymond, ce creatură oribilă este Antonia asta!

— Băiete! Spuse cu voce tare tânărul blond rezemat de cămin.

Această interpelare atrase atenţia lui Raymond şi Olivier, care se uitară puţin surprinşi.

Băiatul veni aproape. Tânărul blond, cu o supremă insolenţă, continuă să se adreseze băiatului, dar arătând de la început cu degetul:

— Întreabă-l pe acel domn, spuse el, despre care Antonia vorbeşte.

Raymond păli de furie şi se ridică pe jumătate, în timp ce Olivier rămase stupefiat.

— Băiete, răspunse Raymond, spune-i domnului că nu am avut onoarea de a-l cunoaşte… şi că nu-i datorez nici o explicaţie.

— Ah! Ah! Spuse tânărul blond…

Şi el dădu să-şi scoată una din mănuşile sale.

Dar Olivier sări peste masă, îi prinse braţul cu forţa sa de breton şi spuse:

— Nu mişcaţi sau vă voi sugruma! Dacă vă veţi scoate mănuşa, veţi fi mort!

— Lasă-l, Olivier, spuse Raymond, pe mine m-a insultat acest domn, eu sunt cel vizat.

Şi Raymond înaintă, la rândul său:

— Domnule, îi spuse el tânărului blond, după înfăţişarea dumneavoastră se poate presupune că aveţi o anumită educaţie. Între oameni bine educaţi nu se aruncă mănuşa în faţă. Consideraţi că v-am acceptat provocarea.

— Foarte bine, spuse tânărul.

— La ce oră? Întrebă Olivier.

— Mâine, la ora şapte.

— Unde?

— În pădurea din spatele Armenonville.

— E bine, voi fi acolo.

Şi tânărul blond aruncă pe masă cartea sa de vizită şi ieşi salutând.

Raymond luă cartea de vizită şi lăsă să-i scape un strigăt de surpriză.

— Uite! Spuse el, un omonim35!

— Incredibil, dar adevărat! Spuse Olivier.

Cartea de vizită purta numai acest nume:

DOMNUL RAYMOND

— Ce ciudat! murmură Raymond zâmbind.

Între timp, tânărul blond ieşi de la Maison d'Or şi, într-un ritm rapid, merse în josul străzii Taitbout. Când traversă strada Provence, el văzu un om venind spre el pe acelaşi trotuar. Era maiorul Samuel. Micul baron – pentru că aţi ghicit că era el – se apropie de el, zicând:

— Mă voi duela mâine.

— Cu cine?

— Cu el, pe legea mea!

Maiorul îşi înăbuşi o înjurătură.

— Eşti prost? Spuse el. Ţi-am spus încă de dimineaţă că voi găsi pe cineva care să ne facă acest serviciu.

— Da, dar situaţia era destul de presantă.

— Ce vrei să spui?

— Am fost la cafeneaua Tortoni şi am stat în spatele lor…

— Care, lor?

— El, prietenul său – acel breton blestemat şi baronul.

— Ah! Ei s-au întâlnit cu baronul.

— Da.

— Ei bine?

— Ei bine, baronul le-a adus o invitaţie pentru ziua de mâine.

— Acasă la marchiză?

— Da.

— Drace!

— Aţi înţeles acum, maiorule, de ce nu am ezitat. Dacă Raymond şi Blanche se vor întâlni, totul este pierdut.

— Este corect. Ai făcut bine.

— Îl voi omorî mâine dimineaţă.

— Sau te va ucide…

— Haida-de! Spuse micul baron cu hotărâre, ştiţi că sunt unul dintre cei mai buni trăgători, maiorule.

— Şi apoi, adăugă maiorul, îţi voi indica un loc unde, în seara asta, ţi se va da o lecţie de tragere cu pistolul.

— Unde?

— În strada Rochechouart.

— Este vreun concurs de tir acolo, maiorule?

— Nu. Dar portarul de la nr. 41, un fost comandant de regiment, cunoaşte un mod groaznic de a ţinti…

— Şi îl va arăta primului venit?

— Da, pentru douăzeci şi cinci de ludovici.

— Oh! Spuse micul baron râzând, domnişoara de Guérigny ne va restitui o moştenire, aşa că ne putem permite unele nebunii.

Apoi îl luă de braţ pe maior.

— Haideţi să mergem să cinăm undeva unde să putem vorbi, spuse el. După aceea, voi studia lovitura care mă va ajuta să-l omor pe rivalul meu…

Şi amândoi ajunseră pe strada Saint-Lazare, la un mic restaurant care se afla în pasajul Hâvre. Aici, ei se închiseră într-o cameră şi continuară să vorbească.

Capitolul XXXII.

Să ne reîntoarcem în timp pentru a explica acele cuvinte spuse de micul baron: „Domnişoara de Guérigny ne va restitui o moştenire…”.

După ce primise vizita acelui aşa-zis călugăr de la Pierre-qui-vire, domnişoara de Guérigny, foarte emoţionată, foarte impresionată de ceea ce auzise, se îndreptă spre camera mamei ei care era încă în pat.

— Mamă, spuse ea, trebuie să plecăm astăzi la Paris.

— Să plecăm? Murmură marchiza cu uimire, dar de ce, copila mea?

— Pentru că trebuie să repar cât mai repede o nedreptate a hazardului.

— Dar ce vrei să spui, copilă dragă? Întrebă doamna de Guérigny care ajunsese în culmea uimirii.

— Ascultă, mamă, acum nu avem timp pentru detalii minuţioase. Răspunde-mi numai.

— Vorbeşte…

— Eşti sora ducelui de B…, prin urmare, unchiul meu!

— Dar, fără îndoială. De ce?

— Unchiul meu a avut o moarte subită?

— Da, din cauza unei apoplexii fulgerătoare.

— El a lăsat un testament?

— Niciunul.

— Şi aşa am ajuns noi să-l moştenim?

— Da, copila mea.

— Spune-mi, mamă, nu ai auzit vorbindu-se despre o întâmplare mai deosebită a tinereţii sale?

Marchiza tresări.

— Este vorba despre un duel şi despre o răpire.

— Oh! Desigur, spuse cu tristeţe marchiza… şi sărmanul meu frate şi-a petrecut viaţa căutând-o pe domnişoara Jeanne de B…

— Ei bine! Mamă, încheie Blanche fără să dea mai multe explicaţii, cred că am descoperit urmele domnişoarei Jeanne de B…

— Ai aflat unde este?

— Da.

— Şi… ea trăieşte?

— Într-o mizerie profundă… cu fiul ei…

— Fiul ei!

— Da, spuse Blanche, un fiu al unchiului meu. Un fiu căruia i-a asigurat o pensie anuală de cincizeci de mii de franci până să moară, dar căruia nu a avut timp să-i asigure traiul după moartea sa.

Doamna de Guérigny rămase stupefiată în urma celor auzite.

— Deci, vezi, spuse Blanche, că trebuie să plecăm imediat la Paris.

— Dar, copila mea, căsătoria ta…

— Oh! Spuse ea cu un zâmbet, căsătoria mea poate să mai aştepte, mamă…

Şi domnişoara de Guérigny îşi făcu în grabă pregătirile pentru plecarea sa; trei ore mai târziu, o cursă poştală gonea spre Auxerre.

În aceeaşi seară, domnişoara de Guérigny sosea la Paris.

Falsul călugăr conta pe această promptitudine şi el avu grijă să-şi completeze informaţiile pe care i le furnizase

domnişoarei de Guérigny despre Jeanne-oarba şi despre fiul său. Era un om prudent, maiorul!

„Trebuie, îşi spuse el, ca micul baron să aibă timp să se întoarcă împreună cu mine la Paris şi, acolo, noi vom putea organiza în voie toată punerea în scenă la care m-am gândit.”

Astfel, fără ocolişuri, acesta îi spusese domnişoarei Blanche de Guérigny:

— O veţi găsi pe Jeanne-oarba la Neuilly, într-o casă mică, aflată în stânga podului. Dar, aceste informaţiile pe care vi le-am dat, domnişoară, mi-au fost trimise din Paris, unde se află sediul unei misiuni religioase de care aparţin; şi, vedeţi, aceste informaţii nu sunt complete pentru că nu mi s-a spus unde puteţi să vă întâlniţi cu aceste două persoane de a căror existenţă v-am anunţat. Dar iată ce se va întâmpla: a doua zi după sosirea noastră la Paris, veţi primi prin poştă o scrisoare din care veţi afla tot ceea ce nu v-am spus eu.

Domnişoara de Guérigny ajunse în Paris cu trenul, la miezul nopţii. Imediat ce sosi acasă, se duse la culcare cuprinsă de o nerăbdare copleşitoare.

Ea dormi puţin, aşteptând ziua următoare cu convingerea că la prima distribuire a scrisorilor, i se va aduce această scrisoare misterioasă care trebuia să-i indice în ce loc se va întâlni cu Jeanne-oarba.

Dar, dimineaţa trecu, apoi ziua…

Blanche nu văzu pe nimeni venind.

— Fără îndoială că nu s-a aflat de întoarcerea mea la Paris, îşi spuse ea.

Şi ea aşteptă în continuare.

În dimineaţa următoare, o scrisoare netimbrată, cu un sigiliu sub forma unei cruci, avea scrise cuvintele: Fraternitatea creştină!

Această scrisoare conţinea aceste rânduri, fără semnătură: „Domnişoara de B… a avut o viaţă atât de tristă, a avut atât de multe necazuri, încât trebuie să vă purtaţi cu

cea mai mare precauţie. O rugăm pe domnişoara de Guérigny să nu se prezinte acasă la domnişoara de B… decât miercuri seara, la ora opt… Această mică întârziere ne este necesară pentru a o pregăti pe domnişoara de B… pentru această întâlnire.

Domnişoara de B…, adică Jeanne-oarba, locuieşte pe strada Neuilly.

Domnişoara Blanche de Guérigny poate, în seara zilei de miercuri, să ia din staţia cu trăsuri din piaţa Belle Chasse, birja cu numărul 20.013 şi să-i spună birjarului: „La Neuilly!” Birjarul va şti ce să facă şi vă va conduce la destinaţie.”

Imaginaţia înflăcărată a domnişoarei Blanche de Guérigny nu se sperie de aceste indicaţii misterioase, care puteau foarte bine să ascundă o capcană.

Această scrisoare sosise în dimineaţa zilei de marţi.

Blanche aşteptă seara următoare cu nerăbdare şi, după cină, ea manifestă intenţia de a ieşi.

— Unde te duci? O întrebă mama ei.

— Mă duc să o salut pe mătuşa mea, Maurion.

Domnişoara de Maurion era o fată bătrână, mătuşă de modă bretonă, care locuia în strada Verneuil şi pe care Blanche o vizita foarte des mergând pe jos.

Doamna de Guérigny nu făcu nici o obiecţie şi Blanche ieşi, însoţită de cameristă.

Cum tinerei nu-i plăcea să mintă, ea trecu, într-adevăr, pe la casa domnişoarei de Maurion din strada Verneuil.

Bătrâna domnişoară lua cina afară. Blanche îi lăsă o carte şi îşi continuă drumul său spre piaţa Belle-Chasse.

Nu era decât o birjă în staţie. Aceasta avea numărul 20.013.

Blanche îi spuse servitoarei ei să se urce lângă ea şi îi spuse birjarului:

— La Neuilly!

Birjarul auzi imediat ordinele sale, deoarece plecă fără să emită vreo obiecţie.

O oră mai târziu, cu alte cuvinte, pe la ora opt şi jumătate, birja se opri în faţa unei porţi a unei case mici în care noi deja am intrat şi unde locuia Jeanne-oarba.

— Aşteaptă-mă, Mariette, spuse Blanche.

Ea sări din birjă şi sună.

Bătrâna servitoare veni să-i deschidă uşa şi domnişoara de Guérigny intră lăsându-şi servitoarea în birjă, în faţa porţii.

Capitolul XXXIII.

Blanche nu-i povestise mamei sale despre ce s-a întâmplat la această întrevedere a sa cu Jeanne-oarba şi acela pe care ea îl credea fiul ei.

Marchiza, cu toate acestea, era obişnuită să se supună voinţei fiicei sale căreia îi lăsase o independenţă aproape absolută.

Blanche se întoarse la ora zece seara.

Mama ei nu-şi imaginase că ea ieşise pentru a merge în altă parte decât de a merge la mătuşa ei care locuia pe strada Verneuil.

În dimineaţa următoare, domnişoara de Guérigny intră în camera mamei sale destul de devreme.

— Mamă, spuse ea, am venit să vorbesc cu tine despre ceva serios.

— Vorbeşte, copila mea.

— Ce avere avem?

— Aproape şase sute de mii de franci rentă.

— Care-i partea din această sumă ce reprezintă moştenirea de la unchiul meu?

— Aproape trei sute de mii de franci venit.

— Cât cheltuim noi în fiecare an?

— Dar, de ce îmi pui toate aceste întrebări, copilă dragă?

— Răspunde, totuşi.

— Noi nu cheltuim mai mult de jumătate din veniturile noastre.

— Deci, dacă ai pierde trei sute de mii de franci pe an…

— Dar, copilă…

— Asta nu te-ar deranja, nu?

— Nu te înţeleg, fiica mea.

— Este destul de simplu, spuse Blanche cu mult calm. Vreau să restitui fiului unchiului meu averea pe care am moştenit-o de la tatăl său.

— Dar acesta nu este un fiu legitim! Spuse marchiza.

— Şi copilul natural ar avea dreptul, strict vorbind, doar la o treime din succesiune.

— Ah! Mamă, nu este bine să vorbim astfel.

— De ce?

— Pentru că ştii că dacă unchiul meu ar fi regăsit-o pe domnişoara de B… el s-ar fi căsătorit cu ea.

— Este adevărat.

— Deci, în opinia noastră, Raymond.

— Astfel, se numeşte…

Şi Blanche şopti cu emoţie: „Ca şi el!”

Apoi, continuă:

— Deci, în opinia noastră, Raymond este fiul, adevăratul fiu al unchiului meu…

— Dar, în fine, spuse marchiza încercând să apere moştenirea copilului său, unchiul tău nu i-a lăsat un venit acestui fiu…

— Ce contează?

Marchiza suspină:

— Dragă copilă, spuse ea, tu eşti stăpână atât pe averea ta cât şi pe inima ta…

— Deci, pot face orice vreau.

— Da, cu toate acestea…

— Ah! O altă obiecţie?

— Ar fi bine, cred, să te consulţi cu… vărul tău.

— Raoul?

— Da.

Blanche tresări. Dar ea avu prezenţa de spirit de a se sustrage unui răspuns prea direct.

— În primul rând, spuse ea, vărul meu va gândi cu siguranţă la fel ca mine, mai ales că este foarte bogat… În

fine, nu sunt încă… soţia sa.

Marchiza suspină şi tăcu.

Blanche scrise un bilet domnului Defodon, notarul de pe strada Neuve des Petits Champs, rugându-l să meargă la hotel, cât mai curând posibil.

O oră mai târziu, domnul Defodon sosi.

— Domnule, îi spuse Blanche de Guérigny, am procură de la mama mea pentru a regla diverse afaceri care ne interesează.

Notarul se înclină în faţa ei.

— Doar că, spuse ea cu un surâs, permiteţi-mi să vă spun despre ce este vorba pentru că eu sunt foarte lipsită de experienţă. Cum aş putea transfera unei terţe persoane o parte din averea noastră?

Avocatul făcu ochii mari.

— Cum ar fi, continuă Blanche, suma de trei sute de mii de franci pe an.

Domnul Defodon tresări.

— Care este cel mai ieftin mod? Continuă Blanche cu mult calm.

Avocatul se gândi pentru un moment.

— Este soţul dumneavoastră? Spuse el. În acest caz, se poate prin contractul de căsătorie.

Blanche zâmbi.

— Nici vorbă, spuse ea. Eu nu sunt căsătorită.

— Atunci, nu înţeleg.

— Are puţină importantă!

— Ei bine! Domnişoară, dacă cele trei sute de mii de franci pe an sunt în titluri la purtător, acest transfer se poate face foarte repede.

— Ah! Foarte bine. Spuneţi-mi, atunci, din ce este alcătuită averea mea?

— Două treimi în valori imobile, o treime în titluri de valoare.

— Şi aceste imobile?

— O parte reprezintă câteva case în Paris.

— Bine. Puteţi să vindeţi pentru un milion aceste case, într-un timp foarte scurt?

— Oh! Cu siguranţă.

— Şi să-mi aduceţi, poimâine dimineaţă, în portofel, toate titlurile de valoare care sunt depuse în banca dumneavoastră?

— Dacă insistaţi…

— Da, vă rog să-mi faceţi această plăcere.

Domnul Defodon părăsi hotelul din strada Babylone spunând:

— Cred că domnişoara Blanche de Guérigny a înnebunit.

Înainte de a explica purtarea domnişoarei Blanche, trebuie să-i însoţim pe Olivier de Kermarieuc şi pe Raymond.

După plecarea tânărului blond care, ca şi el, se numea Raymond, cei doi tineri îşi continuară foarte liniştiţi cina.

— Eşti calm, îi spuse Olivier.

— Totul este atât de simplu, spuse Raymond.

Şi el vorbi despre altceva.

Cei doi tineri îşi petrecură seara împreună şi Olivier îl conduse pe Raymond acasă la el.

— Eşti priceput la pistoale? Îl întrebă el.

— Destul, spuse Raymond.

— Să vedem? Spuse Olivier conducându-l pe Raymond în fumoarul lui şi punându-i în mână un pistol.

Raymond îl încărcă cu trei gloanţe, unul câte unul, apoi se amuză încercând ca, dintr-o singură împuşcătură, să lovească două lumânări aflate la o margine a mesei.

— Acum sunt liniştit, spuse Olivier.

— Ah!

— Tu tragi ca Devisme36.

— Nu chiar! Răspunse Raymond cu modestie.

— Acest domn care te-a provocat este deja un om mort.

— Cred că da, spuse Raymond cu o linişte perfectă.

— Ai un al doilea martor?

— Nu.

— Voi merge la club să caut unul. Întinde-te şi dormi, restul mă priveşte.

Raymond se duse la culcare gândindu-se la Blanche şi dormi până la ora cinci şi jumătate dimineaţa, visând-o pe tânăra şi frumoasa fată.

Olivier veni să îl trezească.

— Îmbracă-te, spuse el, vreau ca noi să ajungem primii.

— Ai găsit pe cineva ieri la club?

— Da, un adolescent, domnul de Mareuil, care va fi bucuros să ia parte la duel.

— Unde este?

— Ne aşteaptă jos în trăsura lui.

— Ai pistoalele?

— Le am pe ale mele. Sunt bune. Dacă le vei trage la sorţi, nu va fi rău.

Raymond îşi făcu toaleta cu multă atenţie şi cochetărie ca şi cum ar fi mers la un bal. La şase şi un sfert, el coborî, dând braţul lui Olivier. Domnul de Mareuil avea un cupeu mare cu patru locuri. Şi-au pus pistoalele pe perna din spate, iar trăsura plecă la trap.

Douăzeci de minute mai târziu, Raymond şi martorii săi ajunseră primii la locul de întâlnire.

— Mă întreb, spuse Raymond, ce este oare adversarul meu.

— Un filfizon, în primul rând.

— Şi apoi…

— Probabil este noul iubit al dragei tale Antonia.

— Ce prost, şopti Raymond, să se lupte pentru o femeie care nu-l iubeşte!

— Pe cuvânt! Spuse Olivier întinzând mâna spre principala alee dinspre poarta Mailot, adversarul tău este mult mai serios decât m-aş fi aşteptat.

— Cum aşa?

— Uită-te!

Şi arătă spre o birjă care se opri la treizeci de paşi şi din care coborî tânărul blond însoţit de martorii săi. Martorii pe

care îi alesese erau doi ofiţeri.

De când devenise fiul Jeannei-oarba, micul baron locuia la Neuilly.

El se întoarse de la Paris la ora nouă seara, apoi trecu podul şi merse în Courbevoie şi intră în cafeneaua Militaire.

Acolo, el abordă doi ofiţeri şi le ceru acest serviciu pe care niciunul dintre cei doi ofiţeri nu-l refuzară, adică, să-i servească drept martori.

Olivier şi domnul de Mareuil făcură câţiva paşi înainte, ofiţerii la fel.

Se salutară fiecare în parte, apoi stabiliră condiţiile în care urma să se desfăşoare duelul.

— Domnule, îi spuse unul dintre ofiţeri lui Olivier, domnul Raymond, pe care noi îl asistăm, ne-a spus că motivele acestui duel sunt foarte serioase.

— Dacă asta vreţi să credeţi… spuse Olivier cu nonşalanţă.

— El intenţionează să lupte până la moarte!

— De ce nu, răspunse domnul de Kermarieuc cu acelaşi calm.

Armele au fost trase la sorţi. Sorţii au decis ca Raymond să se lupte cu pistoalele lui Olivier.

Aceşti domni intrară într-un desiş, împreună cu martorii, care numărară treizeci de paşi, încărcară pistoalele, le înmânară ambilor adversari şi, aşa cum cerea obiceiul, urma ca fiecare dintre ei să tragă câte trei focuri.

Raymond îl ţinti pe adversarul său.

Capitolul XXXIV.

În dimineaţa zilei în care micul baron îl provocă pe adevăratul Raymond la Maison d'Or, domnişoara Blanche de Guérigny ieşi din hotelul său de pe strada Babylone, pe la unsprezece dimineaţa, fără valet, şi îi zise vizitiul ei:

— Du-mă la Neuilly.

Douăzeci de minute mai târziu, trăsura sa se opri la uşa micuţei case locuite de Jeanne-oarba.

Tânăra o găsi pe această femeie pe care unchiul său o iubise atât de mult, singură în salon.

Micul baron, cel despre care credea că este fiul său, ieşise.

Blanche îşi petrecu braţele în jurul gâtului oarbei şi îi spuse:

— Iertaţi-mă că am aşteptat trei zile întregi, doamnă, înainte de a veni să vă văd. Dar, am vrut să discut serios cu dumneavoastră şi am fost nevoită, pentru acest lucru, să mă lămuresc asupra unor anumite certe detalii referitoare la unele afaceri pe care le-am ignorat complet.

Fata se aşează lângă oarbă şi continuă:

— Am venit să vă vorbesc despre fiul dumneavoastră.

Jeanne tresări şi strânse mâinile domnişoarei Blanche.

— Dacă unchiul meu ar fi trăit, dacă v-ar fi regăsit, continuă domnişoara de Guérigny, cu siguranţă el ar fi făcut totul ca fiul său să-i poarte numele.

Oarba oftă şi două lacrimi mari îi scăpară din ochii fără viaţă.

— Vreau, cel puţin, să îi redau averea…

— Ah! Spuse Jeanne-oarba, nici fiul meu şi nici eu, domnişoară…

Blanche o împiedică de a o refuza.

— Eu voi fi bogată în continuare, spuse ea.

Oarba o prinse pe fată de braţe.

— Dumnezeule! Murmură ea, de ce nu sunt în ochii lumii văduva unchiul dumneavoastră? De ce nu am dreptul să vă spun: „Fiţi fiica mea!”?

Blanche suspină:

— Oh! Ştiu, spuse ea, că fiul unchiului meu este demn de mâna mea. Ar fi chiar potrivită, în ochii celor două familii ale noastre, o căsătorie care ne-ar reuni; dar, vai! Doamnă, aţi iubit… aţi suferit… şi ştiţi, inima noastră nu ne aparţine…

— Sărmană copilă, şopti oarba, iubiţi?

— Da.

— Dar, nu este posibil să vă cedaţi o parte din avere astfel…

— Omul pe care-l iubesc are o inimă nobilă, spuse Blanche cu mândrie. Acesta va avea, ca şi mine, acelaşi sentiment de datorie în ceea ce-l priveşte pe fiul dumneavoastră.

Jeanne încercă să insiste în continuare.

Ea sperase, măcar pentru o clipă, să o poată convinge pe Blanche să renunţe la acest gest de mărinimie, dar şi de umilinţă: o mamă este atât de mândră de fiul său! Dar Blanche, cu un singur cuvânt, îi nărui toate iluziile.

Tânăra o convinsese pe oarbă să accepte pentru fiul său averea ducelui de B…

— Transmiteţi-i fiului dumneavoastră, îi spuse în timp ce pleca, că îl aştept mâine seară, la mama mea.

Blanche părăsi strada din Neuilly.

Atunci când trăsura ei traversa piaţa Etoile, un tânăr îmbrăcat modest cobora dintr-un omnibuz37.

Era micul baronul.

Domnişoara de Guérigny îl recunoscu, îi făcu un semn, îi ordonă vizitiului său să oprească şi-l rugă pe pretinsul fiu al Jeannei-oarba să urce lângă ea.

— Vere, spuse ea, am venit să o văd pe mama dumneavoastră şi am lămurit cu ea micile noastre afaceri.

Complicele maiorului ştia destul de bine meseria sa de seducător. El o învălui pe tânăra fată cu o privire plină de iubire.

Blanche tresări sub greutatea acestei priviri ghicindu-i semnificaţia.

„Haide! Îşi spuse ea, trebuie să-l opresc pe fiu aşa cum am oprit-o pe mamă şi să le înlătur speranţele lor comune.”

Şi, întinzând mâna spre tânăr:

— Dar, spuse ea, să vorbim despre motivul pentru care v-am rugat să urcaţi aici, lângă mine.

Baronul o privi cu un aer de cuceritor.

„Ea îmi va oferi mâna, gândea el; acest lucru mă va scuti de a i-o cere. Mereu mi-a plăcut lucrul făcut pe trei sferturi.”

Blanche continuă:

— Sunteţi fiul unchiului meu şi, probabil, în adâncul sufletului său, el s-a gândit la apropierea dintre dumneavoastră şi mine.

— Ah! Domnişoară… murmură micul baron cu o emoţie foarte bine jucată.

— Din păcate, continuă Blanche, când am aflat de existenţa dumneavoastră, inima mea era deja dăruită, mâna mea deja promisă…

Micul baron consideră că era convenabil să pălească puţin şi să manifeste o durere vie.

— Dar noi vom fi prieteni, încheie Blanche, ori prietenia are valoarea ei în această lume.

Micul baron afişă o stupoare plină de tristeţe, o disperare fără limite.

Blanche opri din nou trăsura sa.

— Acum, îi spuse ea, că v-am vorbit sincer, permiteţi-mi să vă redau libertatea. Vă veţi întoarce probabil la mama dumneavoastră?

— Da, domnişoară.

— Veniţi mâine în strada Babylone. Mama mea vă aşteaptă la cină. Mâine vom încheia micile noastre afaceri.

Micul baron coborî, încă palid şi bulversat, şi salută cu stângăcie.

— Bietul băiat! Murmură Blanche.

Apoi ea se gândi la Raymond, la acel Raymond pe care-l iubea…

— Oh! Nu, spuse ea, unchiul meu s-ar fi supărat pe mine dacă l-aş fi sacrificat pe acela care a făcut să-mi bată inima atât de tare.

Blanche se reîntoarse în hotelul din strada Babylone.

Mama ei ieşise. În schimb, domnul Defodon, notarul, sosise.

El avea sub braţ un portofel voluminos.

Blanche îl primi în salon.

— Uitaţi, domnişoară, spuse notarul, titlurile de proprietate şi titlurile de rentă pe care mi le-aţi cerut.

— Aţi vândut casele?

— Actele au fost întocmite ieri.

— Deci, acel portofel conţine…

— Trei milioane nouă sute de mii de franci.

Notarul etală diferitele titluri pe o masă şi tânăra le verifică, unul după altul. Apoi, ea semnă pentru primirea lor şi puse portofelul într-un mic sertar pe care-l încuie cu cheia.

Notarul plecă, apoi Blanche îşi spuse: „Am de gând să-i înmânez vărului meu averea sa. Mama mea, care încă mai crede că mă voi căsători cu vărul meu Raoul, pretinde să-şi dea şi el consimţământul; dar eu nu mă îndoiesc de faptul că Raoul va fi de acord cu ceea ce am hotărât…”

Şi, Blanche continuă să viseze la Raymond, murmurând în continuare: „Trebuie totuşi, să-i mărturisesc adevărul mamei mele. Vărul meu Raoul o iubeşte pe doamna de Bertaut, eu îl iubesc pe Raymond… Este un schimb care ne-ar face pe toţi fericiţi… De ce mama mea ar fi nefericită?”

Capitolul XXXV.

Domnul baron Raoul de Sauničres luă, dacă vă amintiţi, o trăsură pentru a merge să cineze cu verişoara lui, domnişoara Blanche de Guérigny, în timp ce Olivier de Kermarieuc şi Raymond intrau la Maison Dorée.

Când Raoul ajunse, tânăra era singură în salon. Ea îi luă ambele mâini şi le strânse cu afecţiune.

— Vărul meu drag, spuse ea, mi-am dorit de mult timp să vă reîntâlnesc.

— Şi eu, spuse râzând tânărul bărbat, aştept de mult timp acest moment, pentru că aţi fost foarte misterioasă cu mine, dragă verişoară.

— Adevărat?

— Cum? Aţi uitat plecarea dumneavoastră precipitată de la castelul Orgerelle?

— Aşa este! Ei bine! Voi încerca să repar greşelile mele.

— Haideţi! Vă ascult…

— Ah! Văd că treceţi foarte repede la subiect!

— Într-adevăr!

— Dar, în primul rând, veţi răspunde întrebărilor mele.

— Fie! Întrebaţi-mă.

— Mă voi baza pe bunul dumneavoastră simţ şi sunt sigură că veţi avea acelaşi punct de vedere ca şi mine.

— Despre ce este vorba?

— Nu-i aşa că aţi moştenit un unchi?

— Fără îndoială. Unchiul meu, cavalerul de Orgerelle, fără copii, a murit şi mi-a lăsat o sută unsprezece mii de franci rentă anuală.

— Dar, şi-a făcut un testament?

— Desigur, chiar dacă era inutil, pentru că eram singurul moştenitor natural al său.

— Bine! Să presupunem acum că unchiul dumneavoastră nu şi-ar fi făcut testamentul şi că l-aţi fi moştenit în conformitate cu legea.

— Fie! Să zicem.

— Să presupunem în continuare, spuse Blanche de Guérigny, că unchiul dumneavoastră a murit în urma unui accident vascular cerebral şi că intenţia sa nu era să vă lase moştenire averea sa. Dar, timpul care i-a lipsit, a făcut să-i moşteniţi toate bunurile şi, într-o zi, o circumstanţă neprevăzută v-a dezvăluit adevărul. Unchiul dumneavoastră nu dorea să vă lase averea. Ea era destinată, dimpotrivă, unei alte persoane. Aceasta era dorinţa lui, aşa îi dicta inima, dar un concurs de împrejurări misterioase l-au împiedicat să lase moştenirea cui dorea. Între timp, el a murit şi dumneavoastră l-aţi moştenit.

— Iată cam multe ipoteze, spuse Raoul, râzând.

— Poate, dar admiteţi-le. Ei bine! Dacă într-o zi, persoana căreia îi era destinată averea sa ar apărea în

drumul dumneavoastră, ce aţi face?

— I-aş înapoia averea unchiului meu.

Blanche întinse mâna spre vărul său.

— Sunteţi un adevărat gentilom, spuse ea, şi mă aşteptam la acest răspuns din partea dumneavoastră. Acum, ascultaţi-mă. Noi vom ieşi din acele presupuneri pentru a intra în realitate.

Astfel, domnişoara de Guérigny îi povesti vărului său această istorie pe care noi o cunoaştem, a Jeannei-oarba, a contelui Victor şi a marchizului Gontran.

Ea îi spuse cum, după ce aflase adevărul, ea părăsise în grabă Orgerelle pentru a reveni la Paris; cum o regăsise pe domnişoara de B… şi pe fiul său.

— Mi-aţi aprobat alegerea, spuse ea în concluzie. Nu am decât un lucru de făcut şi asta voi face mâine: Îi voi restitui averea!

Domnul de Sauničres se înclină.

Chiar în acel moment, marchiza de Guérigny intră.

— Uite, mamă, spuse Blanche, iată că vărul meu tocmai mi-a aprobat în întregime decizia.

Marchiza îl privi pe Raoul.

— Sunt pe deplin de acord cu punctul de vedere al verişoarei mele, spuse baronul.

— Atunci, murmură doamna de Guérigny subjugată de voinţa fiicei sale, să fie cum doriţi amândoi, copiii mei. Şi acum, haideţi să cinăm, adăugă ea.

Capitolul XXXVI.

Raoul de Sauničres nu se cază în casa verişoarei lui, în Paris, ci la hotelul Helder, de pe strada Helder, unde se cazau gentilomii cu renume, burghezi şi morvanezi.

El plecă de la hotelul din strada Babylone la ora zece şi se întoarse pe jos pe bulevard.

El spera să-i întâlnească pe Raymond şi Olivier, fie la cafeneaua Tortoni, fie la clubul lor.

Dar Olivier, să ne amintim, îl conduse pe Raymond la casa sa din strada Victoire, pentru a vedea cât de bine trage

cu pistolul.

Raoul nu-i întâlni, astfel reveni la hotelul său.

El găsi două scrisori în căsuţa poştală, una de la mama sa, alta, al cărei scris îi era necunoscut.

După ce citi noile veşti de la mama sa, deschise a doua scrisoare şi citi aceste câteva rânduri: „Dacă baronul Raoul de Sauničres este interesat de prietenii săi, domnul Olivier de Kermarieuc şi domnul Raymond, va aştepta vizita unui necunoscut, mâine, la ora şapte dimineaţa.”

Scrisoarea nu purta nici o semnătură.

Baronul se culcă foarte nedumerit, dormi puţin şi aşteptă venirea zilei cu multă nerăbdare.

Ce putea să-i comunice acel străin în legătură cu Olivier şi Raymond?

A doua zi, la ora şapte fix, în timp ce valetul de la hotel aprindea focul în camera baronului, se auzi o bătaie la uşă.

Raoul îl văzu intrând pe Baptiste, valetul de cameră al domnului Vulpin, vecinul său din Morvan.

Baptiste era îmbrăcat îngrijit şi avea un aer solemn, lucru care nu produse nici o impresie deosebită baronului.

Raoul nu îşi imagină vreo clipă că Baptiste ar putea fi acel necunoscut despre care se vorbea în biletul misterios pe care-l primise cu o zi înainte.

El crezu că domnul Vulpin, ştiindu-l la Paris, îl invita la masa de prânz.

— Bună ziua, Baptiste, spuse el, ce mai face stăpânul tău?

— Nu ştiu, domnule baron. Totuşi, ştiu că era încă bine când am plecat din serviciul său.

— Nu mai eşti în serviciul domnului de Vulpin?

— Nu, domnule.

— De când?

— De trei zile.

— Ah! Şi vrei să intri în serviciul meu?

— Nu, domnule baron.

Raoul rămase uimit. El îl concedie pe valetul hotelului.

— Eu sunt cel care mi-am permis să vă scriu, domnule baron, spuse Baptiste.

— Tu?

— Da, domnule baron.

Raoul îl privi pe valet cu uimire, dar Baptiste continuă calm:

— Îl rog pe domnul baron să nu vadă în persoana mea decât, spuse el, un deţinător al unei mare secret.

— Ce vrei să spui?

— Un secret care poate aduce fericirea sau nenorocirea d-lui Raymond, prietenul domnului Olivier şi iubitul domnişoarei de Guérigny.

Raoul tresări brusc. El nu se aşteptase ca Baptiste să fie atât de bine informat.

Baptiste continuă:

— Cineva este pe punctul de a-i fura domnului Raymond numele şi averea. Eu singur pot să împiedic acest lucru spunând ceea ce ştiu.

— Tu? Dar cum? Despre ce nume, despre ce avere vorbeşti?

Baptiste se uită la pendulă.

— Domnule baron, spuse el, este ora şapte şi zece minute; la opt şi jumătate voi lua trenul expres spre Calais şi în această seară, la miezul nopţii, voi fi la Londra. Vreau să vă spun că nu am timp pentru a intra în detalii minuţioase. Iată acum ce propunere vă fac.

Baptiste îşi descheie haina, trase din buzunar o scrisoare într-un plic gri care părea foarte voluminos şi, arătând-o baronului:

— Secretul se află aici. Veţi găsi documente suficiente pentru a aresta doi escroci care, vă repet, sunt pe punctul de a-l deposeda pe domnul Raymond de bunurile sale.

— Dar, în fine, spuse baronul întinzând mâna pentru a lua scrisoarea, cine sunt aceşti oameni?

— Oh! Un moment, spuse Baptiste. Nu vă voi lăsa această scrisoare decât cu două condiţii…

— Care?

— În primul rând, domnul baron îmi va da cuvântul său că nu va deschide această scrisoare decât după o oră, adică atunci când eu voi fi plecat.

— Apoi?

— După aceea, el îl va sfătui pe domnul Raymond să-mi trimită la Londra, un cec cu o sută de mii de franci.

— O sută de mii de franci? Exclamă baronul uimit.

— Dumnezeule! Domnule, murmură Baptiste cu un calm care îl impresionă puternic pe Raoul, este o sumă foarte mică ţinând cont că domnul Raymond are mai multe milioane.

— Fie! Spuse Raoul, îţi dau cuvântul meu de onoare şi îţi garantez chiar şi acea sută de mii de franci, dacă ceea ce-mi spui este adevărat.

Baptiste puse scrisoarea pe cămin, făcu o plecăciune adâncă şi se retrase.

„Ce aventură ciudată! Gândi domnul de Sauničres. Vor să-l jefuiască pe Raymond de un nume şi o avere. Un nume! Dar, de fapt, nici el, nici Olivier nu mi-au spus încă… Ce ciudat! De asemenea, este ciudată povestirea verişoarei mele Blanche, istorie pe care mi-a spus-o în seara asta.”

Apoi, baronul se uită la pendulă, la rândul său, şi aşteptă cu nerăbdare să treacă ora pe i-o solicitase Baptiste pentru a deschide scrisoarea…

Capitolul XXXVII.

Să explicăm acum care era motivul pentru care maestrul Baptiste, fostul valet al domnului Vulpin, se decisese să-i trădeze pe cei cărora le fusese complice.

În seara acelei zile în care sperase ca Raymond să cadă în râpă şi să se frângă într-o mie de bucăţi după prăbuşirea podului, Baptiste îi văzu revenind acasă atât pe Raymond cât şi pe Olivier, perfect sănătoşi şi nevătămaţi.

El petrecu o noapte rea şi, a doua zi de dimineaţă, el îşi luă arma pe umăr şi o luă pe drumul care ducea spre satul în care maiorul şi micul baron erau cazaţi.

Când ajunse la Cerizay, maiorul şi complicele său dispăruseră.

Totuşi, ei îi lăsară un bilet cu adresa la care puteau fi găsiţi.

Acest bilet avea scris, după cum urmează: „Cred că am devenit suspecţi; suntem spionaţi!” „Adio, celor cincizeci de mii de franci ai mei!” îşi spuse Baptiste imediat ce citi acest bilet. Dar, când află seara, de plecarea domnişoarei de Guérigny şi de plecarea, pentru a doua zi, a lui Raymond şi Olivier, isteţul valet se gândi că maiorul şi micul baron au vrut să scape de el.

De atunci, Baptiste nu mai avu decât un singur scop, să îi urmărească.

El părăsi Bois-Lambert a doua zi după plecarea lui Raymond şi Olivier, veni la Paris şi începu să supravegheze acţiunile maiorului şi ale complicelui său.

Maiorul locuia la mai multe adrese, rând pe rând, şi purta mai multe nume, în funcţie de circumstanţe.

Baptiste se deghiză într-un cărbunar, îşi înnegri faţa şi, purtând pe umeri un coş încărcat de cărbuni, ajunse într-o seară într-una din camerele mobilate din strada Rocher, în care maiorul dormea de obicei şi unde purta numele de domnul Walter.

Maiorul nu-l recunoscu.

Baptiste depuse coşul său şi plecă, nu înainte de a observa într-un colţ al camerei mobilate, un cufăr vechi din piele.

„Aş paria pe orice, îşi spuse Baptiste, că, dacă maiorul are documente compromiţătoare, acolo sunt ascunse.”

A doua zi, Baptiste, care aştepta în apropierea micului hotel din strada Rocher, văzu pe maior ieşind, mergând pe jos până la piaţa Laborde şi urcând într-o trăsură.

Atunci, valetul intră cu hotărâre în hotel şi îi spuse băiatului, pe care-l întâlni pe scări:

— Am adus cărbune pentru domnul Walter.

— Iată, aceasta este cheia, îi spuse băiatul, fără nici o lipsă de încredere. Este la numărul 14.

Baptiste intră, închise uşa după el şi descuie cu un şperaclu închizătoarea cufărului.

La prima vedere, cufărul nu conţinea decât lenjerie de pat şi haine, dar degetele experimentate ale lui Baptiste aveau să dea în curând de un fund dublu şi în acesta găsi un portofel.

Baptiste îl luă, apoi închise fundul dublu al cufărului.

Portofelul conţinea o voluminoasă corespondenţă în limba germană şi în engleză, mai mult, un paşaport austriac pe numele Hermann Getzinger – un condamnat eliberat condiţionat, care avea permisiunea să meargă în Franţa.

În ceea ce priveşte scrisorile, acestea conţineau documente foarte curioase despre micul baron şi antecedentele lui.

Un singur document lipsea spre nefericirea lui Baptiste, era acel fals pe care Baptiste îl întocmise altădată şi cu care maiorul îl şantaja, folosindu-l ca pe o sabie a lui Damocles.

„Haide! Gândi Baptiste, trebuie să acţionez cu prudenţă.”

A doua zi el se prezentă la domiciliul micului baron. Maiorul era acolo. Era ora zece seara. Era ziua de dinaintea celei în care micul baron trebuia să se lupte cu adevăratul Raymond.

Maiorul, văzându-l pe Baptiste intrând, rămase puţin surprins şi oarecum încurcat.

— Cum! Spuse el, iată-te. Te credeam la Bois-Lambert…

— Am fost acolo până în această dimineaţă, spuse Baptiste. Domnul Vulpin mi-a scris să mă întorc. El are nevoie de mine aici şi, adăugă valetul coborându-şi privirea, m-am gândit că şi dumneavoastră aveţi nevoie de mine poate…

— Pff! Spuse micul baron.

— Nu, spuse maiorul. Dar vom face ceva pentru tine.

— Ah!

— Vei avea zece mii de franci fără să faci ceva!

— Şi cele zece mii de franci, când mi le veţi da?

— Mâine.

— Unde?

— Vei face o plimbare pe malul apei până vei ajunge în spatele hotelului Saint-James, lângă pădure, şi mă vei aştepta, îi spuse maiorul.

„S-ar spune, gândea Baptiste, că va încerca să mă omoare sau să mă înece. Morţii nu vorbesc.”

Apoi, cu voce tare:

— Nu puteţi să-mi daţi un mic avans în seara asta?

Accentul lui Baptiste era simplu şi naiv.

Maiorul deschise un portofel şi scoase o bancnotă de cinci sute de franci.

— Ţine, spuse el, asta este în plus.

Baptiste le mulţumi amândurora şi ieşi spunându-şi: „Ei mă consideră un neghiob.”

El intră într-o cafenea, scrise scrisoarea domnului de Sauničres apoi redactă un document foarte clar, foarte precis, în legătură cu manevrele maiorului şi micului baron care încercau să-şi însuşească moştenirea lui Raymond, cel adevărat.

El puse acest document alături de hârtiile găsite în portofelul maiorului, adăugând:

— Este suficient pentru a-i trimite la închisoare pe amândoi!

Apoi, Baptiste se duse la culcare liniştit. El nu ştia că în ziua următoare Raymond şi micul baron urmau să se dueleze.

Capitolul XXXVIII.

După ce Baptiste plecă, maiorul şi micul baron se priviră.

— Ce diavol de valet, murmură micul baron. Cine se aştepta să-l vadă?

— Fii calm, nu ne va mai deranja pentru mult timp.

— Ah!

— Voi lăsa afacerile mele pe mâine seară. În plus, dacă îl vei omorî pe Raymond, el nu va avea nici un interes să ne trădeze.

— E adevărat.

— Dar, trebuie ca Raymond să moară.

— Oh! Portarul din strada Rochechouart mi-a arătat acea metodă de a trage cu pistolul. Voi trimite glonţul unde voi dori.

— Este foarte bine. Doar că trebuie să te culci, dar, înainte de asta, să-ţi cauţi martorii.

— Voi căuta doi ofiţeri din cazarma din Courbevoie, pe legea mea! Voi merge la cafeneaua lor.

Să reamintim cititorului că după ce o regăsise pe mama sa, micul baron locuia cu ea, în strada Neuilly.

Maiorul îl luă de braţ şi îl conduse pe bulevard, unde intenţionau să găsească o trăsură.

— Îmi este totuna, spuse micul baron coborând pe strada Taitbout, dar mi-ar plăcea ca verişoara mea să se căsătorească cu mine.

— Haida-de! Cum să te gândeşti la aşa ceva dacă mâine seară îţi va da portofelul?

— Aşa este.

— Vom fugi în străinătate.

— Este cel mai prudent.

— Şi o vom instala acolo pe mama ta oarbă.

— Iată o idee care-mi place, pe cuvântul meu!

— Totuşi, va trebui să-i faci o pensie. Merită.

— Sunteţi prea generos, maiorule, zâmbi cu ironie micul baron. Bună seara, pe mâine…

— Să ştii că mă vei găsi la restaurantul Porte Maillot.

— Bun!

— Voi fi acolo la ora şase şi jumătate şi voi aştepta producerea evenimentului. Bună seara…

Micul baron se urcă într-o birjă şi ceru să fie dus la Courbevoie, unde, aşa cum v-am spus, el găsi doi ofiţeri

care să fie de acord să-l servească în calitate de martori, a doua zi.

Imediat se întoarse la Neuilly.

Bătrâna servitoare bretonă veni să-i deschidă uşa.

— Mama mea s-a dus la culcare? O întrebă el.

— Nu încă, domnule.

— Unde este?

— În salon.

Micul baron intră în salon în vârful picioarelor şi o văzu pe Jeanne stând întinsă într-un şezlong.

Ea adormise aşteptându-l pe acela pe care-l credea fiul său.

Tânărul se apropie de ea şi o privi cu un zâmbet batjocoritor.

— Şi când te gândeşti că ea e mama mea! Spuse el.

Apoi, se retrase pe vârful picioarelor şi se duse la culcare, spunându-i servitoarei:

— Trebuie să plec mâine dimineaţă de foarte timpuriu la Paris. Trezeşte-mă la ora şase.

Capitolul XXXIX.

Baronul Raoul de Sauničres, un adevărat gentilom, era un om care-şi respecta cuvântul.

El îi promisese lui Baptiste să nu deschidă scrisoarea mai devreme de ora opt şi jumătate, aşa că el fu nevoit să aştepte.

În timp ce-şi făcea toaleta de dimineaţă, se auzi soneria de la uşă.

Era un vecin, un bătrân colonel spaniol, fostul camarad al lui Zumalacarregui38, care locuia în hotel şi pe care-l întâlnise, cu două zile în urmă, acasă la doamna de Guérigny.

Fidelitatea lui don Francesco y Borgas – acesta era numele lui – îi deschisese colonelului toate uşile suburbiei Saint-Germain şi cina o dată sau de două ori pe săptămână acasă la mama domnişoarei Blanche.

— Bună ziua, colonele, spuse baronul văzându-l intrând. Cui îi datorez plăcerea vizitei dumneavoastră matinale?

— V-am căutat şi ieri, domnule baron.

— Ah!

— Nu eraţi pe la ora cinci în faţa cafenelei Tortoni?

— Într-adevăr…

— Şi, nu vorbeaţi cu doi tineri?

— Da, eram cu doi dintre prietenii mei.

— Ei bine! Despre ei vreau să vă vorbesc.

— Oh!

— După ce v-aţi despărţit, aceşti domni au mers să cineze la Maison Dorée, unde cinez şi eu din când în când.

— Aţi făcut cunoştinţă cu ei?

— Nu, dar am asistat la o scenă care s-a finalizat cu o provocare.

— Cum? Exclamă surprins baronul.

— Unul dintre cei doi este un tânăr înalt şi blond, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine! El a fost provocat…

— De cine?

— De un alt tânăr. Ei trebuie să se dueleze la această oră…

Domnul de Sauničres îţi înăbuşi un ţipăt.

— Eşti sigur? Spuse el.

— Mai mult ca sigur… Am auzit vorbindu-se de ora şapte, de poarta Maillot şi de pistoale.

Domnul de Sauničres, profund miţcat, sună violent după un servitor.

— Du-te şi adu-mi o trăsură, îi spuse el băiatului de la hotel.

Se îmbrăcă în grabă, nu se gândi să deschidă scrisoarea de la Baptiste pe care, totuşi, o puse în buzunar.

— Unde mergeţi? Îi spuse colonelul.

— Alerg acasă la el.

— Vreţi să vă însoţesc, baroane?

— Nu, e inutil. Vă mulţumesc!

Cinci minute mai târziu, baronul urca într-un cupeu al hotelului. El nu ştia unde locuia Raymond, dar ştia adresa lui Olivier.

El ceru, prin urmare, să fie condus pe strada Victoire.

— Monsenior de Kermarieuc este acasă? Întrebă el.

— El tocmai s-a întors, răspunse portarul, cu un prieten care a luptat într-un duel în această dimineaţă şi care este rănit…

— Rănit! Strigă baronul destul de emoţionat.

El se repezi spre scară şi dintr-o săritură ajunse la uşa domnului de Kermarieuc.

Chiar Olivier însuşi veni să-i deschidă uşa.

— Ah! Prietene, îi spuse tânărului baron, sărmanul meu Raymond aproape că a fost ucis… Veniţi! Veniţi!

Olivier îl conduse pe Raoul la dormitorul lui, unde Raymond fusese transportat.

Acesta din urmă, plin de sânge, pe jumătate leşinat, era întins pe pat şi primea primele îngrijiri medicale – i se punea primul pansament.

Capitolul XL.

Doi medici erau cu el.

— Un inch39 mai sus sau mai jos, spuse unul dintre ei baronului văzându-l intrând, şi era terminat. Din fericire, glonţul a ricoşat într-o coastă şi rana este uşoară. Trei săptămâni de odihnă vor fi suficiente…

Domnul de Sauničres respiră uşurat.

— Dar, de ce s-a duelat? Îl întrebă Raoul pe Olivier.

— El a fost provocat de un tânăr care se numeşte Raymond ca şi el.

— Raymond?

— Da.

— Dar nu are şi un alt nume?

— Nu ştiu.

O idee apăru în mintea baronului. El îşi aminti de tânărul despre care îi vorbise verişoara sa în ziua precedentă, cu

numele similar de Raymond, şi făcu legătura, în acelaşi timp, cu acele cuvinte misterioase ale lui Baptiste.

— Domnilor, spuse unul dintre cei doi medici, rănitul are nevoie de linişte; trebuie să evite orice emoţie. El a început să-şi revină din leşin, aşa că este inutil ca domnul să mai stea.

Medicul îl indică pe Raoul.

— Veniţi pe aici, baroane, spuse Olivier.

El îl luă pe tânăr de braţ şi îl conduse în camera vecină.

— Nu vi se pare ciudat? Şopti Raoul. Toată lumea se numeşte Raymond?

— Pe naiba! Spuse Olivier, este destul de ciudat ca doi indivizi cu acelaşi nume să se afle în aceeaşi circumstanţă.

— Cred că îl cunosc pe al treilea.

— Dumneavoastră?

— Pentru că, adăugă baronul, acum ştiu de ce verişoara mea a venit înapoi în grabă la Paris.

— Oh…

— Ea a revenit pentru a restitui moştenirea pe care o are de la ducele de B…, un fost pair al Franţei – unchiul ei, fiului său natural, un tânăr pe nume Raymond, căruia, de-a lungul timpului, o mână misterioasă…

Olivier îl întrerupse brusc pe domnul de Sauničres.

— Dar, spuse el, iată o poveste ciudată pe care o recunosc a fi a prietenului meu.

— Ce prieten?

— Raymond, pe legea mea!

— Prietenul tău este acel fiul natural?

— Da. Şi tot ce ştie despre tatăl său este că el era duce şi pair.

Cum Olivier pronunţă aceste cuvinte, spusele lui Baptiste reveniră deodată în memoria baronului.

„Sunt în tren, îi spuse Baptiste, cei care l-au deposedat pe domnul Raymond de numele şi de averea lui!”

Baronul îşi descheie haina, scoase din buzunar scrisoarea de la Baptiste rupând în grabă sigiliul.

Scrisoarea conţinea, pe lângă documentele compromiţătoare ale maiorului şi complicelui său, micul baron, un memoriu scris de Baptiste, în care el îşi recunoştea rolul activ pe care-l jucase.

Baronul citi acest memoriu, apoi i-l dădu lui Olivier.

Olivier exclamă:

— Acum nu mai am vreo umbră de îndoială. Acest tânăr, care s-a luptat în această dimineaţă cu Raymond şi care aproape că l-a omorât, este unul dintre aceşti doi mizerabili.

— Pe legea mea! Este acela pe care domnişoara de Guérigny îl numeşte vărul meu…

Raymond, adevăratul Raymond, rănit fiind, nu avea cum să audă primele cuvinte ale adevărului. Astfel, cei doi tineri se sfătuiră în legătură cu plecarea pe care urma să o facă unul dintre ei, şi domnul de Sauničres spuse:

— Mă voi ocupa de tot. Aveţi grijă de prietenul dumneavoastră… Voi fi înapoi într-o zi…

Capitolul XLI.

După cum anunţase cu o seară înainte, maiorul plecă în zorii zilei să se stabilească în restaurantul lui Gillet, restauratorul porţii Maillot, şi solicită o cameră.

Acolo, ascuns în spatele unui oblon, el îi văzu trecând succesiv pe Raymond şi pe cei doi martori, apoi pe micul baron însoţit de cei doi ofiţeri din garnizoana de la Courbevoie.

O jumătate de oră trecu, ceea ce-i păru maiorului un secol.

Apoi, el auzi zgomotul unei trăsuri şi o recunoscu pe aceea a micului baron. Atunci răsuflă uşurat.

O trăsură care transporta un bărbat rănit n-ar fi mers atât de încet.

Trăsura se opri în faţa porţii şi micul baron sări sprinten pe pământ.

Maiorul, stând nemişcat în spatele oblonului, îl văzu dând mâna cu cei doi ofiţeri.

Apoi, trăsura se îndepărtă şi micul baron intră în restaurant.

Maiorul alergă în întâmpinarea sa.

— Ei bine? Spuse el.

— El nu este mort… Sunt un neîndemânatic!

— Dar este rănit?

— Da. Numai medicul poate spune dacă se va pune pe picioare în trei săptămâni.

— Drace! Murmură maiorul, iată ce înseamnă să ai ghinion… Nu are importanţă! Să luăm micul dejun… Vom reflecta…

Cei doi sceleraţi se instalară în camera în care maiorul aşteptase cu atâta anxietate rezultatul duelului şi începură să mănânce micul dejun.

— Acum, hai să vorbim, spuse maiorul. În această seară te vei duce la verişoara ta.

— Da.

— Şi ea îţi va înmâna portofelul tău?

— Probabil.

— Ascultă-mă bine. Raymond nu va fi acolo.

— Oh! De asta, sunt sigur.

— Şi este aproape sigur că prietenul său, Olivier, va rămâne alături de el.

— Bun! După aceea?

— Nu te vei întâlni decât cu baronul, care nu te cunoaşte şi chiar dacă în această seară se va afla deja că Raymond s-a duelat…

— Ei bine?

— Nimeni nu va presupune că s-a duelat cu tine. Totuşi, mâine, poimâine, adevărul ar putea ieşi la iveală…

— Şi atunci?

— Atunci, dragul meu, cred că vom fi bănuiţi…

— Ce propuneţi?

— Trebuie să fugim cât mai repede, atât cât nu este prea târziu.

— Fie.

— Astăzi mă voi plimba într-o diligenţă. Nu vom folosi calea ferată pentru a ne salva. Cu acest diavol de telegraf electric, te vor aresta la prima staţie.

— Este corect.

— Deci, eu voi închiria o diligenţă şi te voi aştepta în această seară, la Bondy.

— Şi eu, cum voi ajunge acolo?

— Ai un cal cu şa?

— Da, cu siguranţă.

— Ei bine! După ce vei ieşi din casa verişoarei tale, atunci când vei fi în posesia preţiosului portofel, te vei salva şi vei veni să mi te alături cu viteză maximă.

— Ideea este bună.

— În două zile vom fi la frontieră.

— Şi, unde vom merge?

— În Germania. Vom cumpăra acolo un principat oarecare şi te voi face prim ministru.

— Ce faimos! Spuse micul baron. Numai că…

— Ce obiecţii ai?

— Aş vrea să o iau şi pe Titine.

— Acea micuţă de la Delassements40?

— Da… I-am promis să-i fac un viitor, în cazul în care voi deveni bogat.

— Pfff! Spuse maiorul, dacă această fată îţi place, ia-o cu tine; nu, mai bine o iau cu mine.

— Ah!

— Pe legea mea! Doar nu vrei să îţi stea în cale, cred.

— Nu, desigur.

— Ei bine! Lasă-mă pe mine să mă ocup de acest amănunt…

— Cum doriţi.

Cei doi ticăloşi luară micul dejun şi ieşiră pe la ora nouă. Maiorul reveni la Paris, micul baron plecă la Neuilly.

Capitolul XLII.

Jeanne dormea încă şi nu bănuia că acela pe care-l credea fiul ei se luptase într-un duel în acea dimineaţă.

După atenţionarea plină de prudenţă a maiorului, micul baron îşi petrecu ziua la Neuilly. Evită astfel o posibilă întâlnire cu domnul Olivier în eventuala companie a domnului de Sauničres.

La ora cinci, el îşi făcu toaleta cu minuţiozitate, trimise după o birjă şi porni spre strada Babylone, unde era aşteptat la cină.

Blanche îl prezentă mamei sale.

— Vom lua cina numai noi doi, îi spuse ea. Dar, în seara aceasta, vom avea câţiva musafiri, inclusiv pe baronul de Sauničres, vărul meu.

Micul baron avea deprinderile unui om din lumea bună; el putea să afişeze o ţinută distinsă. El jucă rolul bărbatului iubitor care ar abandona din toată inima cele trei milioane pe care urma să le primească numai ca să obţină dragostea verişoarei sale.

Dar Blanche avea faţă de el o atitudine rezervată.

După cină, cum îl anunţase deja, Blanche primi în vizită mai multe persoane.

Atunci, ea îl luă pe tânăr de braţ şi îl conduse în dormitorul ei.

— În curând, spuse ea, voi fi ocupată cu oaspeţii noştri. Să profităm de ultimele noastre clipe de libertate.

Ea îi făcu semn să se aşeze şi continuă:

— Vere, ducele – unchiul meu, tatăl dumneavoastră, mi-a lăsat trei milioane nouă sute de mii de franci…

— Domnişoară…

— Această avere este a dumneavoastră, continuă Blanche cu demnitate, şi este corect să v-o restitui.

— Dar, domnişoară… murmură micul baron, care luă un aer de înaltă demnitate şi sacrificiu de sine.

Blanche deschise un mic sertar din lemn de trandafir şi luă un portofel voluminos, acelaşi pe care i-l dăduse notarul, domnul Defodon.

— Iată cele trei milioane, spuse ea. Ele sunt în titluri de valoare la purtător şi vă rog să le verificaţi…

— Ah! Domnişoară… spuse micul baron care făcu gestul de a refuza acel portofel.

Dar Blanche îl obligă să accepte, spunând:

— Mă voi căsători în curând şi vreau să am puterea de a-mi ridica privirea în faţa soţului meu.

Micul baron găsi nimerit să-şi şteargă o lacrimă absentă.

— Dumnezeule! Murmură el încet, regret acest gest!

Blanche se prefăcu că nu-l aude.

— Acum, spuse ea, veniţi, să ne întoarcem în salon…

Micul baron luă aerul unui om care ar face o concesie supremă şi puse portofelul în buzunar.

Apoi, fără să-şi dea seama, el aruncă în dreapta şi în stânga o privire pe furiş, ca şi cum ar fi căutat o cale de ieşire pentru a scăpa cât mai repede. El emise această reflecţie.

„Voi fi spânzurat dacă într-o oră voi mai fi aici!”

În timp ce încercau să iasă din dormitor, un bărbat apăru în uşă. Blanche tresări şi inima începu să-i bată cu putere. Acest bărbat era Raoul; Raoul care, credea ea, fără îndoială că era însoţit de Olivier şi Raymond.

Capitolul XLIII

— Ah! Dragul meu văr, spuse ea, permiteţi-mi să vă prezint acel domn despre care v-am povestit ieri.

Raoul şi micul baron se salutară.

— Domnule, spuse baronul de Sauničres cu o curtoazie desăvârşită, aş fi fericit să vorbesc cu dumneavoastră câteva clipe. Îmi permiteţi, draga mea Blanche?

— Dar, fără îndoială. Vă aştept în salon. La revedere!

Şi Blanche îl lăsă pe micul baron într-un tęte-ŕ-tęte cu vărul său, în dormitor.

Atunci, domnul de Sauničres îl luă de braţ pe falsul Raymond.

— Domnule, spuse el, verişoara mea v-a oferit un portofel.

— Într-adevăr, domnule, răspunse micul baron puţin şocat.

— Acest portofel conţine titluri de valoare care valorează mai mult de trei milioane?

— Da, domnule… Aceasta este… averea mea.

Raoul se uită la el din cap până în picioare.

— Sunteţi sigur? Spuse el.

Micul baron îşi reveni.

— Aşa cred! Spuse el.

— Scuzaţi-mă, domnule, vă voi pune la curent cu situaţia în câteva cuvinte…

— Dar, domnule…

— Ascultaţi, deci! Nu vă numiţi Raymond…

— Cum?

— Nu sunteţi fiul ducelui de B… Hei! Ştiţi bine acest lucru, din moment ce în această dimineaţă aţi încercat să-l omorâţi pe cel care are dreptul de a-şi revendica acest titlu.

Micul baron devenise palid.

— Numele dumneavoastră este Auguste Bridou; sunteţi fiul unui tâmplar din strada Montmorency…

— Domnule, mă insultaţi!

— Ssst! Vorbiţi mai încet. Îmi veţi da acest portofel imediat sau voi pune să fiţi arestat…

Micul baron vru să iasă din strângerea de braţ a lui Raoul, dar Raoul avea o mână de fier.

— Repede! Spuse el, portofelul? Şi plecaţi!

Raoul prinsese cu putere braţul micului baron.

Micul baron înţelese că, dacă n-ar fi vrut să doarmă la Conciergerie41, trebuia să-i dea portofelul. El îl dădu.

Atunci, domnul de Sauničres îi spuse:

— Prindeţi-mă de braţ, ne vom întoarce în salon şi vă veţi putea retrage în linişte.

Două minute mai târziu, baronul se apropie de verişoara sa şi îi spuse:

— Acela pe care-l iubiţi, nu va veni în seara asta.

— Dumnezeule! Spuse ea devenind palidă.

— Dar vă asigur, el va veni să câştige, după un mic accident ce i s-a întâmplat în această dimineaţă, un titlu de

duce şi o avere de vreo patru milioane. Ssst! Vă voi explica mai târziu.

Capitolul XLIV.

În acest timp, domnul maior Samuel, ofiţer prusac în rezervă, aşa cum era scris în cartea sa de vizită, se plimba încoace şi încolo, la ora zece seara, în faţa uşii unicului han din Bondy.

Noaptea era întunecată şi tăcută. O diligenţă se afla în faţa uşii, şi postilionul nu aştepta decât un ordin pentru a înhăma caii.

— Cele trei milioane merită această aşteptare, murmură maiorul cu nerăbdare, în timp ce scutura scrumul trabucului său.

Dintr-o dată galopul îndepărtat al unui cal se auzi pe drumul pietruit ce trecea prin pădure.

— Iată-l! Spuse maiorul.

Şi se întoarse în han, unde o tânără femeie aparţinând lumii interlope din Paris, se încălzea lângă foc, îmbrăcată într-o mantie de călătorie.

— Vino, copila mea! Spuse maiorul.

El o luă de braţ şi o ajută să urce în trăsură.

Apoi, el se aşeză lângă ea, strigând postilionului:

— Repede! Caii!

În timp ce postilionul înhăma caii, zgomotul galopului se apropia din ce în ce mai mult şi, curând, un călăreţ se opri la portiera berlinei de călătorie. Şi, adresându-se tinerei femei surprinse:

— Nu vă numiţi Augustine? Spuse el.

— Da, domnule, răspunse ea surprinsă.

— Bărbatul care stă lângă dumneavoastră este maiorul Samuel?

— Ce vreţi de la mine? Întrebă brusc maiorul.

— Domnule, răspunse călăreţul cu răceală, eu sunt un ofiţer şi am un mandat de aducere pe numele unui domn Walter, un condamnat austriac, cu care semănaţi perfect.

— Sunt pierdut! Murmură maiorul…

EPILOG.

O lună după evenimentele pe care vi le-am descris mai sus, un lung alai strălucitor de echipaje frumos împodobite se afla în jurul bisericii Saint-Tomas-d'Aquin.

Se sărbătoreau două nunţi în acea parohie aristocratică.

Prima era aceea a baronului Raoul de Sauničres cu acea văduvă săracă, fără avere, doamna de Bertaut, al cărei prim soţ avusese o moarte glorioasă sub zidurile de la Sevastopol.

Al doilea mariaj era cel al domnişoarei Blanche de Guérigny, care se căsătorea cu vărul său, domnul duce Raymond de B…, căruia un decret imperial îi acordase dreptul să poarte numele şi titlul tatălui său.

Când procesiunea părăsi biserica, se putea vedea mergând în spatele cuplului tânăr, o femeie încă frumoasă, în ciuda faptului că era oarbă şi care plângea cu lacrimi fierbinţi.

Era Jeanne-oarba, pe care loialul şi bunul Olivier de Kermarieuc o conducea cu mult respect, ţinând-o de mână.

SFÂRŞIT

Maison Dorée, cu cafeneaua Tortoni în stânga şi cafeneaua Riche în dreapta. Aproximativ anul 1900.

1 În acelaşi an 1862, cartea este tipărită în trei volume, format mic, cu titlul de La Belle Antonia de editura L. de Potter, Libraire-Éditeur, Rue Fontaine MOLIČRE, 27, Paris.

2 Antoine Joseph Napoléon Lespčs, zis Léo Lespčs, mai cunoscut sub pseudonimul Timothée Trimm (1815-1875), ziarist, scriitor ţi editor francez. A fost redactor-ţef ţi editorialist-cheie la cotidianul Le Petit Journal, unde Ponson du Terrail a publicat o mare parte din opera sa.

3 Frapieră – găleată de aluminiu cu apă şi gheaţă.

4 În această carte noţiunea de „hotel” are un sens mai larg decât cel folosit astăzi în limba română; aici, hotelul este o proprietate de mari dimensiuni (vilă, conac, castel), aparţinând nobilimii din perioada respectivă, dotată cu facilităţi şi personal care o apropie de statutul de hotel, pe care proprietarul o foloseşte atât cu scop de locuinţă personală dar şi ca loc în care îşi invită prietenii pentru diferite perioade de timp. Termenul de hotel are legătură şi cu faptul că acesta este o reşedinţă temporară; nobilul are una sau mai multe reşedinţe permanente în provincie unde locuieşte în perioada caldă a anului şi o reşedinţă temporară la Paris – hotelul – folosită în special iarna.

5 Coroană – unitate monetară.

6 Bacara – joc de cărţi în care nouarii au valoare, iar decarii, numiţi bacara, sunt egali cu zero.

7 Paj – tânăr nobil care se afla în serviciul unui senior, al unui rege, al unui principe etc. Pentru a învăţa meşteşugul armelor şi pentru a se deprinde cu manierele de la curte.

8 Şoimar – crescător sau dresor de şoimi pentru vânătoare; persoană care vânează cu ajutorul şoimilor.

9 Un salut pe care-l utiliza Henric IV. Se spune că „Ventre-saint-gris!” provine de la „Ventre sangue christi!”. G. Henry afirmă că Henric IV prinsese obiceiul să jure „par le ventre et le sang du Christ” (Ventre sangue christi). Aceste cuvinte, spuse cu un accent specific lui Henric IV, s-au transformat, în timp, din „Ventre sangue christi!” în „Ventre-saint-gris!”.

10 Diligenţă – trăsură mare, acoperită, cu care se făcea în trecut transportul regulat de poştă şi de călători pe distanţe mai lungi; poştalion.

11 Cadril – dans de origine franceză, cu mişcare lentă, constând dintr-un şir de figuri în cursul cărora partenerii se schimbă între ei.

12 Picher – valet călare care conducea câinii la vânătoare.

13 Bayonnez – locuitor al comunei franceze Bayonne.

14 Saut-du-Loup – săritura lupului (lb. fr.).

15 Burnuz – manta de lână cu glugă.

16 Tripou – local (public) în care se joacă jocuri de noroc.

17 ludovic – veche monedă franceză de aur, care valora 24 de franci şi care datează de la Ludovic XIII.

18 Trente-et-quarante – „30-40” (lb. fr.; un joc de cărţi).

19 Martingală – procedeu de a ponta la jocurile de noroc, constând în dublarea mizei după o lovitură pierdută.

20 breton – persoană care face parte din populaţia de bază a peninsulei Bretania (Franţa).

21 Frontin – valet din vechea comedie, care-şi însoţea stăpânul în escapadele amoroase şi în toate celelalte afaceri.

22 A se cabra – (despre cai) a se ridica pe picioarele de dinapoi.

23 Spaniel – câine de vânătoare care stârneşte vânatul fără a face aret (fără a aduce vânatul).

24 Cigogne – barză (lb. fr.).

25 Bandulieră – bandă de piele sau de stofă pusă de-a curmezişul pieptului, de care se agaţă sabia, puşca, etc.

26 Frédérick Lemaâtre – actor francez (1800-1876).

27 Don César de Bazan – operă (muzicală) comică, în patru acte, compusă de Jules Massenet.

28 Faeton – vehicul uşor, cu două roţi, pe arcuri, cu o singură banchetă pentru persoane, tras de un cal; şaretă.

29 Cheie de boltă – în arhitectură, cheia de boltă reprezintă piatra din vârful unui arc arhitectural, fiind simultan elementul de susţinere al întregii structuri, fără de care aceasta ar colapsa.

30 Melc – angrenaj al unor maşini, destinat să transmită, să transforme sau să utilizeze în diferite feluri mişcarea de rotaţie, un fel de burghiu cu ajutorul căruia se fac găuri.

31 Laudanum – substanţă narcotică extrasă din opiu, folosită ca medicament.

32 Brec – trăsură deschisă cu patru roţi, cu capra înaltă şi bănci laterale.

33 Absint – băutură alcoolică tare, de culoare verde, cu gust amar, preparată cu uleiuri eterice de pelin, anason şi alte plante aromatice.

34 Epicurian – persoană care caută plăcerile alese, rafinate, spirituale.

35 Omonim – persoană care poartă acelaşi nume cu altcineva; tiz.

36 Louis-François Devisme (1806-1873) – fabricant de arme.

37 Omnibuz – un fel de trăsură asemănătoare cu diligenţa, care servea pentru transportul în comun al călătorilor, pe rute fixe.

38 Tomás de Zumalacárregui y de Imaz – tactician militar spaniol.

39 Inch – unitate de măsură pentru lungime „imperială” (sau anglo-saxonă); 1 inch = 2,54 cm.

40 Delassements Comiques – teatru de comedie.

41 Conciergerie – fostă închisoare a Parisului.